



မောင်ညိုမြိုင် (သရုပ်ဆောင်)

မိမိနတ်ရွာရပ်မြိုင်

တို့ရပ်ကွက်တို့ရပ်



ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့အစည်းတို့၏
အားပေးမှုဖြင့် ရိုက်ကူးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး
အမျိုးသားတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ရန်
အထောက်အကူပြုရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ရိုက်ကူးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စာပေနှင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၆၂၁၀၉
 အဖိုးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၁၃၁၂၀၉

■
 စီစဉ်သူ ■ ကိုတင်ထွန်း

■
 ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် ■ ၂၀၀၈ ဇွန်လ
 ဒုတိယအကြိမ် ■ ၅၀၀
 မျက်နှာပုံ ■ ငြိတ်မင်းဟန်
 ကွန်ပျူတာစာပီ ■ Welfare
 အတွင်းဖလင် ■ Quality

■
 ပုံနှိပ်သူ

မောင်ဆွေမောင် (ရာထီပုံနှိပ်တိုက်) (၀၈၂၄၇)
 အမှတ်(၁၂၁)၊ အလုံလမ်း
 အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

■
 ထုတ်ဝေသူ

ဦးတင်ထွန်း (မြ) (၀၄၂၀၅)

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

အမှတ်(၂၅)၊ အပေါ်ဆုံးလွှာ၊ ပုသိမ်လမ်း
 မင်းချောင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

■
 တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ကျပ်

၀၀၈ . ၀၃

ကလောင်စုံ

မောင်ညိုနိုင်(သန်လျင်)စီစဉ်သော စိတ်ပညာဆရာကြိုင်အမိအဝင်
 ဂန္ဓိရာဇာတိများ / ကလောင်စုံ - ရန်ကင်း
 စိတ်ကူးသစ်စာပေ ၂၀၀၈

၂၁၅-စာ : ၁၂၀၀လုံး : ၁၀၀၀လုံး

(၁)မောင်ညိုနိုင်(သန်လျင်)စီစဉ်သောစိတ်ပညာဆရာကြိုင်အမိအဝင်ဂန္ဓိရာဇာတိများ

မာတိကာ

စဉ်	ဝတ္ထုအမည်	စာမျက်နှာ
၁	စိတ်ပညာဆရာကြိုင် မောင်ညိုနိုင် (သန်လျင်)	၀
၂	ဂန္ဓာရီဆရာမြနှင့်ထူးဆန်းသောကျန်းသေတ္တာ နန္ဒာမိုးကြည်	၂၅
၃	ဆန်းကြယ်ကျွဲပျော် ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း	၄၂
၄	မိုးသောက်လ နတ်လူဦး	၇၆
၅	ကဲ ... မယ့်ချင်နေ စေယုမင်းသျှင်	၁၀၄
၆	မပြီးဆုံးခဲ့သော မပြီးဆုံးသေးသော သီဟထိပ်တင်စော	၁၄၇
၇	လူဝင်စားဆရာမြ လင်းခေမာင်တင်	၁၈၈

செய்த
புத்தகம்
செய்யப்பட்டது



“အတပ္ပနဆရာလားကွ”

“အတပ္ပနလား။ အင်္ဂဝိဇ္ဇာလားတော့ မသိဘူးဆရာ။ ကျွန်တော်ကြည့်ခဲ့တဲ့လူက မျက်စိလုံးဝမမြင်ဘူး”

“ဟေ ... မျက်စိမမြင်ဘဲနဲ့ သူက လူကိုကြည့်ပြီး ဘာလဲ ဆိုတာပြောနိုင်တယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဗျ”

“တောက်ချွန်း ... မင်း ဝိုးတွပ်တီး မြေပိုင်းမျက်လှည့်သမား ဆို အကြံအစဉ်လူလိပ်နဲ့ တွေ့လာပြီနဲ့တုတယ်”

“ကျွန်တော်အကြောင်းလည်း ဆရာသိပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်က ဂျင်ပေါ်က ထုံးပါ။ ကျွန်တော်ကသာ သူများကို ခုတ်၊ ထပ်၊ ခြိတ်၊ လှီ၊ လိပ်ညာ၊ ကြောချင်ကြောမယ်။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ လာပတ် ဆုံးမရဘူးလေ ဆရာ။ အခုလူက ကျွန်တော်တွေ့ဖူးကြုံဖူးသမျှ လူတွေထဲမှာ အတော့်ကို ထူးခြားဆန်းကြယ်နေလို့ပါ။ အဲဒါ ဆရာက ကျွန်တော်ဆန်းကြယ်၊ မြစ်ရပ်လမ်းကြယ်ဝတ္ထုတွေ ရေးနေတာဆိုတော့ ကိုယ့်ဆရာသမားအတွက် အသုံးတည့်မှာပဲဆိုပြီး ခင်စောစောလာပြောရတာပါ ဆရာနဲ့”

“ဒါဆို ထိုင်ကွား ဝေဒနာကြမ်းသောက်ရင်း မင်းနဲ့အဲဒီလူ ကြုံရုံကို ပြောပြစမ်းပါဦးကွ”

“ဒီလိုဆရာမရ ... ဒီလိုဗျ ...”



တစ်နေ့သောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့်ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးသည့် ကိုတောက်ချွန်းအမည်ရှိသောလူရွယ်တစ်ဦး ကျွန်ုပ်အိမ်သို့ နံနက်စောစော ရောက်ချလာ၏။

“ဟ ... တောက်ချွန်းပါလား။ စောစောစီးစီး ဘာလဲ။ အာမေလိုက်ပေးရဦးမှာလားကွ ... ဟင် ...”

“အာမေလိုက်စွ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ။ ဆရာ့ကို လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်အကြောင်း သတင်းပေးချင်လို့ဗျ”

“ဘယ်လိုများထူးဆန်းနေလို့လဲ တောက်ချွန်း”

“လူတစ်ယောက် ဘာလဲဆိုတာကို မြင်ရုံနဲ့ အတင်ပြောနိုင်တဲ့လူဗျ”

“အဟဲ ... ဟဲ ... ဆရာကလည်း စိတ်ရည်ပဲများ ကျွန်တော်က မဟုတ်ကဟုတ်က လျှောက်လုပ်နေပေမယ့် ဆရာစာအုပ်များ အပါအဝင် စာအုပ်မျိုးစုံဖတ်ဖူးလို့ လျှာနည်းနည်းရည်မိတာပါ ဆရာရယ် ... အဟိး ...”

အင်း ... ဒါလည်း ဟုတ်ပေ၏။ ဒီကောင် ထောက်ချွန်းသည် လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်။ သူ့အတွက် ကျွန်ုပ် မကြာခင် ရဲစခန်းနှင့်တရားရုံးမှာ အာမခံလိုက်ပေးရ၏။

အကျွန်ုပ်ညံ့ဖျင်းသော်လည်း စာဖတ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဖတ်ပြီးသားစာအုပ်များကို အကျေအလည် မြန်လည်ဆွေးနွေးနိုင်၍လည်းကောင်း၊ သူ့စွန့်စားကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် လောကဓံများသည် ကျွန်ုပ်အတွက် လိုအပ်သောအခါ စာရေးကွက်ရ၍လည်းကောင်း၊ သူ့တို့ ကျွန်ုပ် ဧင်မင်ခုံ၏ လိုအပ်သလို ကူညီခဲ့၏။ အလည်းသင့်သလို လမ်းကြောင်းမှန်ပေါ်ရောက်ရှိရန် ဆုံးမသတ်ပေးစကားများ ပြောကြားရင်းနှီးခဲ့၏။

မှ ... သင်းပြောသည့် ကျိက္ကမောတောင်စေတီကို ကျွန်ုပ် သိပါသည်။

ပါဒမင်းတို့သည် ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၏ ထေရဝါဒသာသနာကို သက်ဝင်ယုံကြည်ကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ မင်းနှင့်ပြည်သူတို့သည် ဘုရားစေတီတည်ထားမြှုပ်နှံခြင်းလုပ်ငန်းကို လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုအဖြစ် မြှုပ်နှံသည်ဟု ပါဒနိုင်ငံတော်ရာဇဝင်မှာ ဖော်ပြထား၏။

ကျိက္ကမောတောင်စေတီ (ပါဒကြီးဆံတော်ရှင်စေတီတော်) တည်ဆောက်ပြီး လေးနှစ်ခန့်ကြာသောအခါ ...

သာသနာသက္ကရာဇ် (၉) ခုနှစ်မှာ ပါဒမင်းရာဇာ စောနောင်မင်းကြီးသည် ခုနစ်ရာစုနှင့် ဗုဒ္ဓညာထနှင့် ဓမ္မညာထကို ညွှန်ကြားပြသရာ



“တစ်နေ့တုန်းကပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်လည်း ‘ခွင်’ ပျောက်နေတာနဲ့ စိတ်ညစ်ပြီး ကျိက္ကမောတောင်ကို ရောက်သွားတယ်။ ကျိက္ကမောတောင်ကတော့ ဆရာသိမှာပါ။

ကျောက်တန်း၊ ပါဒကြီးကျေးရွာက မိတောင်လေး၊ ပါဒဘုရင်ရာဇာစောနောင်မင်းကြီးကို ခုနစ်ရာစုနှင့် ဗုဒ္ဓညာထနှင့် ဓမ္မညာထတို့က လမ်းညွှန်လို့ အခွတ်တောကုန်း၊ တောင်စွန်းထိပ်က တောကြီးရှင်းပြီး ကျိက္ကမောတောင်ဘုရားစေတီကို တည်ခဲ့တာ”

“တောက်ချွန်း ...”

“ဗျာ ... ဆရာ”

“ငါ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ရေးနေတဲ့သူပါကွာ။ မင်း ငါ့ကို ဆရာကြီးလုပ်ပြီး ဘုရားသမိုင်း ဟောမနေနဲ့။ ငါသိတယ်”

အရပ်ဖြစ်သော အခွတ်တောကုန်းတောင်ရွာရှိ တောကြီးကို ရှင်းလင်းနေ
စဉ် အလွန်ထူးဆန်းသော ဝိဇ္ဇာခိုင်ရှင်ရသောလေးပါးရောက်လာပြီး တောက
သေနရှင်ရသော ဌာပနာခွဲသော ဖြေနေရာကို ကူညီဖော်ပေးကြသဖြင့်
ကျောက်ညိုပြားလေးဘက်ပတ်ထားသော မြတ်စွာဘုရား၏ ဆံတော်
ဓာတ်တစ်ဆူကို ကံထူးစွာ ရရှိခဲ့လေသည်။

ရှင်းနေရာမှာပင် ရာဇာဓောနောင်မင်းကြီးသည် ရဟန္တာအရှင်
တို့ ယူဆောင်လာသည့် သွားတော်တစ်ဆူကို ဆံတော်ဓာတ်နှင့်အတူ
ပတ္တမြားကြိုးတံတွင်ထည့်၍ ဌာပနာပြီးသော် ကျောက်စာကမ္မည်ခတ်နှိပ်
ကာ ဉာဏ်တော်အတောင်ခြောက်ဆယ်ရှိသော ဓေတီတော်တစ်ဆူကို
တည်ထားလေသည်။ အချိန်ကာလရှစ်နှစ်ကြာသည်ဟု ပါဒသမိုင်းတွင်
ရေးထား၏။

ဓေတီ၏ ဘွဲ့အမည်ကိုလည်း (ကျွန်ကမော့ဆန်လွန်း) (ကျွန်
ကမော့သံလဲ) တောင်ရွန်းဦးဓေတီတော်ဟု သမုတ်တော်မူလေ၏။

(ကျွန် = ဘုရား၊ ကမော့ = အရွန်း၊ ဆန်လွန်း သံလဲ =
ဆံတော်ဓာတ်) ဟူ၏။

မြည်သူတို့ ဆကြီးအကျယ် ပွဲလမ်းသေသင်နှင့် သုံးနှစ်တိုင်တိုင်
ပူဇော်ကြ၏။ ၎င်းကုန်းကို ဒွတ်တောကုန်း (အဒွတ္တောကုန်း) ဟူ၍လည်း
ကောင်း၊ ဓာတ်တော်ကုန်း၊ ကျွဲဣန္ဒြေဟောဘုရားဟူ၍လည်းကောင်း၊ ယနေ့
တိုင် ခေါ်ကြလေ၏။

ပါဒကြီးကျေးရွာ ငါးထပ်ကြီးဘုရားရွှေမှ မြင်းလှည်းနှင့်သွား
လျှင် နှစ်ပိုင်ခန့်အကွာ တောင်ရွယ်ပေါ်မှာ ဖူးမြင်ရပေ၏။

လွန်စွာတန်ခိုးကြီး၏။ ဝိဇ္ဇာပျားလာရောက်ဖူးကြောင်း အောင်
မြင်ရေးအမိဋ္ဌာန်ဝင်သူများ ယနေ့တိုင် ရောက်လာမစဲ တထံသံ၊ နေရာ

လည်း ကြမ်းသည်။ အပြောအဆို၊ အပြုအမူ အတိမ်းစောင်းမခံ၊ တောင်
အောက်ခြေမှာ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ပါး၏ ဂူရှိ၏။

သီလ၊ သမာဓိ မရှိဘဲ အယောင်ဆောင်လုပ်၍ ဟန်ချေပြုပြီး
တရားလာထိုင်သလို၊ အမိဋ္ဌာန်ဝင်သလိုလို မလုပ်နှင့်။

လုပ်လျှင် အော်ပြေးရ၏။ အခန့်မသင့်လျှင် ရူးသွပ်သွား၏။
“ကိုင်း... မောင်တောက်ရွန်းရဲ့၊ ဆက်စမ်းပါဦး၊ ကျေးဇူးရှင်
ရာ”

“အဲဒီတောင်ပေါ်မှာ ကျွန်တော် မျက်စိနှစ်လုံးကွယ်နေတဲ့ လူ
တစ်ဦးကိုသွားတွေ့တာ ဆရာရေး မျက်စိကွယ်နေပေမယ့် လူက ဝတ်စား
ထားတာ သားသားနားနားနူး၊ သားရေခိတ်ကြီးလည်း လွယ်လို့၊ အသက်
လေးဆယ်လောက်ရှိမယ်၊ သျှောင်တစောင်းနဲ့၊ မျက်စိသာမကွယ်ရင်
အတော်ချောမယ့်လူဗျာ”

“လိုရင်းပြောကွာ တောက်ရွန်း”

“ပြောမို့မယ်ဆရာ၊ သူက ဓေတီရဲ့အနောက်ဘက်ထောင့်
ရင်ပြင်မှာထိုင်ပြီး ဓေတီကိုကြည့်ညှိနေတာ။ အဲဒီအချိန်က လူကလည်း
ပါးရှင်းနေချိန်ကိုး။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း ပါလာတဲ့တလိတ်စားနဲ့ သူ
သားရေခိတ်ကိုခွဲပြီး ရသယူဗုဒ္ဓ်မလို့ နောက်ကနေရင်းကပ်လိုက်ရော။

“မင်းလိုချင်တာ ဝိုက်စိမဟုတ်လား၊ သူငယ်”

“ဗျာ ...”

ကျွန်တော် ခွဲမလိုလုပ်နေတဲ့လက်ဟာ ရှုပ်ခြည်းတစ်ဖြိုး ကြောင်
သွားရောဆရာ၊ လူကြီးက နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောချလိုက်တာ။

ဒီလိုပြောပြီး သူက နောက်မြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တာ ဆရာရဲ့
မျက်စိနှစ်လုံးစလုံး အမြဲတောင်ကန်းကြီး။ သူ့ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ မသိ

ဘူး”

“ခြေသံကြားလို့ နေမှာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆို ဘာကြောင့် မင်းလိုချင်တာ ဝိုက်ဆံမဟုတ်လားလို့ သူ့အတပ်ပြောနိုင်သလဲ။ ကဲ ...”

“ဆက်ပြောပါ မောင်တောက်ချွန်း”

“ကျွန်တော် ဘာလိတ်စားကိုင်ပြီး ကြောင်နေချိန်မှာပဲ သူက မျက်လုံးကန်းကြီးနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုဝိုက်ကြည့်နေပြီး ...”

“မင်းက ခါးဝိုက်ဖို့ကပ်”

“ဗျာ ...”

“ထောင်သုံးကြိမ်ကျူးတယ်”

“ဟင် ...”

“မင်းမှာ မိဘနှစ်ပါးမရှိဘူး”

“အင် ...”

“မင်း ပြည့်တန်ဆာမတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်ကြိုက်နေတယ်”

ဆက်တိုက်ပြောချလိုက်တဲ့ ပြောချက်များကြောင့် လက်ထဲက ဘာလိတ်စားထွက်ကုပြီး ကျွန်တော် သူ့ကို လက်ထုပ်ချီကန်တော့လိုက် ရပါရော ဆရာ။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ဆ ... ဆရာကြီးဆင်ဗျား ကျွန်တော် ငွေလိုနေလို့ စားနဲ့နွဲ့မလို့ ကြံစည်မိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကျွန်ုပ်ပြောတာတွေရော အားလုံးမှန်ရဲ့လား သူငယ်”

“မှန်ပါတယ် ဆရာကြီးဆင်ဗျား ကျွန်တော် ထောင်သုံးကြိမ် ကျူးပါတယ်။ မိဘများ မရှိပါဘူး”

“မင်းချစ်သူကရော ...”

“တစ်ချိန်တစ်ခါတုန်းက မကောင်းတဲ့အလုပ် လုပ်စားခဲ့ဖူး ပေမယ့် အခု ကျွန်တော်နဲ့ ချစ်သူဘဝရောက်တော့ ...”

“မှန်ဟင်းခါးဈေးသည် ဖြစ်နေမဟုတ်လား”

“ခင်ဗျာ ... ဗျာ ... ဆ ... ဆရာကြီး ... ဆရာကြီး ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို အတပ်သိနေတယ်။ ဆရာကြီး ဘယ်လိုလုပ် သိ ... သိနေတာလဲ ဟင် ... ဟင် ...”

“ပညာပိုင်းနဲ့ အာရုံနဲ့ သိနေတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော်ငွေအရမ်း လိုနေလို့ ကြိမ်ကြရာ ကြံစည်မိတာပါ”

“ဒါနဲ့ မင်းရဲ့အမည်က ...”

“မောင်တောက်ချွန်းပါ ဆရာကြီး”

“မောင်တောက်ချွန်းရဲ့ ...”

“ခင်ဗျာ ...”

“ရဲ့ရဲ့မှန်မှန် ပြောလိုက်စမ်းပါ မောင်တောက်ချွန်း။ ငွေဘယ် လောက်လိုလို့လဲ”

“ဟို ... ဟို ... အဲ ... အဲ ... ငွေငါးထောင်လောက်ပါ ခင်ဗျာ”

မိမှာ မျက်မမြင် ငွေရှာင်တစောင်းနဲ့လူကြီးက သူ့လွယ်ထား တဲ့ သားရေငွယ်ဆိတ်အည်ကြီးကို ပန်းကန်ဖြုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ခွေကို ချပေးလိုက်ရင်းက ...

“ဒီသားရေဆိတ်ကိုခွင့်ပြီး လိုတဲ့ငွေကို ယူလိုက်ပါ”

“ဗျာ ... မ ... မထူးပါရစေနဲ့ ဆရာကြီးဆင်ဗျာ”

“ယူလိုက်ပါ။ ခွင့်ကြည့်စမ်းပါ”

ကျွန်တော်က မဖွင့်မယူပါစေခဲ့ပြော။ သူကလည်း ဖွင့်ယူပါ
တိုက်ညှစ် ခါနဲ့ ... နောက်ဆုံး သူ့စကားနားထောင်တဲ့အနေနဲ့ ရွှေက
သေရဲအိတ်ကြီးရဲ့စစ်ကို ကျွန်တော်ဆွဲဖွင့်လိုက်တာ ...

ဘုရားရေ ...
စစ်ဖွင့်လို့ လုံးဝမရဘူးခင်ဗျာ ...

သော့လည်းမခတ်ထားဘူး ဆရာမိုင်းရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အကြိမ်ကြိမ်
ကျွန်တော်ကြိုးစားဖွင့်ပေးမယ့် သားရေအိတ်ကြီးရဲ့စစ်ဟာ တင်မ
ဆဲရေကိုက်နေသလိုမျိုးဖြစ်နေပြီး ဘယ်လိုမှ ဖွင့်လို့မရပါဘူးဗျာ။

“ဗြဲလား မောင်တောက်ချွန်း”
“ဖွင့် ... ဖွင့်လို့ ... မ ... မရဘူး ... ဆ ... ဆရာကြီး”
“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... မင်းတယ်ညှိသကဲ့။ ဒါဆို

သားရေစကို စားနဲ့ဖွင့်ပြီး လိုသမျှသာယူသွားလိုက်ပါ”
“ဗျာ ... ဘယ်လို ... ဆရာကြီး”

“စားနဲ့ဖွင့်ပြီး ယူလိုက်ပါ”
“မ ... မယူပါရစေခဲ့တော့ ဆရာကြီးခင်ဗျာ”
“ယူပါကွ ... ငါ့ဖွင့်ပြုပါတယ်။ လုပ်စမ်းပါ။ လုပ် ... ခဲ့ရဲလုပ်”

နောက်ဆုံး ... မထူးပါဘူးလေး သူလည်း ဖွင့်ပြုနေဥစ္စာ
သူဘာလဲ၊ ကိုယ်ဘာလဲ သိကြရအောင် ကျနေတဲ့ ဘလီတ်စားကျွန်းကို
ကောက်ယူပြီး ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် သားရေအိတ်အထယ်ထားကို စားနဲ့အလျား
လိုက်ခွဲပစ်လိုက်ရော ...

“... ရှိ ...”
“ဟင် ...”
“... ရှိ ...”

“ဟာ ... ကိုင်းဟာ ... ကိုင်းဟာ ...”

“ရှိ ... ရှိ ... ရှိ ...”
“အလိုလေးဗျာ ...”

အံ့ရောဗျာ ...။ သားရေသား လုံးဝကိုမပြဲဘူး ဆရာရေ
ကျပ်မယုံလို့ လေးငါးကြိမ် ဘလီတ်စားနဲ့ခွဲတာ။ ခွဲတာမှ ထောင်လိုက်
ရော၊ အလျားလိုက်ရော၊ ကြက်ခြေခတ်ရော ခွဲပစ်လိုက်တာ။

ဘလီတ်စားသွားဟာ သားရေသားပေါ်မှာ အသံမြည်ပြီး ချော်
ချော်သွားရော၊ အစင်းရာတောင် တစ်ချက်မထင်ဘူး။
နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်စား ထက်ပိုင်းကျိုးသွားခဲ့ပါရောခင်ဗျာ။

“ရလားဟေ့ ... မောင်တောက်ချွန်း”
“မ ... မရဘူး ဆ ... ဆရာကြီး”
“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... အဟင်း ...

ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... မင်းနဲ့မထိုက်လို့ပေါ့ မောင်တောက်
ချွန်းရယ်၊ ကိုင်း ... ဒီမှာကြည့်”

“ရှိ ...”
“ဟာ ...”

မျက်မမြင်သျှောင်တစောင်းကြီးဟာ အားရပါးရအော်ဟစ်ရယ်
မောရင်းကနေ သူညာလက်နဲ့ သားရေအိတ်စစ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရော။
သားရေအိတ်ကြီး ပွင့်သွားပါရော။

ဟာ ... အထဲမှာ အင်္ကျီ ပုဆိုး၊ အထပ်နဲ့အတူ ငွေစက္ကူ
အထပ်အတော်များများကို မြင်လိုက်ရပြီး အံ့သြသွားရပါရောခင်ဗျာ။
လူကြီးဟာ ငွေစက္ကူများထဲကနေ တစ်ထောင်တန်ငါးရွက်ကို
ထက်နှင့်ပွတ်စင်းရေတွက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုပေးနေတယ်။

“ရော ... ငါးထောင်”
 “ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ...”
 “ယူပါ သူငယ်၊ မင်းလိုအပ်နေတဲ့ ငွေငါးထောင်ပါ”
 “မ ... မယူပါရစေနဲ့ ဆရာကြီးခင်ဗျာ”
 “ငါလှူဒါန်းတာပါ၊ ယူလိုက်ပါ”
 ကျွန်တော်လုံးဝမယူခဲ့ဘူး။ မယူဝံ့ဘူး။ အခါခါငြင်းလိုက်တယ်။
 “ဘာလို့ မင်းက မယူချင်တာလဲ သူငယ်”
 “ဆရာကြီး ... ဆရာကြီးက ဘာလဲဟင်”
 “ငါ ... လူပါ။ မျက်စိမမြင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ”
 “ဆရာကြီး အရမ်းကိုထူးဆန်းတယ်”
 “ဘာလို့လဲကွယ်”
 “ကျွန်တော်အကြောင်းကို အတစ်သေချာသိနေတယ်။ ပြီး ..
 ဆရာကြီးအိတ်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်လို့၊ ခွဲလို့မရဘူး။ ဆရာကြီးဟာ ..”
 “ကိုင်း ... သူငယ် မောင်တောက်ချွန်း၊ မင်းလိုတဲ့ငွေ ငါ
 ရက်ရက်ရောရောပေးနေတယ်။ ယူမလား။ မယူဘူးလား ပြော ...”
 “မ ... မယူဘူး”
 “တကယ် ...”
 “ဟုတ်ကဲ့ ...”
 “သာဓု ... သာဓု ... သာဓု ... လူကလေး ... သာဓု
 သာဓု ... သာဓု ...။ မင်းဟာ ဒုစရိုက်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေ
 မယ့် အခြေအနေရယ်၊ အချိန်အခါရယ်၊ လူ့ဘဝရယ်ကို နားလည်စွာ
 တတ်သူတစ်ဦးပါပဲ။ အမှားနဲ့အမှန်ကို နားလည်သိရှိသူပါပဲ။ အဲဒီလို
 အသိရှိသူမျိုးဟာ တစ်နေ့ကြီးပွား ချမ်းသာလိမ့်မယ်။ ကြီးပွားချမ်းသာ

နဲ့အတွက် ဘဝကိုသန့်အောင် သတိ၊ အသိနဲ့ ဆေးကြောသန့်စင်ပေး
 နေမယ်။ ဒီမှာ လူကလေးမောင်တောက်ချွန်း ...”
 “ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”
 “လူကလေး ဒီပိုက်ဆံများကို မယူတာအကောင်းဆုံးပဲ”
 “ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဆရာကြီး”
 “ဒါ ... ကိုးတောင်ပြည့်ဘုရားစေတီတည်မယ့် ငွေဖို့လို့ပဲ”
 “ဪ ... ဟုတ်လား ဆရာကြီး”
 “ငါ့သား မပိုက်နဲ့တော့”
 “မပိုက်ချင်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်။ ဘဝပေးအခြေအနေအရ”
 “ငါလည်းတစ်ချိန်က မင်းလိုလူစားမျိုးပဲပေါ့။ ဘဝပေးအခြေ
 အနေလို့ လောကနဲ့ဘဝကို အပြစ်ပုံချပြီး ငါလည်း ထင်ရာစိုင်းခဲ့ဖူးသလိုပေါ့။
 ခင်စနဲ့ အကုသိုလ်ကံအမှုက ငါ့ကို စီရင်ချက်ချလိုက်လို့ ငါ မျက်မမြင်
 အဘိဘဝရောက်ပြီး နောင်တအကြီးအကျယ်ရခဲ့တယ်။ အဲဒီကျမှ ဘဝ
 နဲ့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြုပြင်ကျင့်ကြံခဲ့လိုက်တာ။ ကုသိုလ်၊ သီလ၊
 နေထိုင်မှုအကျိုးကြောင့် ထူးခြားတဲ့ဘဝနဲ့ပညာကိုရခဲ့ပြီး သုစရိုက်ကောင်း
 နဲ့အလုပ်တွေကို ကြိုးစားလုပ်ခဲ့လိုက်တာ မျက်မမြင်ဖြစ်ပေမယ့် ငါ့ဘဝ
 နဲ့အခြေအနေ ကိုယ်ပါ ချမ်းသာခဲ့တယ်။ မင်း ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ညစ်
 ချွတ်တဲ့ဘဝကိုစွန့်လွှတ်ပြီး ဖြူဖွေးသန့်စင်တဲ့ဘဝ ဖြစ်အောင်လုပ်။ မင်း
 ခင်စနဲ့ ကြိုးပွားချမ်းသာရမယ်။ ကြိုးပွားချမ်းသာအောင် ငါလုပ်ပေးမယ်။
 ... ဒုစရိုက်အလုပ်ကိုစွန့်လွှတ်ဖို့ ကတိပေးမလား။ ပြော ...”
 “ခင်ဗျာ ...”
 “တစ်နေ့ ကြီးပွားရမယ်ကွာ”
 “တ ... တကယ်လားဟင် ... ဆ ... ဆရာကြီး”

“ငါ လိမ့်ညာမပြောတတ်ဘူး”

“လုပ်မယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ မောင်တောက်ချွန်း”

“တကယ်ပြောတာပါ ... ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်ချစ်သူက မကောင်းတဲ့ဘဝကနေ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းစားတဲ့ မိန်းမကောင်းဘဝကို ကူးပြောင်းရောက်ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဖြစ်နိုင်ရင် အချစ်ပိုထောင်ကိုကျောခိုင်းပြီး လူကောင်းသူကောင်းဘဝနဲ့ သားနဲ့သမီးနဲ့ အချစ်နဲ့နေချင်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်”

“သာခုဗျာ ... သာခု ... သာခု ... အင်း ... ဒီနေ့ အဘရည်မှန်းချက်၊ ယုံကြည်ချက်ကောင်းရှိသူတစ်ဦးနဲ့ မပျော်လှသော ဒီနေရာတောင်ပေါ်မှာ ကြုံလိုက်ရတာ ကုသိုလ်တစ်မျိုးပေးပါ ကိုင်း ... မင်းကြီးပျားချမ်းသာပြီး လူကောင်းသူကောင်း ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်။ အောင်မြင်ချမ်းမြတ်တဲ့အချစ်နဲ့၊ မိသားစုနဲ့ အသက်ရှည်ကို ရှည်ရစေမယ်။ ကိုင်း လက်အုပ်ချီပြီး ဟောဒီကျိက္ကမော့ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုလိုက်စမ်း”

ကျွန်တော် ဆရာကြီးအမိန့်ပေးတဲ့အတိုင်း လက်အုပ်ချီလိုက်တယ်။ သူက ရှေ့ကနေ တိုင်ပေးတယ်။

“အရှင်မြတ်ဘုရားတို့ဘုရား ...”

“အရှင်မြတ်ဘုရားတို့ဘုရား ...”

“ကျိက္ကမော့တောင်မှာ ပိုင်ဆိုင်စောင့်ရှောက်ကြသော မုန့်ဟင်းအပေါင်းတို့ခင်ဗျား ...”

“ကျိက္ကမော့တောင်မှာ ပိုင်ဆိုင်စောင့်ရှောက်ကြသော မုန့်ဟင်းအပေါင်းတို့ခင်ဗျား ...”

“ကျွန်တော် မှန်ကန်သောသစ္စာကို ပြုပါသည်ဘုရား”

“ကျွန်တော် မှန်ကန်သောသစ္စာကို ပြုပါသည်ဘုရား”

“ကျွန်တော်သည် မကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်ငန်းနှင့် အသက်မှားဝမ်းကျောင်းခဲ့ပါ၏”

“ကျွန်တော်သည် မကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်ငန်းနှင့် အသက်မှားဝမ်းကျောင်းခဲ့ပါ၏”

“ယနေ့၊ ယခု အဘနှင့်ဆုံသည့်အချိန်ကစ၍ ...”

“ယနေ့၊ ယခု အဘနှင့်ဆုံသည့်အချိန်ကစ၍ ...”

“ဘုရားရှင်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို တိုင်တည်သက်သေထားပြီး ...”

“ဘုရားရှင်နှင့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို တိုင်တည်သက်သေထားပြီး ...”

“သစ္စာကတိပြုပါ၏”

“သစ္စာကတိပြုပါ၏”

“ယနေ့အချိန်မှစ၍ ဒုစရိုက်မကောင်းမှု အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခြင်းကို ပါဏုပေတ-အသက်ထက်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်ပါမည်”

“ယနေ့အချိန်မှစ၍ ဒုစရိုက်မကောင်းမှု အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခြင်းကို ပါဏုပေတ-အသက်ထက်ဆုံး ရှောင်ကြဉ်ပါမည်”

“ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်လည်ကောင်း ...”

“ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့်လည်ကောင်း ...”

“ဤသစ္စာကတိ မကျိုးပေါက်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး ...”

“ဤသစ္စာကတိ မကျိုးပေါက်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး ...”

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ အနန္တောအနန္တငါးပါးနှင့် ...”

“ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊ အနန္တောအနန္တငါးပါးနှင့် ...”

“သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့ အစဉ်စောင့်ရှောက်ကြပါစေသတည်း”

“သမ္မာဒေဝနတ်ကောင်းနတ်မြတ်တို့ အစဉ်စောင့်ရှောက်ကူညီ နိုင်ကြပါစေသတည်း”

“အရှေ့ကို သုံးကြိမ်ရှိခိုး၊ ပြီးရင် တောင်ဘက်ကိုသုံးကြိမ်ရှိခိုး၊ ပြီးရင် မြောက်ဘက်ကို သုံးကြိမ်ရှိခိုး၊ ပြီးရင် အနောက်ဘက်ကိုသုံးကြိမ် ရှိခိုးဦးခိုက်လိုက်”

ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကြီးရဲ့အမိန့်အတိုင်း အရပ်လေးဖျက်မှာ ကိုကတိသစ္စာပြုပြီး ရှိခိုးဦးတိုက်လို့လည်းပြီးရော ကျွန်တော်သွေးကြော တွေ ချက်ချင်းပဲ ဖိန်းဖိန်းရှိန်းရှိန်းဖြစ်လာပြီး နားထဲမှာ အသံတွေကြား နေရတယ်ဆရာ။

ဘာအသံတွေလဲ ... သိလား။

“အောင်ပြီ ... အောင်ပြီဟေ့ ...” ဆိုတဲ့အသံတွေ ဆရာ ရယ်၊ ဒါနဲ့ အသံတွေကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရော ဘုရားပေါ်မှာအဓမ္မ ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ကလေးတစ်အုပ်ရဲ့ ‘အောင်ပြီ ... အောင်ပြီဟေ့’ လို့ အော်သံများကိုးဆရာ။

ဒီမှာ ဆရာကြီးက ပြောရော့ဗျာ။

“နိမိတ်ကောင်းရပြီ ငါ့လူ၊ မပူနဲ့တော့” ... တဲ့၊ ပြီးလည်ဗျာ ရော မျက်မမြင်ဆရာကြီးဟာ သူ့လက်သန်းမှာစွပ်ထားတဲ့ လက်စွပ် ကလေးကိုချွတ်ပြီး ကျွန်တော်ကိုပေးပါရော့ဗျာ။

“လူကလေး မောင်တောက်ချွန်း ... ဟောဝါ ကျွန်ကို ပုဂ္ဂိုလ် ဘစ်ဦးချီးမြှင့်ပေးအပ်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်သားလက်စွပ်ပဲ။ ဒီလက်စွပ်ကို ထု လေးလက်မှာ စွပ်ထား။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး အစနဲ့ တစ်နေ့ အရဟံပုတီး သက်စေ့မိပ်လိုက်၊ မိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ ‘ထူးခြားရမယ်၊ ရော ...”

သူက ကျွန်တော့်ကို သူ့လက်သန်းက ဓာတ်သားလက်စွပ် ငွေရောင်လေး ကမ်းပေးလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလက်စွပ်လေးကို လိုလိုလားလားလှမ်း၊ ယူပြီး ကျွန်တော်ဘယ်လက်သူကြွယ်မှာ စွပ်လိုက်တယ်။

လက်စွပ်လေးလည်းစွပ်လိုက်ရော ကျွန်တော်လက်သူကြွယ်တစ် လျှောက်မှာ အေးစိမ့်တဲ့အရသာကို ထူးခြားစွာခံစားလိုက်ရတယ် ဆရာ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က မျက်မမြင်ဆရာကြီးကို ကျေးဇူးတင်လွန်း လို့ ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်ရော ...

“အောင်ပြီ ...

အောင်ပြီ ...

အောင်ပြီဟေ့ ...

အတူလေးရယ်တဲ့မှ x x x ယှဉ်ကာပြိုင် x x x ယှဉ်ကာပြိုင် စွပ်လုံးပိုင်ပါတဲ့ x x x ဝိုင်းတော်သား x x x ဟေ့ x x x ဝေးရာကရှား x x x”

စောစောက အဓမ္မကြီးရယ်ဗျာ ...

ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးထိုးပြီး ‘အောင်ပြီ ... အောင်ပြီ’ အော်လို့ နတ်ယိုင်သီချင်းဆိုပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး ကြည့်ရယ်ပြီး အဝေးကိုပြေးထွက်သွားပါရော့ဗျာ ...။

“ကိုင်း ... ကျွန်သွားစရာရှိတယ် မောင်တောက်ချွန်း၊ ဘုရား ကတီး၊ နတ်ကတီး၊ ဆရာသမားကတီးအတိုင်း ယုံယုံကြည်ကြည်လုပ်ပါ နော်’

“ဆရာကြီး ...”

“ဘာတုံး ...”

“ဆရာကြီးအမည် ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ကိုကြိုင်တဲ့ကွယ်”

“ဆရာကြိုင်ပေါ့နော်”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ကိုကြိုင် ...

ဦးကြိုင်လို့ပဲ ခေါ်ပါ။ မှတ်ပါ မောင်ရာ”

“ဆရာကြီးနဲ့ကျွန်တော် နောင်တွေ့ချင်ရင်ကောဟင်”

“တို့များ ပဋ္ဌာန်းဆက်၊ ဝေရက် ရှိနေဥစ္စာ၊ တွေ့ဖြစ်ကြဦးမှာ ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အဓိဋ္ဌာန်စခန်းဝင်နေပါတယ်။ မောင်တောက်ရွန်း ..”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“မင်း ကတိတစ်ခုပေးပါ”

“ဘာကတိလဲ ဆရာကြီး”

“မင်းနဲ့ အခုလိုကြုံကြုံကံရတဲ့အကြောင်းကို လူသုံးယောက် ပြည့်အောင် မပြောပါဘူးဆိုတဲ့ ကတိပဲ”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သိပ်အာချောင်ရင် မကောင်းဘူးလေကွာ”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော်မပြောပါဘူးခင်ဗျာ”

“ကိုင်း ... သွားတော့။ ငါ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ဖို့ အချိန်စေ့နေပြီ”

ဒါနဲ့ ကျွန်တော် လူထူးဆန်း မနောပညာရှင်လိုလို၊ စိတ်ပညာ ရှင်လိုလို မျက်မမြင်လူကြီးကို အချိန်အသေပေးပြီး ကျွန်တော့်ဘုရားပေါ် ကနေ ပြန်ဆင်းလာလိုက်တယ် ဆရာမိုင်းရဲ့”



“အဲဒီနောက်ပိုင်း ဘာတွေထူးခြားတုံးကွ”

“အုံ့ညှစ်ရာတော့ ကောင်းသားဆရာ”

“လုပ်စမ်းပါဦးဟာ”

“အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်စဉ်းစားတာပေါ့ဗျာ။ ကိုယ့် အကြောင်း တစ်ခါမှ မပြင်ဖူး။ မရင်းနှီးဖူးဘဲ အတတ်သိနေတာ ဘယ်လို ကြောင့်လဲပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ဖတ်ဖူး။ ကြားဖူးသလို ဆရာရယ်။ အချို့သော စိတ်စွမ်းအင်ပညာရှင်တွေဟာ သမထကျင့်စဉ်အောင်ပြီး Well Power စွမ်းအင်များပေါက်ရောက်လို့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်း မနောကိုလည်းကောင်း၊ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်အရေးကိုလည်း

ကောင်း၊ ဟောပြောနိုင်တယ်ဆိုတာပေါ့။ ဒါ ... ကမ္ဘာမှာရော၊ မြန်မာ
မှာရော ရှိနေတာပဲ။ ကျွန်တော် အဲဒီလို စိတ်ပညာအားကောင်းတဲ့
ပညာရှင်နဲ့များ ကြုံခဲ့ရသလားပေါ့။ ခက်တာက ကျွန်တော် ဘုရားပေါ်မှာ
သစ္စာပြုခဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ။ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်တာကလည်း ခါးပိုက်နှိုက်အလုပ်၊
အဲဒါကို သစ္စာပြုပြီး စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပြီ။ ကျွန်တော် ထမင်းစားဖို့၊ နေဖို့၊
ဝတ်ဖို့ ဘာအလုပ်လုပ်ရမှာလဲ။ စဉ်းစားလို့မရဘူး။ လူအများကလည်း
မယုံကြည်ကြဘူးလေ။ ဒါနဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟာ။ အလုပ်မရသေးရင်
ကျွန်တော့်ချစ်သူ အဝင်းရဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာပဲ ဝိုင်းကူလုပ်ပေးရင်း
မနက်စာ၊ ညစာစားရင်း အခါအခွင့်ကို စောင့်မျှော်ကြိုးစားမယ်လို့ ဆုံး
ဖြတ်ပြီး ...

ဟောဒီကောင် ခါးပိုက်နှိုက်တောက်ချွန်းဘဝရဲ့ လက်ရှိအခြေ
အနေမှာ မလုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်ကို စလုပ်လိုက်တယ်။

ဘုရားစင်ပေါ်က ပန်းအိုးတွေချွေးချွေး ရေလဲသန့်စင်လို့ ဘုရားပန်း၊
အသစ်လဲလိုက်တယ်။ ဖုန်တက်နေတဲ့ ဒက္ခိဏသင်္ဂါဘုရားရုပ်တုကို ရေ
သန့်စင်ပြီး ရေချမ်းကပ်၊ ဘုရားရိုခိုးလိုက်တယ်။

သည့်နောက် ကွယ်လွန်သူမိဘနှစ်ပါးချွန်းရစ်ခဲ့တဲ့ ကိုးလုံးပုတီး
လေးလှမ်းယူပြီး ဆရာကြီးဦးကြိုင်ပြောသလို အရဟံကို သက်စေ့ နှစ်
ထယ့်ငါးခေါက်စိပ်လို့လည်းပြီးရော ...

အိမ်ကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာပါရောခင်ဗျာ
ဘယ်သူလဲ ... သိလား။

အငြိမ်းစားရဲအုပ်ကြီး ဦးပိုက်ကြီးဆိုသူဗျာ။
ကျွန်တော်လန့်သွားတယ်ဗျာ။

ဦးပိုက်ကြီးဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ရာဇဝတ်မှုများကို စွဲချက်တင်

တဲ့ အမှုလိုက်ရဲအုပ်ကြီးလေ။

သူအငြိမ်းစားယူသွားတာ (၂) နှစ်ရှိပြီ။ အခု ဘာကိစ္စနဲ့များ
ကျွန်တော့်အိမ်ရောက်လာသလဲ မသိဘူး။ ပြဿနာပဲ။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ရင်တွေ့ရန်နေပြီ။ သွေးလန့်နေပြီ။
“တောက်ချွန်းရှိလားကွ”

“ရှိ ... ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ။ ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆ ...
ဆရာ”

“လန့်နေသလား တောက်ချွန်းရ”

“လန့် ... လန့်တာပေါ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် အခုတစ်
လော ဘာရာဇဝတ်မှုမှ မကျူးလွန်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့
ဗျာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ... စိပ်ပုတီးတွေ
ဘာတွေနဲ့ပါလားကွ ... ဟင်”

“အဲ ... အဟဲ ... အဲ ...”

“အသွင်ပြောင်းနေပြီပေါ့။ ဟုတ်လား ... တောက်ချွန်း”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ။ အခု ဆရာဘာလာလုပ်
တာလဲဟင်”

“မင်းကို လာခေါ်တာပေါ့”

“ဗျာ ... ဆရာ ... ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
နေ ...”

သူဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တုန့်လှုပ်ချောက်ချားနေတဲ့ မျက်နှာကို
တစ်လှည့်၊ လက်ထဲက စိပ်ပုတီးကိုတစ်လှည့်၊ ဘုရားစင်ပေါ်က လတ်
လတ်ဆတ်ဆတ် ဘုရားပန်းများကိုတစ်လှည့် ထိုက်ကြည့်ပြီး ...

ကျွန်တော်ပန်းကို ပုတ်လိုက်ရင်းကနေ ...

"မင်း ခုချက်ချင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့"

"ဆရာ ... ဆ ... ဆရာ ... မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်၊ နော် နော် ..."

"မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို မသင်္ကာလို့လာခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အလုပ်တစ်ခုပေးချင်လို့"

"ဗျာ ... အလုပ်တစ်ခုပေးမလို့ ..."

"အေး ..."

"ဆရာ ... ကျွန်တော် ... ဟို ... ဟိုအလုပ် မလုပ်တော့ဘူးဆရာ"

"ဘယ်အလုပ်လဲ"

"ခါးပိုက်နှိုက် ..."

"ငါကလည်း မင်းကို အဲဒီလိုအလုပ်မျိုး ပေးမလို့ လုပ်ခိုင်းမလို့ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဘဝကိုသနားပြီး လူကောင်းလူကောင်းဘဝမျိုး ရောက်အောင် ကယ်တင်ကူညီချင်လို့ကွာ။ ငါ ဝပ်ရှော့လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ထားတယ်။ ငါ့ဝပ်ရှော့မှာ မင်း ပညာသင်၊ ဝင်လုပ်ဖို့ပဲ"

"ဆရာ ... တ ... တကယ်ပြောတာလားဟင် ... ဟင် ဆရာ"

"တကယ်ပေါ့ကွ ...။ မင်း ကျောက်ဒိုးကို သိလား"

"နွားဆိုးကျောက်ဒိုးလား ဆရာ"

"အေးပေါ့ ... ဒီကောင်တောင် ငါ့ဝပ်ရှော့မှာဝင်လုပ်နေတာ

(၇) ရက်ရှိပြီ။ မင်းကိုခေါ်လိုက်ပါတဲ့။ မင်းက ဉာဏ်ကောင်းတယ်တဲ့။ ဝံ့လို့ရတယ်ဆိုလို့ ယုံကြည်မှုနဲ့လာခေါ်တာ"

"ဗျာ ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လို ဝမ်းသာမှန်းမသိဘူး။ ပျော်လိုက်တာဗျာ။ အရမ်းကိုပျော်တာပဲ။ စိတ်ချ ဆရာ။ ဆရာ့ရဲ့ဝပ်ရှော့မှာ အောက်ခြေသိမ်း လိုလေသေးမရှိ ကျွန်တော် လုပ်ပေးမယ်။ ဒီကနေ့ကစပြီး ငါ လူကောင်းတစ်ယောက်ဘဝ ရောက်ပြီ ဟေ့"

ကျွန်တော်လေ အငြိမ်းစားရဲအုပ် ဝပ်ရှော့ပိုင်ရှင် ဆရာသမား ဦးပိုက်ကြီးရဲ့လက်ကိုကိုင်ပြီး ရင်ကော့လို့အော်ဟစ်ပြီး လိုက်ခဲ့လိုက် တယ်ဗျာ။ သိလား ...။

အဲဒီလိုလိုက်ရင်းကနေ ဘယ်လက်က ဓာတ်သားလက်စွပ်လေး ကိုကြည့်ရင်း။ အမှတ်မဲ့ပါလာတဲ့ အမေ့ရဲ့ကိုးလုံးပုတီးလေးကိုကြည့်ရင်း မျက်စိထဲမှာ ကျွဲကွေ့မော့တောင်ပေါ်မှာ မပျော်လင့်ဘဲ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ခဲ့ရတဲ့ ကျေးဇူးရှင် အဘဆရာကြိုင်ရဲ့မျက်နှာကို ပြေးမြင်သတိရလိုက် တယ်။

ကျွန်တော် သမ္မာအာဇီဝ အလုပ်ကောင်းကောင်းတစ်ခုရပြီဆို တာကို အဘဆရာကြိုင်များသိလိုက်ရင် ဘယ်ကလောက်ဝမ်းသာနေမလဲ မသိဘူး။ အားတဲ့နေ့ အဘဆရာကြိုင်ကို သွားပြောကို ပြောပြရမယ်။ ညနေ အလုပ်က ပြန်ရင်လား ...

ဆီချွေးပေလက်အစုံနဲ့ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းနေတဲ့ ချစ်သူခင် မြဝင်း(အဝင်း)ရဲ့ပါးကို ညှပ်ကိုင်ပြီး အားရပါးရနင်းပစ်လိုက်ဦးမယ် .. သိလား"

"တောက်ချွန်း ..."

"ဗျာ ... ဆရာ့နှိုင်း"

"အဲဒီနေ့က မင်းချစ်သူပါးကို နှမ်းမြစ်လား"

၂၄ ● မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)

“အားရပါးရနင်းပစ်လိုက်တာပေါ့ဗျာ၊ အဟတ် ...”

“ကောင်မလေးက ဘာပြောတုံးလဟ”

“အဝင်းကရှက်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်ပူပူနဲ့ ဟက်လိုက်လို့ အော်လိုက်ရတာ ထွန့်ထွန့်လှပဲ ဆရာရေ ...”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“အဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“တောက်ရွှန်း ...”

“ဗျာ ... ဆရာမိုင်းရဲ့”

“တစ်နေ့ကျရင် မင်းရဲ့ကျေးဇူးရှင် ဆရာကြီးဦးကြိုင်နဲ့ ငါ့ကို တွေ့ပေးစမ်းကွာ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ဆရာ”

“စာရေးမလို့ကွေး တွေ့ပြီး စာရေးလို့ရရင် ရေးချင်လို့”



မောင်ညိုမြိုင် (သန်လျင်)

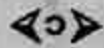
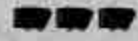
အောင်မြင်စွာ
ကျင့်သုံးကြပါစို့
ထူးဆန်းသောကျမ်းစာ



အသင့် ကြားမြင်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရွေးချယ်လိုက်သောနေရာက အေးအေးလူလူဖြင့် စာရေးခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်း၊ အလုပ်လုပ်ရန် အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် အလှမ်းဝေးရုံမက အိမ်ရှေ့မှာချောင်း၊ အိမ်နောက်သက်မှာ လယ်ကွင်းတွေခံနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်အနှောင့်အယှက်မရှိ။ လေကောင်းလေသန့်ရ၏။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်တို့ကြီးကြီးအတွင်း၌ ကြီးမားလှသော မန်ကျည်းပင်များ၊ ကုက္ကိုပင်များ၊ တမာပင်များ၊ မဲခလီပင်များ၊ ဝါးရုံများစသည်တို့ကြောင့် ပူပြင်းသောနေကာလကို ရောက်သည့်တိုင် အေးအေးမြမြရှိလှ၏။ သွပ်မိုးထားသောအိမ်၌ ပူလောင်သည်ထင်လျှင် မန်ကျည်းပင်ရိပ်အောက်၊ ဝါးရုံပင်ရိပ်အောက်သို့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ချလျက် သက်တောင့်သက်သာနေနိုင်ပေ၏။ ပြီးတော့ ကျေးငှက်သာရကာအပေါင်း၏ ဖာဂတေးသံကိုလည်း သောတဆင်နိုင်၏။ သို့ဖြစ်စေရာ ကျေးလက်အငွေ့အသက်ကိုမှ ရှစ်မက်တတ်သော ကျွန်ုပ်အဖို့ မိမိ၏ အမှန်ကန်ဆုံးရွေးချယ်ခဲ့မှုအတွက် ကိုယ့်ကျောကိုကိုယ်သပ်ချင်စိတ်တွေပင် ပေါ်လာရပါချေ၏။

သို့ပါသော်ငြား ကာလတစ်လျှောက် စိတ်ထက်အေးချမ်းစွာ စာရေးလိုက်၊ စာဖတ်လိုက်၊ စားသောက်လိုသည်တို့ကို ချက်ပြုတ်စားသောက်လိုက်၊ အိပ်ရေးဝဝအိပ်စက်လိုက်နှင့် နေလာခဲ့သည်မှာ မကြာမတင်ရက်ကလေးတစ်ရက်မှ အစပြု၍ ကျွန်ုပ်မှာ ညည တစ်လျှောက်တည်းအိပ်မပျော်တော့ဘဲ အိပ်မက်ဆိုးများမက်ကာ လန့်လန့်နိုးလာခဲ့တော့သည်။

စဖြစ်သောနေ့ကို ကျွန်ုပ်မပေး



အမည်း ညာ ခေါ်ရောကား ပိတ်ဆွယ်ကျောရွာဖြစ်၏။
မြို့ပြရန်ကုန်နှင့် ဝေးလှသည်လည်းမဟုတ်။ နီးသည်ဟူ၍လည်းမဆိုသာ။ ရှေးလူကြီးသူမများ အဆိုရှိခဲ့ဖူးသော 'ထီးရိပ်လည်းမပျောက်နှင့်၊ ထီးအောက်လည်းမရှိနှင့်' ဆိုသောစကားနှင့် ကိုက်ညီသောစရာ ဝေသကလေးလည်းဖြစ်၏။ ညအချိန်၌ ရွာအရှေ့ပိုင်းသို့တွက်ကာ မြို့ပြရန်ကုန်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် လျှပ်စစ်ရောင်များ ဝင်းဝင်းထိန်ထိန်မြင်ရ၏။ ထိုအကြားမှ ရွှေတောင်အလား ထင်မှတ်ဖွယ် လေးဆူတတ်ပုံ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ကြည့်စူးချမ်းမြေ့စွာ ဖူးတွေ့ရချေ၏။
အဆိုပါရွာကလေး၌ မြေကွက်ကျယ်တစ်ကွက်ကို ဝယ်ယူကာ အိမ်ကလေးတစ်လုံးဆောက်လျက် ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ ကာလအတန်

ဖြစ်၏။ ခန့်ခန့်ထည်ထည်ရှိလှစွာသော အကျိုးပြုစာတွေကို မဂ္ဂစင်း
အချို့၌ စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားနေနိုင်ဆဲဖြစ်၏။ အရပ်အတန်ငယ်ပု
သော်လည်း အသားအရေက ဝင်းဝါပိုပြည်၏။ အမြဲလို ပြုံးယောင်သမ်း
နေသော နှုတ်ခမ်းများကြောင့် ကျက်သရေရှိကာ လူချစ်လူခင်များစေ
တော့၏။ မိဘမျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဖြစ်လေရာ အမေကြီး
ခေတ္တရာခင်၏ နားနှစ်ဖက်တွင် မိန့်နားကပ်သည် တဝင်းဝင်း။ လည်တိုင်
၌မြန်းဆင်ထားသော ရွှေဆွဲကြိုးကြိုးမှာလည်း အိမ်ထဲ၌ အကျိုးကြယ်သီး
များမှာလည်း ရွှေကွပ်ထားသည့် ကျောက်မျက်ကြယ်သီးတွေပင်။ ထိုအတူ
လက်စွမ်း၊ လက်ကောက်များကိုပါ ဆင်မြန်းတတ်သေးသဖြင့် မိမိအဖို့
ခုစိုက်သမားတို့အား လက်ယပ်ခေါ်ရာကျနေမည်လားဟုပင် အတွေးဝင်
ခဲ့သေးတော့၏။

သို့ပါသော်ငြား အသက် (၇၆) နှစ်ထဲဝင်နေပြီဖြစ်သော အမေ
ကြီးသည် သူမကိုယ်သူမ ယုံကြည်မှုအပြည့်ရှိသူဖြစ်၏။ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်
မဟုတ်။ ဥပဒေဘောင်တွင်းနေထိုင်သူအတွက် ဥပဒေက အကာအကွယ်
ပေးလိမ့်မည်ဟု အပြည့်အဝယုံကြည်ကာ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကြော
ကြောမော့မော့ဝတ်စားဆင်ယင်ရင်း စာအုပ်တိုက်များ၊ မဂ္ဂစင်းတိုက်များ
သို့ သွား၏။ စာပေစကားပိုင်းများတွင် ထိုင်၏။ သဒ္ဒါဟုကြီးမားသူ
ဖြစ်သည့်အပြင် ကြွယ်ဝပြည့်စုံသူလည်းဖြစ်ပြန်ရာ လက်ဖက်ရည်ပိုင်း၌
အမြဲလိုပင် အကုန်အကျွံလေ့ရှိ၏။ ထို့အပြင် ကျန်းမာရေးမကောင်း
သော၊ ငွေကြေးအင်အားချို့တဲ့သော စာပေသမားတို့ကိုလည်း ငွေစ
ကြေးစများ အကူအညီပေးလေ့ရှိ၏။ တစ်နှစ်တစ်ခါဆိုသလို သူမ
လက်လှမ်းမီရာ ဖတ်ရှုဖြစ်သော မဂ္ဂစင်းများမှ သဘောကျနှစ်သက်သော
စာများကိုတေးမှတ်ကာ မွှေးနေ့ရောက်သည်နှင့် 'ခေတ္တရာခင်' စာပေထု



ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်သည် ဗြူပြုရန်ကုန်သို့တက်ကာ မဂ္ဂစင်းတိုက်၊
စာအုပ်တိုက်များရှိရာသွားလျက် ရေးသားခဲ့သောစာပုများကို ပေးပို့၏။
ကျွန်ုပ်၏စာမှ ဖော်ပြခံရသည်များအတွက် စာပုခများထုတ်၏။ ပြီးလေ
သော် စာပေသမားတို့ ပိုင်းခွဲထိုင်လေ့ရှိသော 'လေအန်ကုန်း' ဆိုသည့်
နေရာကလေးသို့သွားလျက် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စာပေလောက
အကြောင်းတွေကို ဖောင်းဖွဲ့ပြောဆိုကြလေတော့၏။

ထိုအချိန်၌ စာပေချစ်စိတ်ကိုအရင်းခံလျက် သားအမိနှင့်မကြာ
သံယောဇဉ်ဖြစ်ခဲ့ရသော အမေကြီး 'ခေတ္တရာခင်' နှင့် ဆုံတွေ့ရလေ၏။
အမေကြီးခေတ္တရာခင်မှာ စာပေချစ်စိတ်ကြီးမားသော စာရေးဆရာမကြီး

အခြေ နှိုင်းခြင်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်သို့ဖိတ်ကာ ကျွေးမွေးခြင်း
ပြောဆိုခြင်း သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့စာပေအစုအဝေးအပိုင်းဝယ် ဆရာမကြီး
ခေတ္တရာခင်မှာ မိခင်သစ္စာပြု၍နေတော့၏။

ထူးထူးကဲကဲ မည်သည့်နေ့စက်ကြောင့်ရယ်မှန်း မသိ။ ဆရာမ
ကြီးခေတ္တရာခင်သည် ကျွန်ုပ်အား စာပေနှင့်ဆက်စွယ်နေသော သား
တစ်ယောက်အဖြစ် ခင်တွယ်ရှာ၏။ မိခင်မေတ္တာကို လေးနစ်သားအရွယ်
ကပင် ငတ်ခဲ့ရာသော ကျွန်ုပ်မှာလည်း ဆရာမကြီးခေတ္တရာခင်ကို မိခင်
သစ္စာပေး လေးစားချစ်ခင်မိချေ၏။ အဲဒီနေ့က ကော့ပိုင်းကို လက်စသတ်
လေတော့ ဆရာမကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား စကားဆိုလာချေ၏။

“ငါ့သား ... မင်း ဒီကနေ အခုဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“သွားစရာ အတွေ့အထူးမရှိပါဘူး။ အချိန်လည်း နည်းနည်း
စောနေသေးတယ်ဆိုတော့ကာ သင်္ဘောဆိပ်မထင်းခင် ပန်းဆိုးတန်း
ထစ်ပိုက်က စာအုပ်ဟောင်းဆိုင်တွေ လှည့်မလားလို့ ကိုယ်ဖတ်ချင်တဲ့
စာအုပ်လေးဘာလေးတွေ့ရင်လည်း ဝယ်ရတာပေါ့ အမေကြီးရယ်”

“ဝယ်မနေနဲ့ ... ပိုက်ဆံကုန်တယ်။ အမေကြီးအိမ်မှာ စာအုပ်
ဟောင်းတွေ အများကြီးရယ်။ အမေကြီးဖတ်ပြီးသားတွေမို့ ပြန်ဖတ်ဖို့
လည်း သိပ်အာသီသမရှိတော့ပါဘူးကွယ်။ အိမ်က သမီးတွေကလည်း
အမေကြီးသွေး နည်းတယ်ထင်ပါရဲ့။ စာရေးဖို့ မပြောနဲ့။ ဖတ်ဖို့တောင်
အိမ်မှာမရှိကြဘူး။ ဒီတော့ စာတကယ်ဖတ်ချင်တဲ့သူတွေကို အမေကြီး
အိမ်ပြင်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် အမေကြီးနဲ့လိုက်နဲ့။ အမေကြီး လက်ရှိနေ
တာ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းထဲက တိုက်မှာ။ အဲဒီတိုက်လည်း မကြာခင်ပြန်
ဆောက်တော့မှာမို့ သမီးငယ်ရှိတဲ့ သီရိပိုင်မွန်အိမ်ရာကို ပြောင်းရွှေ့
မှာသားရဲ့။ ဒီတော့ ဒီမှာရှိတဲ့ ဝန်စည်စလယ်တွေကို မသယ်ချင်တော့

“ငါ့သားအတွက် ဘာတာညာညာ ထည့်ချင်တာထည့်ရအောင် ကျွန်
မေတ္တာကြီးတွေ ပေးလိုက်မယ်။ သယ်သာသွား ... ဟုတ်ပလား”

“အားနာစရာ အမေကြီးရယ်။ ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ်လောက်ရရင်
ဘော်ပါပြီ”

“ဘာအားနာစရာရှိလို့လဲ သား။ သားရဲ့အနေအထိုင်နဲ့ ရိုးသား
နဲ့ ကြိုးစားမှုတွေကို အမေကြီးအကဲခတ်နေတာ ကြာပြီ။ သဘောကျ
တယ်။ ဟိုတလောတုန်းက ဒီလမှာနေတဲ့ ဝေဖန်ရေးဆရာမောင်ပြုံးထိန်
ဆောက်လာလို့ သူ့ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ်တွေ ပေးလိုက်ပါသေးတယ်။ ပြီးတော့
ထည့် မှာလိုက်ရသေးတယ်။ ငွေလိုရင် စာအုပ်တွေရောင်းမစားနဲ့။ အမေ
ကြီးဆီ လာတောင်းလို့”

အပြန်အလှန် စကားတွေပြောဆိုကြရင်းမှ ဆရာမကြီးခေတ္တရာ
ခင်၏ ခေါ်ဆောင်ရာနေရာကသို့ ကျွန်ုပ်ခြေလှမ်းတွေက အလိုလိုပင် လှုပ်
ရှားဖြစ်လေတော့၏။

“ရွေ့က တိုက်ဟာ အမေကြီးတို့တိုက်ပဲ။ အမေကြီးတို့အထပ်
က တတိယထပ်လေကွယ်”

ဆရာမကြီးကပင် ဦးဆောင်လျက် လက်တန်းကိုကိုင်ကာ သစ်
သားပြားလှေကားထစ်များပေါ် သွက်လက်စွာနင်းပြီး ဦးဆောင်တက်သွား
ပါလေတော့၏။ ဆရာမကြီးထက် အသက်ထက်ဝက်မက ငယ်ရွယ်လျက်
လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်တိုင် ကျွန်ုပ်မှာ သွက်လက်မှုမရှိပါ။ အဆုတ်
သိပ်မကောင်း၍ အမြင့်တက်လေတိုင်း မောမောနေတတ်၏။ မည်သို့ပင်
မောမော အားခဲတက်လှမ်းခဲ့ရာ မကြာမီပင် ‘စာရေးဆရာမ ခေတ္တရာခင်’
ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်ဆွဲထားရာအခန်းသို့ ရောက်ခဲ့လေတော့၏။

“ကိုင်း ... သား ... ထိုင်း အမောဖြေဦး ... အမေကြီး

ခန့်ကာခွင့်ပေးထားတယ်။ အအေးတစ်ခုခုသောက်ဖို့လည်း စီစဉ်ထားတယ်”

“ဟာ ... အမေကြီးရယ်။ အားနာစရာဗျာ”

“လာပြန်ပြီ ... ဒီစကားလုံး နောက် ... အဲဒီလိုမပြောနဲ့။ အမေကြီးကတော့ ရှင်းရှင်းနဲ့တွင်းတွင်းပဲ ကြိုက်တယ်။ ဟန်ဆောင်တာမျိုး မကြိုက်ဘူး”

အခန်းကား ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းနှင့် ကျဉ်းနေလေ၏။ ကျဉ်းရခြင်းမှာလည်း ကျွန်းသေတ္တာအချို့ အဝတ်စီရီး စာအုပ်စီရီးတို့က ပတ်ပတ်လည်နေရာယူထားသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။ စာအုပ်များကား စိရိတ်တွင်သာမက ကြမ်းပြင်နံရံတွင်လည်း အစုစုအပုံပုံဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စာအုပ်မြင်လျှင် မကြည့်ဘဲမနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။ အဖေလည်းပြော အေးအေးမြမြလည်းရှိစေမှပင် စာအုပ်ပုံနံဘေးသို့ အလိုလိုရောက် ရှိသွားလေတော့၏။

“ငါ့သားက တကယ့်စာပေသမားပဲ”

ဆရာမကြီး ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ကျွန်ုပ်ရိုင်းစားမိပါ၏။ သို့သော် ဘာမှ အပြစ်ကားပြန်မပြုအားဘဲ စာအုပ်များကိုသာ တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ကြည့်နေမိတော့၏။ စာအုပ်တွေကား တကယ့်ရှားပါးစာအုပ်တွေဖြစ်၏။ ပြင်ပအဟောင်းတန်းမှာဆိုလျှင် ခေါ်လိုက်မည်ရော။

“စာအုပ်အဟောင်းသမားတွေက အမေကြီးဆီမှာ စာအုပ်ဟောင်း စာအုပ်ကောင်းတွေ တော်တော်များများရှိတယ်ကြားလို့ ဝေခင်းမလားဆိုပြီး လာဆက်သွယ်ကြသေးတယ်။ ဘာလို့ဝေခင်းရမှာတဲ့လဲ။ အမေကြီးမှာ ငွေမှမလိုဘဲဟာ။ ဒီတော့ ဒီစာအုပ်ဟောင်း စာအုပ်ကောင်းတွေဆိုတာ စာပေနဲ့ လောကကိုအကျိုးပြုမယ့် သားတို့ကိုပေးရမယ့်

အမေကြီးရဲ့ လက်ဆောင်မွန်တွေပဲ”

ဆရာမကြီး၏ စာပေလောကနှင့်တကွ စာပေလောကသားများအပေါ်ဝယ် ချစ်ခြင်းတရား ကြီးမားလှပါဘိတော့။

“ကိုင်း ... သားပြန်ရင် ဖတ်ချင်တဲ့စာအုပ်တွေ ထည့်သာယူသွား ပြန်မပေးနဲ့။ အဲ ... ပြီးတော့လည်း ဟောဟိုက ကျွန်းသေတ္တာကြီးပေးလိုက်မယ်။ သားနေတဲ့ရွာအိမ်ရောက်တော့ ထည့်ချင်တာထည့်ရတာပေါ့ကွယ်။ သဘောဆီပီအထိ သယ်သွားနိုင်ဖို့ကို အမေကြီးစီစဉ်ပေးလိုက်မယ် ... ဟုတ်ပလား”

ကျွန်ုပ် ဘာမျှမငြင်းသာတော့။

ဆရာမကြီး၏ဆန္ဒနှင့်အညီ ကျွန်ုပ်ပြန်တော့ ဖတ်လိုရာစာအုပ်အချို့နှင့်အတူ ကျွန်းသေတ္တာကြီးလည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ပါလာခဲ့တော့၏။ ရွာသို့ရောက်လေသော် ကျွန်ုပ်အား လေးစားချစ်ခင်ကြကုန်သော ရွာရှိလူငယ်အချို့က ကျွန်းသေတ္တာကြီးနှင့်တကွ စာအုပ်ထုပ်ကို ကူညီညာသယ်ပေးကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်ပိုင်ဆိုင်လိုက်ပြီဖြစ်သော ကျွန်းသေတ္တာကြီးအား တွေ့မြင်ရသူအပေါင်းမှာ သဘောကုလုကုရှိကြ၏။ ကူးတို့သဘောပေါ်သို့ ကျွန်းသေတ္တာကြီးတင်စဉ်က လူမျိုးခြားတစ်ယောက်က အတင်းကာရောဝယ်နေသေး၏။ ကျွန်ုပ်က ရောင်းဖို့မဟုတ်ကြောင်းပြောသော်လည်းမရ။ ဈေးဘယ်မျှ ပေးရမည်နည်း။ လိုချင်သည်ရော့ကိုပြောပါဟူ၍ အထွန့်ထပ်တက်နေသေးရာ ကျွန်ုပ်လည်း ခပ်ထန်ထန်ဖြင့် ‘လုံးဝဆိုလုံးဝမရောင်းနိုင်ကြောင်း’ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောဆိုသည့်အခါမှ လက်လျှော့သွားပါလေတော့၏။ ကျွန်းသေတ္တာကြီးမှာ ထုထွေ၏။ ဖွင့်ချင်ခံမြက်မှာကျယ်၏။ သေတ္တာရှေ့၌ ပန်းကနုတ်အဖောင်းအကြွများ ပါသေး၏။ အောက်ခြေထောင့်လေးထောင့်၌ ကနုတ်နွယ်သော ဒီနပ်လေးခုပါ၏။

တစ်ယောက်တစ်ယောက် လှူဒါန်းပေးကာ တစ်ယောက်တစ်ယောက်
ဆွဲယူပြီးနောက် သံကွင်းတစ်ခုစီ ပါ၏။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မြင်သူတကာ
တို့၏ နှစ်သက်သဘောကျပည့် ကျွန်းသေတ္တာကြီးအပေါ် ကျွန်ုပ်လည်း
သဘောတူသွားခဲ့ပေပြီ။ ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာပစ္စည်း ဖြစ်လေသည်အတွက်
ကြောင့်လည်း လေးစားမြတ်နိုး တန်ဖိုးထားရမည်ဖြစ်တော့၏။

အိမ်ပေါ်သို့ အပြီးတိုင်ရောက်ရှိလာသော ကျွန်းသေတ္တာကြီး
အား ဖွင့်လိုက်၏။ အထဲ၌ သတင်းစာအဟောင်းခင်းထားသည့်မှတစ်ပါး
ဘာမျှမရှိသဖြင့် လောလောလတ်လတ် ခေါင်းအုံးတို့၊ စောင်တို့၊ မြင်
ထောင်တို့ ထည့်ရန်သာ စဉ်းစားမိလေ၏။ ထိုညက ကျွန်ုပ်လည်း ဘက်ထရီ
မီးအားကိုးဖြင့် ညဉ့်အတော်နက်မျှ စာတိုင်ဖတ်နေမိလေ၏။ ကျွန်ုပ်အဖို့
စာရေးတော့မည်ဆိုလျှင် ရေးမည့်ကာလ၌ မည်သည့်စာအုပ်ကိုမှ မကိုး
ဖြစ်တော့ပေ။ ယင်းသည် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်ထားခြင်းဖြစ်၏။
သို့မဟုတ်က စိတ်ထဲ၌ အနောင့်အယုက်ဖြစ်ရလေ၏။

သို့ဖြင့် ညနေစာအဖြစ် နံနက်ကချက်ထားခဲ့သည့် ထမင်း
ကျွန်ုပ်ဟင်းကျွန်ုပ်များကို စားသောက်ပြီး စာရေးစားပွဲပေါ်တွင် စာတိုင်ဖတ်
လေရာ ည(၁၂)နာရီပင် ကျော်သွားခဲ့လေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်ကား လေတိုး
သံအချို့၊ မီးကွက်ငှက်၏အော်မြည်သံအချို့မှလွဲ၍ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
ရှိလှ၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မှ ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းရှိ လယ်တဲအချို့မှ
ဓွေးဟောင်သံသဲ့သဲ့ကြားရ၏။ ကျွန်ုပ်ဖတ်ရှုနေသောစာအုပ်မှာ အလွန်
တရာမှ ဆွဲဆောင်အားကောင်းလှသဖြင့် မပြီးမချင်းထိုင်ဖတ်မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်ကာ ခပ်ကျကျရေစွေးကို ငွဲသောက်လိုက်မိတော့၏။ ထိုစဉ်ပထ
ကျွန်ုပ်၏နားယံတွင်းသို့ အိမ်တိုင်အားလက်သည်းနှင့်ကုတ်ခြစ်သံလိုလို
ကြားရ၏။ အိမ်၌ ကြောင်မွေးထားသည်မဟုတ်၍ ထူးဆန်းနေသလိုလို

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ဆွဲရာတွင် အမှုပုံအမှတ်ပုံ ကျွန်ုပ်နေလိုက်ပါ၏။ ထိုခဏ ကျွန်ုပ်၏အိမ်
သည် သိမ့်ခဲခြစ်သွားပြန်လေ၏။ ထိုရောအခါ မမျှော်လင့်ဘဲ ငလျင်
ဆူပ်သွားသည်ဟုပင် ကျွန်ုပ်မှတ်ယူလိုက်ကာ စာအုပ်၏နောက်ဆုံးအခန်း
ကို အာရုံနှစ်ထားလိုက်တော့၏။

စာတစ်အုပ်ကို စိတ်ပါဝင်စားစွာဖြင့် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ဖတ်ရှု
ပြီးသွားသည့်နောက် ကျွန်ုပ်လည်း အဆင်သင့်ခင်းထားပြီးသောအိမ်ရာ၌
ဆဲလျောင်းရန် စားပွဲမှထကာ ဘက်ထရီကလစ်များကို မြှုပ်လိုက်လေ
တော့၏။ တစ်အိမ်လုံး မှောင်အတိကျသွားသည့်နောက် အိမ်ရာထက်
ဆုံးလုံးလုံးကာ အိပ်ပစ်လိုက်လေတော့၏။ မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားပြီး မကြာ
ဆိုက်၊ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်ခဲခြစ်ကာ အိမ်ခန်းအတွင်းမှ တောက်
ခေါက်သံတစ်သံကို ပီပီသသကြီး ကြားလိုက်ရ၏။ တစ်ရံတစ်ခါဖူးမျှ
ဤသို့မဖြစ်ခဲ့ဖူး။ မကြားခဲ့ဖူးသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်လည်း စိုးရိမ်စိတ်ဝင်
ကာ စိတ်ထဲမှ ဘုရားရှင်၏ ကိုးပါးသောဂုဏ်တော်တို့ကို ရည်စူးရွတ်ဖတ်
ဆိုက်မှ အိပ်ပျော်သွားပါလေတော့၏။



“အင်း ... ဒီလိုမျိုး တစ်ခါလှူပေးမဖြစ်လှဘူး။ သေတ္တာကြီး ဆောက်လာမှဆိုတော့ စဉ်းစားစရာပေးပေးပါ ကိုရင်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒီည နေ့ရင်ခွဲအတွဲ ကျွန်ုပ်တို့နေမယ့်ဟား။ ကိုရင်ပြောသလို ဘာများထူးခြား ဘာမလဲဆိုတာ လေ့လာကြည့်ရသေးသလား။ ဟုတ်ပဲလား။”

ကျွန်ုပ်က စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသလောက် ပိတ်ဆွေကြီးကန္တာရီ ဆရာပြောမှု ခပ်အေးအေးပင်း အထူးအဆန်းတစ်ခုနှင့် ကြုံဆုံလိုသည် အတွက် ပျော်ရွှင်နေသယောင်ယောင်။

ထိုညက ကျွန်ုပ်လည်း ခေရန္ဒကင်းတစ်အိုး ထန်းလှက်တစ် ပုလင်းဖြင့် ဂန္ဓာရုံဆရာပြောကြားတွေ့ခဲ့ရသောအဖြစ်သနစ်တို့အား တစ်ကြိမ် နားဆင်ရင်း ညဉ့်နက်လေသောအခါမှသာ အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ကြပေ၏။

“ဂျစ် ... ဂျစ် ... ဂျစ် ... ဂျစ် ...”
“ဌ ... ဝေါ ...”
“တောက် ...”

ဆိုခဲ့ပြီးသလိုပင် ခါတိုင်ညများ ကျွန်ုပ်ကြုံခဲ့ရသည့်အတိုင်း ဂန္ဓာရုံဆရာပြောလည်း ကြားရပေတော့သည်။

“ကိုင်း ... ကိုရင်ခေ့ ကျွန်ုပ် ဘုရားစာရွတ်လိုက်ဦးမယ်ဗျာ”
ဟူ၍ စကားဆိုရင်း ‘အပ္ပ သဇ္ဇေဟိ နာထဿ၊ သာသနေ သာဓုသပ္ပတေ၊ အမနထေယဟိ၊ စန္ဒေဟိ၊ သမိ ကိမ္ပိသ ကာရီတိ’ အစရှိပါတာကို ဌာန်ကမိတ်ကျကျ ရွတ်ဆိုသည့်သမယ ကျွန်ုပ်လည်း မှုန်တောင်များပေးစင်းလာကာ အိပ်မောကျသွားပါတော့သည်။



ဆိုခဲ့သလိုပင် ကျွန်ုပ်ထံ ကျွန်းသေတ္တာကြီး ရောက်ပြီးသည့် နေ့မှစ၍ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ရောက်လေတိုင်း အိပ်တိုင်အား ကုတ်ခြစ်ထံ လိုလိုကြားရခြင်း၊ အိမ်လည်း သိမ်ခနဲနေအောင် လှုပ်သွားတတ်ခြင်း၊ တောက်ခေါက်သံကို ပီပီသသကြားရခြင်းတို့အတွက် စိတ်ထိ၍ မသုံး မသန့်ဖြစ်ရ၏။ ညဘက်ရောက်မည်ကိုပင် လန့်ထိတ်သလိုချည်း၊ ခံစား ရ၏။ ဘုရားစာရွတ်လိုက်မှသာ နေသာထိုင်သာဖြစ်သွားရတော့၏။

ထိုသို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာတွေ ကြုံတွေ့နေရသည့် သမယမှာပင် မပျော်လင့်ပါဘဲ ကျွန်ုပ်၏ချစ်မိတ်ဆွေကြီး ဂန္ဓာရုံဆရာပြော ရောက်ရှိလာခြင်းအတွက် အားအတက်ကြီး တက်သွားရပါတော့၏။ သည့် အတွက် ခရီးရောက်မဆိုက်ပင် ဂန္ဓာရုံဆရာပြောအား ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြပီလေတော့၏။

“တကယ်တော့ ကိုရင်သယ်လာတဲ့ ကျွန်းသေတ္တာမှာ အမှောင်
ပယောဂ ပါလာတာကိုးဗျား ကျွန်ုပ် သေသေချာချာလေ့လာပြီးပြီ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ...”

“ကိုင်း ... လာ ... ကိုရင်ကို လက်တွေ့ပြမယ်”

သို့ဆိုပြီးသကာလ ခေါင်းဆုံး၊ စောင်နှင့် ခြင်ထောင်တို့သည်
ရန်လျာထားသည့် ကျွန်းသေတ္တာရှိရာသို့ သွားကြ၏။

“ကိုင်း ... ဖွင့်ဖျာ ကိုရင်”

သေတ္တာကြီးပွင့်သွားလေသောအခါ အောက်ခြေ၌ ခံထား ခင်း
သားသော သတင်းစာစက္ကန့်ကို ဖယ်လိုက်၏။

“ဟာ ... ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ”

ဓာတ်ပုံကား မျက်နှာရှုတည်တည်၊ ခွတ်ခမ်းမွေးထူထူ၊ နက်
မှောင်သောမျက်ခုံးအောက်မှ စူးစူးသောမျက်လုံးများပိုင်ရှင် အမျိုးသား
ကြီးတစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံပါတည်း။

“အဲဒါ ဘယ်သူပုံလဲ ကိုရင်”

“မသိဘူး ဆရာပြုံး သေတ္တာထဲ ပါမှန်းမသိ ပါလာတာပဲ”

“အင်းလေ ... ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရပေမပေါ့၊ ထူးတော့ ထူးဆန်း
ဘယ်၊ အဲဒီဓာတ်ပုံထဲက ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သက်ရှိထင်ရှား မဟုတ်နိုင်ဘူး။
အဲကို ကိုရင်မြို့တက်တဲ့အခါ ဆရာမကြီးအေတ္တရာခင်ကို ပေးကြည့်ပေါ့။
ဓာတ်ပုံရှင်ဟာ မကျွတ်မလွတ်တဲ့သဘောပဲ။ ဒီတော့ကား ဒီနေ့ရွှေခဲ
တိုယ်တော်ကြာရင် 'အာဠာနာဠိယသုတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်သရဏ္ဍာယ်ပေး
ဖို့လျှောက်ရမယ်။ အဲဒီသုတ်တော်ဟာ အမှောင်ပယောဂတွေမှန်သမျှကို
နိုင်တယ်။ မိစ္ဆာဝါဒီပညာသည်တို့ ပြုစားတဲ့ဘေးကလည်း ကာကွယ်နိုင်
တယ်။ မကောင်းတဲ့ပြုဟ်စီး ဒသားကြံ့မွှာတို့ကလည်း လွတ်ကင်းစေ



မနက် အိပ်ရာမှ ကျွန်ုပ်ထတော့ ဂန္ဓာရီဆရာမြတ်သည် ဓရစန္ဒ
ကြမ်း ထမင်းကြော်တို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားနှင့်လေပြီ။

“ကိုင်း ... ကိုရင် မျက်နှာသစ်၊ ပြီးရင် ထမင်းကြော်စား
မယ်။ ဓရစန္ဒကြမ်းသောက်မယ်။ နောက်ဆိုရင် ကိုရင်ဘယ်တော့မှလိတ်
လန့်စရာ၊ စိတ်သောကရောက်စရာတွေနဲ့ မကြုံရတော့ပါဘူးဗျာ”

ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ဝင်စားစွာ စကားလည်းဆို၊ ကြားလည်း
ကြားနာလိုသဖြင့် ဓရစင်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက်သွားလျက် မျက်နှာနှင့်
တကွ ကိုယ်လက်အားလုံးတို့ကို သန့်စင်လိုက်ပါတော့၏။ ပြီးလေသော်
အတန်ငယ်အဆာခံရန် ထမင်းကြော်စားကြ၏။ ဓရစန္ဒကြမ်းသောက်
ကြ၏။

ပါတယ်”

“ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ လုပ်ကြတာပေါ့ ဆရာပြရယ်”

သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဆွမ်းခံကိုယ်တော် ဆွမ်းခံကြွချိန်ပေါ့
လောင်းလှူရန် ဆွမ်းကွမ်းနှင့်တကွ လှူဖွယ်ဝတ္ထုများကို စီစဉ်ရစေ
တော့၏။ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသည့်နောက် မကြာခင်မှာပင် ဆွမ်းခံကိုယ်
တော် ကြွလာလေသည်။ ဤတွင် နန္ဒာသိကြာယ်လည်း အကျိုးအကြောင်း
တင်ပြလျှောက်ထားရာ ဆွမ်းခံကိုယ်တော်ကလည်း ကျေနပ်စွာလက်ခံ
ပြီးသည့် သမယသာခုအနုမောဒနာတရား ချီးမြှင့်၏။ အာဇာနည်မ
သုတ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်၏။ တရားတော်ဆုံးလေသော် မြဲမြံသမျှကုသစေ
အတွက် ဓာတ်ပုံရှင်နှင့်တကွ မကျွတ်မလွတ်သူများကို ပေတ္တာပို့ ဆွေ
အတန်းဝေလိုက်လေ၏။

“သာခု ... သာခု ... သာခု ...”

ကိစ္စဝိစ္စပြီးလေသည့်သမယ ဆွမ်းခံကိုယ်တော်လည်း မြန်ကြ
သွားလေတော့၏။

“ကိုင်း ... ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရဦးမှာလဲ ဆရာပြ”

“ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က အစစအရာရာ တာဝန်ကျေပါပြီဗျား။ ကိုင်း
သေတ္တာထဲက ဓာတ်ပုံကိုထုတ်ပြီး ရွှေကချောင်းထဲ သွားပျော့ပစ်လိုက်
ပေတော့”

“ကောင်းပါပြီ ဆရာပြရယ်”

ကျွန်ုပ်လည်း ဆရာပြစီစဉ်ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း လုပ်တော်

ခဲ့၏။

ထူးပါ၏ ... ။

ဆန်းပါ၏ ... ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ထိုညမှ အစပြု၍ ကျွန်ုပ်နေထိုင်ရာအိမ်၌ မည်သည့်အသံမျှ
မကြားရတော့။ အခနာင့်အယုက်များ မရှိတော့။ စိတ်ချမ်းမြေ့ရပါဘိ
တော့။ ထို့ကြောင့်လည်း ဓာရေးခြင်းအလုပ်ကို စိတ်အေးလက်အေး
သုပ်ရလေတော့၏။

သို့ဖြင့် ခေမသာပြီးစာမှအချို့ ခြုံပြသို့တက်ကာ ဓာပေတိုက်
ခန်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်များပို့ရန်အတွက် ထက်လာခဲ့သည့်နေ့၌ ကျွန်ုပ်အဖို့
အခြားအခြားဖြစ်ရလေသော သတင်းဆိုးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဆရာမကြီးခေတ္တရာခင် မနေ့ညက ရုတ်တရက်ဆုံးလွှားပြီ”

သည်သတင်းအရ ကျွန်ုပ်သိလိုသော ဓာတ်ပုံရှင်အကြောင်း
သိခွင့်မသာတော့ပြီ။ သိခွင့်ရလျှင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အတွက် ခေမရာတစ်ခုခု
ရလာမည်သေချာ၏။ သို့သော်ငြား အပေရင်းတမျှ ချစ်ခင်လေးစားရပါ
သော ဆရာမကြီးခေတ္တရာခင်အတွက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရင်း မခေမချင်
အဘဲလျက် သည်ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်သနစ်ကို ခေမလိုက်ပြန်ပါတော့
သတည်း။ ။



နန္ဒာသိကြာယ်



အောင်မြင်စွာ
 သိပ်တိုင်း
 သုံးကြိမ်ကျိတ်ပျက်

◀◁▶▶

၂၅ ၄ ၂၀၀၉ ရက်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ရန်ကုန်မှကျွန်ုပ်တို့မြို့သို့
 ဆောင်းအောင်ကားကလေးဖြင့် ထွက်ခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်၏ငွေစာမိဝင် ဒေါ်သန်း
 သန်းနု၏ ဖခင်ဖြစ်သူ ကျန်းမာရေးအင်စပက်တော်ရပင်ဦးဘစိန် ကွယ်
 နေခဲ့ခြင်း ၃၃ နှစ်မြောက် အလှူလုပ်ရန်အတွက် ဖြစ်လေသည်။

သမိုင်းမှ လွှဲမြင်ကူးဆုရင့်နောင်တံတားကို ဖြတ်သည်။ ထန်း
 ဆင်ပင်မြို့ကိုကျော်၍ ဆားမလောက်သို့ရောက်သည်။ ထိုမှ မအူပင်၊
 ဆီလင်းလမ်းခွဲ ...။

အပေဒေါ်သန်းသန်းနုကတော့ ကားခေါင်းခန်းတွင်စီးရင်း မြို့
 စောင့်နတ်၊ ရွာစောင့်နတ်၊ လမ်းစောင့်နတ်နှင့် ဘုမ္မိစိုး ရုက္ခစိုးတို့အား
 ဆင်လမ်းလုံး မေတ္တာပို့လာသည်။ မဲဖလီရေထိန်းတံခါးကိုကျော်၊ ဗိုလ်

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မြတ်ထွန်းတံတားကြီးကိုဖြတ်ပြီးနောက် လမ်းလက်ဝဲဘက်ရှိ 'စုံစုံသာ' စားသောက်ဆိုင်တွင်နားကြရင်း မုန့်ဟင်းခါးနှင့်လက်ဖက်ရည် စားသောက်ကြသည်။ အချိန်က မနက် (၉) နာရီခန့်သာ ရှိပါသေးသည်။ လမ်းက ကောင်းတော့ ခရီးကမြန်သည်။ စုံစုံသာဆိုင်ကလည်း နားမည့်နှင့်လိုက်အောင် အစုံရသည်။ အအေးလား၊ အပူလား၊ မြန်မာစာလား၊ တရုတ်စာလား ... စုံပါသည်။ ကောင်းလည်း ကောင်းပါသည်။

“သားကြီးတို့ စားသောက်ပြီးရင် သွားကြစို့၊ အပေ ဦးညွှန်ကို ဖုန်းဆက်ထားတယ်။ နေ့လယ်စာကျွေးဖို့ ပျော်နေလိမ့်မယ်” ကျွန်ုပ် ...

“အပေရယ် ... နှစ်စဉ်သွားနေကျ ဝပြီ(၂၅)ရက်နေ့ နေ့လယ် (၁၂) နာရီလောက် ရောက်နေကျပဲ။ ဘုန်းကြီးတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရောက်တဲ့အချိန် စားကြတာပေါ့။ ဟိုဘက်ရှေ့လျှောက် လမ်းကဆိုးတော့မှားကားဆရာနားပါစေဦး၊ အပေရယ်”

ကားဆရာလေးက ဖော်မိုး၊ ကျွန်ုပ်၏သူငယ်ချင်းကိုသောင်းလှိုင် မရှိသဖြင့် သူက အစားဝင်မောင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကားနောက်ခန်းတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် အပေခင်ပွန်း(ကွယ်လွန်သူဦးလှသိန်း)၏ညီ သင်္ဘောသားကြီး ဦးဖေအောင်နှင့် အပေသားအရင်း မောင်သိုက်ဝန်း၊ ဒေါ်ခင်ခင်တွေတို့သာ ပါလာသည်။

ကားကချောင်တော့ စီးရသည်မှာ သက်သာသည်။ လူရင်းများ ဖြစ်ကြ၍လည်း လွတ်လပ်ပါသည်။ အသုတ်မြို့နီးတော့ လမ်းကဆိုးလာသည်။ ပုသိမ်ရေကြည်လမ်းခွဲရောက်တော့လည်း လမ်းကပိုဆိုးလာသည်။ လူနည်းပြီး ဝိတ်ပေါ့တော့ ကားက ဆောင့်သည်။ ထို့ကြောင့် အသက် (၈၃) နှစ်ရှိပြီဖြစ်သော အပေဒေါ်သန်းသန်းနုကိုညှာ၍ ကားဆရာက

ဖြည်းဖြည်းမောင်းတော့သည်။ ဖြည်းသည်မှ လယ်ထွန်စက်လောက်ပင် ခြေခံတော့၊ နေ့ကလည်း ပူလာသည်။ မြန်မြန်မောင်းတုန်းက လေဝင်၍ နှုတ်နားမသိရ။ ယခုမှထိုင်သိမ်းပြီးစလယ်ကွင်းကို ဖြတ်၍တိုက်ခတ်လာသောလေမှာ ပူလွန်းလှသည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဒေသဖြစ်ပြီး သစ်ပင်၊ ခဲပင် ပေါသော်လည်း လယ်ကွင်းပြောင်များကို တိုက်ခတ်လာရသဖြင့် လေမှာ ပူခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အသုတ်၊ ရေကြည်ကိုကျော်ပြီး ကျွဲပျော်ကိုဝင်လာတော့ ချိုင့်နက်များ များလာသည်။ ကျွဲပျော်မြို့ထဲဝင်လာမှ လမ်းကကောင်းလာသည်။ ကျွဲပျော်မြို့ကလည်း ယခင်နှစ်ကထက် သာယာလှပလာသည်။

ဈေးကြီးရှေ့ရောက်တော့ လက်ရွာဘက် အင်းခဲကြီးလမ်းထဲသို့ ချွဲကွဲမောင်းရသည်။ အင်းခဲကြီးလမ်းမှာ အစက သင်္ချိုင်းလမ်း၊ အင်းခဲကြီးအင်းသို့သွားသော လမ်းဆုံးကြီး၊ လူနေလည်း နည်းပါးသည်။ သို့သော် ဆရာတော့ ကတ္တရာလမ်းမှာ ကောင်းလှသည်။ လမ်းဘေးဝဲယာ၌လည်း ဆရာအိမ်နှင့်ဈေးဆိုင်များက အပြည့်။ ကျွဲပျော်-ရန်ကုန်ကား ဂိတ်ထိုးသောနေရာလည်းဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကားကလေး ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်ရောက်တော့ ခော်လမ်းပုခံဦးထဲ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ လမ်းဆုံးတော့ ကားရပ်သည်။ ကားဦးတည်ရာက ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်ဟု အဓိကရခေါ်ဆိုသည့် ဇာတ်မင်းသားဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်ကြီး၏ ပြည်လုံးပြည်ဘုရားကြီးတည်ရှိရာနေရာပင်ဖြစ်တော့သည်။

ဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်ကြီးက လွတ်လပ်ရေးခေတ်ဦးတွင် ငွေကျပ်လေးသောင်းပ၊ တည်၍ ဘုရားကြီးကို တည်ခဲ့သည်။ ၁၅၅၁ ခုနှစ်တွင် ဘုရားအိမ်ကား ဒါယကာမ ဦးသိန်းဖေနှင့် ဒေါ်သန်းသန်းတို့က ငွေကျပ်သိန်း

ကိုးဆယ် အကုန်ခံကာ ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့သည်။ ယခုခေတ်ရေးနှင့်ဆိုတော့ သိန်းကိုးရာမက ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယခုခေတ် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရင် ကြမ်းခင်းမှာ အင်တေသာဖြစ်သော်လည်း ယခုခေတ်တွင် ကျောက်မြေကြီး များခင်းထား၍ ဘုရားကြီးဝင်းအတွင်း ဓမ္မရာသီ၌ပင် အေးစိန်နေသည့် ကုန်းမြင့်ဖြစ်၍လည်း လေတဟူးဟူးဝင်နေ၏။

ဘုရားဝန်းကျင်၌ အချိန်ရသစ်ပင်ကြီးများပိုင်းရံနေသလို တုရား အနီး၌ ကပ်၍ပေါက်နေသော အင်ကြင်းပင်ကြီးနှင့် ချယ်ပိုင်များကလည်း ပူးပွင့်ဝေနေသဖြင့် မန်းစုံများမှာ သင်းယုံမွှေးကြိုင်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဘုရားကြီးအား ဦးတိုက်ဂါရဝပြုကြသည်။ ဦး နောက် အနောက်ကျောင်း၊ အရှင်ဦးဥက္ကဋ္ဌမသာရကျောင်းသို့ စကြိုအတိုင်း လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဦးဥက္ကဋ္ဌမသာရမှာ အမေသီက္ခာထပ်ပေးသော အာပွင့်ဖြစ်ပေသည်။

“မယ်တော်ကြီး ရန်ကုန်ကထွက်တာ နောက်ကျတယ်ထင်နဲ့ ဒီနှစ် အဝင်နောက်ကျတယ်။ မွန်းတည့်တောင် ကျော်သွားပြီ”

“လမ်းက အရင်နှစ်ကထက် ကြမ်းတယ်ဘုရား။ ကားကလည်း လူနည်းလို့ ခုန်တော့ ဖြည်းဖြည်းမောင်းလို့ နောက်ကျတာပါ”

“ကဲ ... မယ်တော်ကြီး။ ခဏနားဦးမှာလား။ ထမင်းပွဲက တော့ အဆင်သင့်ပဲ။ ပုစွန်ထုပ်ဆီပြန်ဟင်း။ ငါးစုဟင်း။ ကြက်သား ဝက်သား။ အသီးအနှံကြော် ... စုံပါတယ်။ မန်ကျည်းရွက်နဲ့သနပ်ရွက် ဥသျှစ်ရွက်ချုပ်ရည်။ အရည်သောက်ဟင်းတောင် ပါပါသေးတယ်”

“ကောင်းပါပြီ ... မောင်ပွင့်ရယ်။ အပူထဲက လာတာ ခဏတော့ နားပါရစဉ်”

ဟုတ်ပါပေသည်။ ကျွဲပျော်ဖြူအနောက်ကျောင်းမှာ လေလုံ၍

အောက်လှသည်။ မကြာခင်ကမှ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောပေါ်မှဆင်းလာသော သင်္ဘောသားကြီးဦးဖေအောင်မှာ မနေနိုင်မတိုင်နိုင် ဖြစ်နေရှာသည်။ နေရာကုန်ထက်ပူသည်ဟုလည်း ညည်းနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မွန်းလွဲ (၁) နာရီခန့်မှ နေ့လယ်စာ စားဖြစ်ကြသည်။ ခရီးသွားရ၍ ကျွန်ုပ်တို့ထမင်း အချိန်ကြသော်လည်း သင်္ဘောသားကြီးဦးဖေအောင်မှာ ထမင်းကို ဟုတ် ဟုတ်တိမစားနိုင်ရှာ။ လူမှာ ၀၀၊ မျက်နှာပြဲပြဲ၊ အပူထဲကို အတော် အနာမရပုံ ပေါ်နေသည်။ မျက်နှာကြီးမှာ နီမြန်းပြီး အဆီပြန်နေသည်။



“ဦးလေးရယ် ... ဒီကျောင်းကြီးအနောက်ဘက် ပေနှစ်ရာ
လောက်ပဲဝေးတာပါ။ ကားနဲ့သွားစရာ မလိုပါဘူး။ ကားလမ်းဘေးမှာ
ဆင်း သရက်ပင်ရိပ်တွေလည်း ရှိပါတယ်”

“အေး ... အေး ... အဲဒါဆို သွားကြည့်”

ကျွန်ုပ်တို့ အနောက်ဘက်နတ်လမ်းကိုဖြတ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်း
ထဲကထွက်၊ ဖိနပ်စီးပြီး အနောက်ဘက်ပေနှစ်ရာလောက် လျှောက်တော့
အအေးဆိုသို့ရောက်သည်။ သံပရာချည်ညှစ်ထားသော ကြံရည်အေး
အေးကို သောက်ကြရသည်။ ဖန်ခွက်မှာ ရန်ကုန်ထက် နှစ်ဆကြီးသည်။
အနုနုနုကလည်း တစ်ခွက်မှတစ်ရာထိဆယ်ကျွန်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ယောက်
တစ်ခွက်စီသာ သောက်ကြသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမား၍ ဝသော
ဦးပေအောင်က နှစ်ခွက်ဆင့်သောက်သည်။ ပြီးနောက် သူ့အိမ်သင်္ဘောခရီး
ဆုံးများအကြောင်းကိုပြောပြရင်း သရက်ပင်ရိပ်တွင် အေးဆေးစွာအနား
ချနေသည်။

“မောင်သိုက်ဇေ ... ညကျ ဦးလေးတို့ ဘယ်မှာအိပ်ရမှာ
လဲ။ အနောက်ကျောင်းထဲကတော့ အလွန်ပူအိုက်မှာပဲ။ ဘုရားကြီးရင်ပြင်
တော်ပေါ် တက်အိပ်လို့ရမလား။ ဦးလေးက အပူဒဏ်မခံနိုင်ဘူး”

“အနောက်ကျောင်းထဲကတော့ ညလည်း ပူအိုက်မှာပဲ။ ဘုရား
ကြီးပေါ်ကအေးပေမယ့် ဦးလေးနဲ့ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ သင့်အလွန်မြောက်
အယ်။ အပေါ့အပါးလည်း နီးရာသွားလို့မရဘူး။ အိပ်သာကိုသွားမှရမှာ။
အိပ်သာက ဝေးတယ်”

“ဟာ ... အဲဒါဆို ဘုရားကြီးပေါ်မှာ မဖြစ်ဘူး။ ဦးလေးက
ညဆို မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ဒါဆို အနောက်ကျောင်းထဲမှာပဲ
အိပ်ရတော့မှာပေါ့ဇော်”



နေ့လယ်ခင်း၌လည်း အနောက်ကျောင်းထဲ၌ မနေနိုင်၍ ကျွန်ုပ်
ဦးပေအောင်နှင့် ကားဆရာဇော်မိုးတို့ ပြည်လုံးပြည်ဘုရားရင်ပြင်တော်
ပေါ်သို့တက်၍ နားနေကြရသည်။ သို့မှသာ အပူဒဏ်က သက်သာပေ
သည်။ ထိုစဉ် မောင်သိုက်ဝန်းရောက်လာပြီး ...

“ဦးလေးဦးပေအောင် ... နေသာချီလား။ ကြံရည်အေးအေး
လေး မသောက်ချင်ဘူးလား။ ဒီနားတင် ဆိုင်ရှိတယ်”

“အတော်ဝေးသလား၊ ငါ့တူရယ်။ သစ်ပင်ရိပ်ကော ရှိသလား။
ဦးလေးက နိုင်ငံခြားသင်္ဘောပေါ်မှာ ကိုးလတိတိသံပြားနင်းလာခဲ့ရတော့
မြေကြီးတတ်ခဲ့တယ်။ ခံနိုင်စွမ်းအားတွေ နည်းနေတယ်။ ကားနဲ့သွား
မှာလား”

“ဒါပေါ့ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အနောက်ကျောင်းထဲမှာပဲ အိပ်ကြမှာ။ ဘုရားခန်းကြီးရှေ့မှာ။ အကျယ်ကြီးပါ။”

“နေပါဦး မောင်သိုက်ရယ် ... အနောက်ကျောင်းကရော ညဘက် သင့်ခြောက်တတ်သလား။ ဦးလေးက ကမ္ဘာပတ်လာပေမယ့် သင့်တော့ ကြောက်တတ်တယ်။”

“အနောက်ကျောင်းမှာက ပြိတ္တာလောက်ပဲရှိတာပါ ဦးလေးရယ်။ မဆင်မခြင်နေမှ ခြောက်တာပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အတူအိပ်ကြမှာပဲ။ ဦးလေး အပေါ့အပါးသွားချင်ရင် ကျွန်တော့်ကို နှိုးပါ။ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး။”

ကျွန်ုပ်တို့ ညနေစောင်းနေအေးမှ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ အနောက်ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ အမေက ...

“သားတို့ရယ် ... ဘယ်သွားနေကြတာလဲ။ မြို့ဦးကျောင်းဆရာတော်နဲ့ ဖန်ခါးကုန်းဆရာတော်ကိုလည်း မနက်ဖြန် နေ့တွင်းအတွက် စိတ်ရဦးမယ်။ နောက်ပြီး မြို့ထဲက အသိမိတ်တွေတွေကိုလည်း စိတ်ရမယ်။”

မောင်သိုက် ။ “အမေမောင် ဦးပေအောင်က ပုလွန်းလို့ မနေနိုင်တာကြောင့် သွားသောက်ကြတာပါ။ ကဲ ... ဒါဆို နေအေးတုန်းသွားကြပါအမေရေ။”

ကျွန်ုပ်တို့ တောင်းအောင်ကားကလေးဖြင့် မြို့လယ်သို့ထွက်ခဲ့ကြရာ အင်းခဲကြီးလမ်းထိပ်တွင် အသုဘတစ်ခုပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပေါလစ်ရောင်တောက်ပြောင်နေသည့် ကျွန်းခေါင်းကြီးတွင် ဦးမောင်ဝေ အသက် (၁၀၀) နှစ်ဟု ရေးထိုးထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်က ...

“မောင်သိုက်ရေ ... မင်းတို့ ကျွဲပျော်သူ၊ ကျွဲပျော်သားတွေ

က တော်တော်အသက်ရှည်ကြတယ်နော်။ အသက် (၁၀၀) နှစ်ဆိုတာနည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ။”

“အစ်ကိုကလည်း ကျွန်တော်တို့မယ်တော်ကြီးတောင် အသက် ခွဲဆယ်သုံးနှစ်ရှိပြီ။ သန်တုန်းပြန်တုန်း။ ကျွန်တော့်ကို ဆူပူလို့ကောင်းတုန်း။ ဖန်ခါးကုန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဆိုရင် သက်တော်ကိုးဆယ်လေးနှစ်ရှိပြီ။ တရားဟောကောင်းတုန်း။ အမေအစ်ကို အဘဦးတင်လည်း အသက်ကိုးဆယ်လေးနှစ်ပဲ။ သွားတုန်းလာတုန်း။ ပြောဟောတုန်း။ သားငါးအသီးအနှံ ပေါလို့ထင်ပါရဲ့။ ကျွဲပျော်က လူတွေက အသက်ရှည်ကြသမျှ။”

ကျွန်ုပ် ။ “မောင်သိုက်ရေ ... အဘဦးတင်ဆိုတာ ဟိုနှစ်ကလာတုန်းကတွေ့ခဲ့တဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်သားဟောင်းကြီးမဟုတ်လား။ မန္တလေးမှာ တာဝန်ကျတုန်းက တပ်ရင်းမှ။ အင်္ဂလိပ်ကြီး မေဂျာစမစ်ကို ပေါင်ပုန့်ကို ယုံအစား အင်းခဲကြီးပျော်ပီးကင်ပြီး ယိုလိုသုတ်ကျွေးတာလေ။”

“ဟုတ်ပေါ့အစ်ကိုရယ် ... အစ်ကိုမှတ်မိနေသားပဲ။ အဘဦးတင်ဆိုတာ ရှေးစစ်သားဟောင်းကြီး။ မြန်မာဥပျိုးကို အလွန်ချစ်တာ။ ငဝါစေးတဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကြီးကို အင်းခဲကြီးပျော်ငဝါ ပီးကင်ပြီး ယိုလိုသုတ်ကျွေးတာ။ အဲဒီတုန်းက မန္တလေးက ရန်ကုန်ကို ပီးရထားတစ်ညအိပ်ပြီးရတယ်။ ရန်ကုန်က ကျွဲပျော်ကို ပီးသင်္ဘောနှစ်ညအိပ်စီးရတာ။ ခွင့်တစ်ပတ်သာရတဲ့ အဘဦးတင်ခမျာ ခရီးသွားရင်း ခွင့်ရက်က ကုန်ရေးအဘကလည်း ခပ်ပေပေစစ်သားကြီးဆိုတော့ ကျွဲပျော်မှာ သုံးလေးရက်ပျော်ပျော်ကြီးနေပစ်လိုက်တယ်။ အပြန်ကျတော့ ခွင့်ရက်ရုနစ်ရက်ကုန်တဲ့အပြင် ဆယ်ရက်ကျော်သွားတော့မှာမို့ အဘအကြီးအဖေလုပ်တယ်။ အင်းခဲကြီးက အကောင်းဆုံးပျော်ငဝါ တိမ်ခိုးရောင်ကို မှာပေမယ့် အလတ်စား

အနီရောင်ပဲရတနာ။ အဲဒီမျှင်ငယ်ကလည်း ငါးသေးသေးလေးတွေကို ထု
ထောင်ပြီး အခြောက်လှန်းထားတာ။ ငယ်နဲ့ မရဘူး။ အရမ်းချိုတယ်။
မွှေကလေး ...။ ပဲဆီနဲ့ကြော်စားရင် ချိုပြီး စိမ့်နေတာပဲ။ ရှေးလည်း
ကြီးတယ်။ မန္တလေးတပ်ရင်းပြန်ရောက်တော့ အဘတင် နဲ့တင်ခံရတော့
တာပဲ။ ခွင့်ရက်ခုနစ်ရက်အပြင် နောက်ထပ်ခုနစ်ရက် ကျောသွားတာ
ကို။ နဲ့တက်ရတော့လည်း မကျောစမစ်နဲ့ကို တက်ရတာ။ နဲ့တင်တော့
မကျောစမစ်ကိုယ်တိုင် စစ်တာ။

“ဝှပ်သဟဲ ဆာရှင်မောင်တင် ...။ မောင်မင်းဟာ ဗြိတိသျှ
စစ်တပ်ကစစ်သား။ စည်းကမ်းပျက်ပြီး ခွင့်တစ်ပတ်လွန်တယ်။ တခြား
သူကို တပ်ထုံးစံအတိုင်းပဲ ခွင့်သုံးရက်ပဲပေးတယ်။ မောင်မင်းပြန်ရ
တဲ့ခေသကဝေးလို့ ခွင့်ခုနစ်ရက်ပေးတာ။ နောက်ခုနစ်ရက် ခွင့်လွန်
တယ်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အပြစ်ပေးအရေးယူရမယ်။ အကြောင်းပြချက်
ကိုတင်ပါ”

“မှန်ပါတယ်မေရှာ (သခင်ကြီးဟု မခေါ်ပါ)။ ကျွန်တော်မျိုး
မန္တလေးက ရန်ကုန်ကိုပို့ရတာပဲ။ တစ်ညအိပ်၊ နှစ်ရက်ကြာပါတယ်။
တစ်ခါ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းက ကျွန်ပျော်ဗြူးကို ပီးသတော်စီးတော့ နှစ်ည
အိပ်၊ သုံးရက်ကြာပါတယ်။ စုစုပေါင်း လမ်းခရီးမှာ အသွားငါးရက်
အပြန်ငါးရက် ကြာပါတယ်။ နောက်လေးရက်ကြာတာကတော့ မေရှာ
အတွက် Breakfast စားဖို့ ကျွန်တော်မျိုး အင်းခဲကြီးမျှင်ကို စောင့်ယူနေ
ရလို့ပါ”

“ဝှပ်သဟဲ အင်းခဲကြီးမျှင်၊ ဘာကောင်းသတဲ့”
“ဟုတ်ကဲ့ ... မေရှာ ... ခဏစောင့်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုး အခု
ချက်ချင်းလုပ်ပေးပါ့မယ်”

အဘဦးတင်ဟာ မေရှာစမစ်ရဲ့ထမင်းချက်နဲ့ပေါင်းပြီး ပေါင်
မှန်မီးကင်ပြီး ကော်ဖီဖျော်ခိုင်းတယ်။ သူကတော့ ပဲဆီစစ်စစ်နဲ့ အင်းခဲကြီး
မျှင်ကို ရွရွဲကလေးကြော်တယ်။ ပြီးတာနဲ့ ပေါင်မှန်မီးကင်ကို အင်းခဲကြီး
မျှင်ငယ်ကြော်မွှေကလေး သုတ်ပေးတယ်။ ပန်းကန်လှလှကလေးထဲမှာ
ထည့်ပြီး သူကိုယ်တိုင် မေရှာစမစ်ကိုကျွေးတယ်။

“သုံးဆောင်ပါ မေရှာ။ အရသာမရှိဘူး။ မကောင်းဘူးဆိုရင်
ကျွန်တော်မျိုးကို ကြိုက်သလိုအပြစ်ပေးပါ” လို့ ခဲခဲတင်းတင်းပြောတယ်။
အင်္ဂလိပ်ကြီးလည်း စမ်းစားကြည့်ပြီး အရသာတွေတာနဲ့ ကော်
ဖီတစ်ကျွက်၊ ပေါင်မှန်တစ်ကိုက် စားသောက်ရင်း ...

“ဘဲရီးဂွတ်တော် ဆာရှင်မောင်တင်၊ မောင်မင်းကို ခွင့်လွန်
တဲ့အပြစ်က ခွင့်လွတ်တယ်။ နောင် ... မောင်မင်းကျွန်ပျော်ပြန်ရင် ခွင့်
ရက်များများပေးမယ်”

အဲဒီကစပြီး အဘဦးတင်ဟာ မေရှာစမစ်ရဲ့ယုံကြည်မှုကို ရသွား
တယ်။ အင်းခဲကြီးမျှင်ကုန်တာနဲ့ ကျွန်ပျော်ကိုပြန်ခိုင်းတော့တာပဲ။ လမ်း၊
ရေခဲကလည်း ဝရမ်းထုတ်ပေးတာမို့ တစ်ပြားမှမကုန်တော့ဘူး။ အဲ
အင်းခဲကြီးမျှင်ဖိုတော့ ဖိုက်ရတာပေါ့ပေ”

ကျွန်ုပ် ။ “အင်း ... အဘဦးတင်က ခေတ်အနုမီခဲတာကို။ မနက်ဖြန်
အလှူလာမယ်ထင်တယ်။ မိတ်ဆက်ပေးပါဦး။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကို မိတ်ဆက်
ဆိုတော့ ဂျပန်ခေတ်၊ လွတ်လပ်ရေးရခေတ်တွေလည်း မိမှာပေါ့နော်”

“မိတယ်အစ်ကို။ လွတ်လပ်ရေးရခေတ်ဦးမှာ ရန်ပုံငွေရှာ
ရင်း သေဆုတ်မှန်လို့ ညာခြေဖျားမှာ အပေါက်ကြီးဖြစ်နေတာ အခုထိ
ဒဏ်ရာက မကျွတ်သေးဘူး။ မနက်ဖြန်တော့ ထောင့်တော့နဲ့နဲ့ တွေ့ပါ
လိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်တို့စကားကောင်းနေကြစဉ် ကျွဲပျော်မြစ်သုံးဆိုင်အနားရှိ အမေ့ညီမ ဒေါ်မူမူသက်တို့အိမ်သို့ ရောက်သည်။ အမေက လက်ဆောင် ပုန်များပေးသည်။ ဒေါ်မူမူသက်တို့အိမ်က လတ်ဆတ်သောသံပရာသီးကို ချက်ချင်းချွေ၍ သံပရာရည်ပျော်တိုက်သည်။ အမေတို့စကားကောင်းနေ ကြစဉ် ကျွန်ုပ် ဦးဖေအောင်၊ မောင်သိုက်နှင့် ကားဆရာတို့ အနီးရှိ 'မြတ်ချမ်းသာ' ဘုရားကြီးသို့ သွားဖူးကြသည်။ အမေဒေါ်သန်းနု၏မိဘ များဖြစ်ကြသော ဦးဘစိန်၊ ဒေါ်သောင်းတို့ ကုသိုလ်ပြုလှူဒါန်းခဲ့ရာ စောင်းတန်းကြီး၊ ပုခဲဦးနှင့်တံတိုင်းကို တွေ့ရသည်။ အတွင်းရင်၌ဖူးရာ အမေ့မိဘများ လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့ရာ သပ္ပာယ်လှသည့် ကြေးဆင်းတုကြီး တစ်ဆူကိုလည်း ဖူးတွေ့ရသည်။ ကြေးဆင်းတုအား ရောင်တော်ဖွင့်ရန် ကျောင်းဆောင်နှင့်အလှူရှင်အမည်များအား ဆေးသုတ်၊ ဆေးရေးရန် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်ပင်ကြရာ မနက်ဖြန်ညနေတွင် ကုသိုလ်ပြုကြရန် ဆိုနိုးလိုက် ကြသည်။ ပြီးနောက် မြစ်သုံးဆိုင် ကမ်းနားလမ်းဘက်သို့ ဆင်းခဲ့ကြ သည်။ မြစ်သုံးဆိုင် ရေဆင်းတံတားအနီးအောက်၌ အနားယူရင်း ထိုင်ကြ သည်။



◀?▶

မြစ်သုံးဆိုင်မှာ ဒကာချောင်းနှင့် ငဝန်မြစ်ပေါင်းဆုံပြီး မအူပင်၊ ဖုသိမ်၊ ရန်ကုန်သို့ သင်္ဘောဖြင့်သွားနိုင်၏။ အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ကျွဲပျော် ခြံ၊ အနောက်ဘက်တွင် သံလျက်စွန်းရွာ၊ အနောက်မြောက်ဘက်တွင် ဒဲပေါင်ရွာတို့ရှိသည်။ ရေလုပ်ငန်းနှင့်စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကြကြောင်း သိရ၏။ ရန်ကုန်တွင် ခွဲစိမ်းခေါ် သီးဗျေးငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို တစ်ရာ တျော်ပေးရသော်လည်း ကျွဲပျော်တွင် တစ်ဖီးလုံးမှ နှစ်ရာကျပ်၊ သုံးရာ တျော်သာ ပေးရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြစ်သုံးဆိုင်ရေဆင်းတံတားအနီးအောက်တွင် ထိုင် ကြရင်း အနားယူစကားပြောကြသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတန်းလျှား တွင် အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် လူကြီးတစ်ဦးနှင့် အသက်ခုနစ်ဆယ်ခန့်

ခြေထောက်ခွင်နေသဖြင့် ချိုင်းထောက်နှင့်အဘိုးကြီးတစ်ဦး ထိုင်နေကြသည်။ မြစ်သုံးဆိုင်မှာ ယခင်နှစ်ကျွန်ုပ်တို့လာစဉ်က မြစ်ရေပြင်တစ်ခုလုံး ဖေဒါပင်များ လွှမ်းမိုးနေသည်။ ယခုနှစ်တော့ ဖေဒါပင်များ ကျွဲပါးနေသည်။ မိုးဦးကျစောသဖြင့် ငှက်ပျောအထွက်ကောင်းသောကြောင့် ငှက်ပျောမော်တော်များ အဝင်အထွက်များသောကြောင့်ဟု သိရသည်။ တစ်ဖက်ကမ်း သံလျက်စွန်းရွာဘက်၌ သံလျက်စွန်းချစ်တီးဘုရားကြီးကို ဖူးတွေ့ရသည်။

မောင်သိုက်ဝန်းက သူ့ကြားသိသမျှ ချောင်းသုံးဆိုင်နှင့် ချစ်တီးဘုရားကြီးအကြောင်း ရှင်းပြနေစဉ် ချိုင်းထောက်နှင့်အဘိုးကြီးက ထိုင်ရာကထ၌ ဒီနှစ်အား ချိုင်းထောက်နှင့်ထိုးယူပြီး အနီးရှိ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိလူကြီးအား ပြောသည်။

“မောင်ကြဲရေ... ရန်ကုန်ကစဉ်သည်တွေ ထင်ပါရဲ့၊ မင်းသိသလောက် ရှင်းပြလိုက်ပါကွာ၊ ငါတော့ ထမင်းက အခုမှသာလာလို့ အိမ်ပြန်စားလိုက်ဦးမယ်”

လူကြီးထွက်သွားမှ အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့်ရှိ ဦးမောင်ကြဲက ...

“ကျွန်ုပ်တို့ဆိုတာ မွန်စကား၊ ချောင်းသုံးဆိုင်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒါကချောင်း၊ ချင်းယားချောင်း၊ ငဝန်မြစ်တို့ သုံးဆိုင်ရာနေရာမှာ မြို့တည်ထားလို့ ကျွန်ုပ်တို့လို့ခေါ်တာ။ ကျွန်ုပ်တို့ မွန်ဘာသာနဲ့မြို့ရိုးလို့လည်း အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ မြို့ကို ရှေးအခါက ‘ကျုံးပေါ’လို့လည်း ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။

မြို့အရှေ့တောင်ဘက်မှာ အင်းခဲကြီးအင်း ရှိတယ်။ အင်းအလယ်ကျွန်းမှာ မြန်မာနဲ့ကရင်လူမျိုးတွေ စုပေါင်းနေထိုင်ကြတဲ့ ‘အင်းခဲ

ရွာ’ ရှိတယ်။ အင်းခဲကြီးအင်းဟာ အလွန်ထူးဆန်းတယ်။ အညှာပါတဲ့ ဘူးသီးပုံစံပဲ။ အညှာနေရာက ဒါးကချောင်းနဲ့ဆက်နေလို့ ရေဝင်တယ်။ ငါ့မြစ်ချင်။ ငါးသိုင်းနဲ့ နာမည်ကျော်အင်းခဲကြီးမျှင် ထွက်တယ်။ ပုစွန်ထုပ်လည်း ထွက်တယ်”

ဇွန်နီဝ် * “အစ်ကိုကြီး... အင်းခဲကြီးအင်းဟာ အတော်ကျယ်သလား၊ အင်းခဲမျှင်ဆိုတာက ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

“အင်းခဲကြီးအင်းက ခုနှစ်ပိုင်ပတ်လည် ကျယ်ဝန်းတယ်။ ရတဲ့ငါးတွေကလည်း အကြီးကြီးတွေပဲ။ တချို့ငါးကြီးတွေဆိုရင် သုံးလေးနှစ်သား ကလေးလောက်တောင် ရှိတယ်။ အင်းခဲမျှင်ဆိုတာက မျှင်ငပိအနုအကောင်းစား။ ပန်းနုရောင်အဆင်းနဲ့ အလွန်နူးညံ့ပြီး ချိုတယ်။ မီးရှောက်ရင်အနံ့တို စိမ်းစားမျှင်ငပိတွေလို သိပ်သည်းဆယ်များဘူး။ နုနုရွှေကလေး။ အရသာအလွန်ရှိတယ်။

ကျွန်ုပ်တို့မြို့ မြဝတီရပ်ကွက်က မြတ်ချမ်းသာဘုရားကြီးကို ဆည်း ငါ့ညီတို့ ဖူးဖူးကြတယ်မဟုတ်လား”

မောင်သိုက် * “ဟုတ်ကဲ့... အစ်ကိုကြီး ဒီနားတင်ပဲ။ အခုပဲ ကျွန်တော်တို့ဖူးပြီး လာကြတာပါ။ ကျွန်တော်အဘိုး ဦးဘစိန်နဲ့ဒေါ်သောင်းလှူခဲ့တဲ့ တန်ဆောင်းကြီးလည်း ရှိပါတယ်”

“အေး... အေး... အစ်ကိုကြီးပြောပြမယ်။ နားထောင်၊ မြတ်ချမ်းသာဘုရားကြီးကို အင်းခဲကြီးအင်း ‘ထောက်မနက်’ ရေအိုင်ထဲ အတံငါတစ်ဦး ပိုက်ဆွဲရင်းရခဲ့တာ။ မွန်မိဖုရား ဥဗ္ဗာဒန္တီ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘုရားလို့သိရတယ်။ လူခန္ဓာကိုယ်အရွယ်အစားရှိတယ်။ ဣန္ဒနီလာကောက်နဲ့ ထုလုပ်ထားလို့ ပတ္တမြားအရောင်အဆင်းရှိတယ်။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်က ကရင်သူပုန်တွေ ဆင်းတုတော်ရဲ့ တင်ပိုးအသားတော်ကို

ပတ္တမြားအမှတ်နဲ့ ဖဲယူဖူးတယ်။ ရုပ်ပွားတော်ဟာ မကြာခဏ ရောင်
ခြည်တော်ကွန်မြူးလေ့ရှိတယ်။ ဘုရားထံမှာပြောပေါ့လို့ ပြောဘုရားလို
လည်းခေါ်တယ်။ ဟိန္ဒူကုလားတွေလည်း မကြာခဏ လာရောက်ပူဇော်
လေ့ရှိတယ်။ အလွန်တန်ခိုးကြီးတဲ့ ဘုရားပဲ။

အဲ ... ဒါပေမဲ့ သတိထားရမှာက ဘုရားပျက်နာတော်တော်
ခြမ်းမည်းလာရင် နိမိတ်မကောင်းဘူး။ ကျွဲပျော်မြို့မှာ မီးလောင်တတ်
တယ်။ နောက်ပြီး မြို့ထဲရွာထဲမှာလည်း ကာလဝမ်းရောဂါနဲ့ ကျောက်ကြီး
ရောဂါလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒီဘုရားကြီးကို ကိုးကွယ်ပူဇော်ဖို့တုန်း
ကလည်း ကျောင်းကုန်မြို့နဲ့ကျွဲပျော်မြို့ ရေခဲလောက်ဆွဲကြရာက ကျွဲပျော်
မြို့သက်ပါလာလို့ အခုလို ကျွဲပျော်မှာပူဇော်နိုင်တာ”

ကျွန်ုပ် : “အလွန်တန်ခိုးကြီးတဲ့ ဘုရားကြီးပဲခန့်။ ကျွန်တော်တို့
အရင်အခေါက်တွေက ပူးပူးပါတယ်။ သမိုင်းကြောင်းမသိခဲ့ရသေးတော့
သာမန်ဘုရားပဲ အောက်မေ့နေတာ။ အခုမှ အစ်ကိုကြီးရှင်းပြလို့ ပြည်
စုံအောင် သိရတော့တယ်။ မနက်ဖြန်မှ အဘိုးတို့ပူဇော်ခဲ့တဲ့ဘုရားတို့
ရောင်တော်ဖွင့်ရင်း အားရပါးရပွားပြီး အလှူငွေထည့်ရတော့မှာပဲ အစ်ကို
ကြီးခေရ”

“သာဓုပါဗျာ ... သာဓုပါ ... သာဓုပါ ...။ ကျွဲပျော်မြို့ကို
ပေါ့သေးသေးမထင်နဲ့ ငါ့ညီခေရ သမိုင်းဝင်မြို့ကွ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
လည်း လာဖူးတယ်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်က ထင်ပါရဲ့။ စောတဦးကြီးနဲ့ အတူ
လာကြတာ။ မြို့ပေါ်မှာလည်း အတီးအပူတ်၊ အကအခုန်၊ အကွေး
အမွှေးတွေနဲ့ စောင့်ကြိုနေကြတာ။ အဲဒီတုန်းက ငါတို့က ကလေးအရွယ်
ပေမယ့် အခုအထိ မှတ်မိနေသေးတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ရောက်ချိန်တန်လျက်
ရောက်မလာလို့ အဘဦးတင်က B.S.A ဆိုင်ကယ်ကြီးနဲ့ သွားကြိုတာ။

မြို့ပြင်အကြော်တဲမှာ ဗိုလ်ချုပ်တို့က ကားရပ်ပြီး အကြော်စားနေကြတာ
ဆိုပဲ။ တကယ် ဟိုလိုလဲတွေပဲပေး။ သူတို့ဝတ်ထားတာကလည်း ယူနီဖောင်း
တာကိုရောင် ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး ကိုယ်စိတ်ထားကြပြီး ဘာအဆောင်
အယောင်မှလည်း မပါဘူးတဲ့။ အဘကမေးကြည့်တော့ ဗိုက်ဆာလို့တဲ့။
အကြော်မစားရတာလည်း ကြာပြီဖြစ်လို့ စားတာတဲ့လေး။ ငါတို့မြို့ကို
ရောက်လာတော့ အလှူပယ်ကျွေးမွေးကြပေမယ့် အကြော်စားထားလို့
ဘာ မသိဘူး။ ဟက်ဟက်ပက်ပက် မစားကြတော့ဘူးကွ။ တရားဟော
တော့လည်း လိုရင်းတိုရှင်းပြောပြီး ပြန်ကြတာပဲဟေ့”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကိုကြီးခေရ မနက်ဖြန် အဘတင်နဲ့တွေ့မှပဲ
အသေအချာ မေးရတော့မှာပဲ”

“အဘတင်ကတော့ အကုန်သိတာပေါ့ ငါ့ညီရယ်။ ကိုယ်တိုင်
လည်း သခင်လုပ်ခဲ့တဲ့သူတွေပဲ။ သူက အစ်ကိုတို့ထက် ပိုသိတာပေါ့”

“ကဲ ... အစ်ကိုကြီး။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါဦးမယ်ခင်များ
မနက်ဖြန် နေ့ဆွမ်းအလှူကို ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်မှာ လုပ်မှာပါ။
အားရင်ကြွခဲ့ပါခင်များ ဖိတ်ပါတယ်”

“အေးကွယ် ... ကောင်းပါပြီ ညီရယ်”

ကျွန်ုပ်တို့အပေ ဒေါ်သန်းသန်းနုကို ထားခဲ့ရာ ကျောင်းဆရာ
တို့ပြင်သောင်းနှင့် မူပူသက်တို့နေထိုင်ရာ မြဝတီလမ်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။
အပေစောင့်နေသည်ကိုဝင်ခေါ်ပြီး အပေအသိများအား လိုက်ဖိတ်သည်။
နောက်ဆုံး ရှေးရှေ့မှ ရွှေသရဖူရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ဒိုင်း (၁) ဒေါ်အေးမြဟန်
တို့အား ဖိတ်သည်။ အပြန်တွင် အင်းခုံကြီးလမ်းထဲ ချိုးဝင်သည်နှင့်
ဦးမောင်ဝ၊ အသက် (၁၀၀) နှစ် အသုဘမှာ စည်ကားနေသည်။ နယ်ထုံးစံ
အတိုင်း အခေါင်းအား အိပ်ရှေ့တွင်ပြင်ဆင်ထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘုရား

ကြီးကျောင်းတိုက် အနောက်ကျောင်းရောက်တော့ ခေတ္တနား၊ ရေချိုးကြပြီး ညစာစားကြသည်။ ဦးဥတ္တမက ချက်သည်ဟင်းအပြင် မယ်တော်ကြီး ဒေါ်သန်းသန်းနအတွက် တရုတ်အစားအစားများကိုပါ စုံစုံလင်လင်စီစဉ်ထားသေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က မြန်မူကံစွာစားသောက်နိုင်သော်လည်း သဘောထားကြီးဦးဖေအောင်က မစားနိုင်ပြန်။

ညအိပ်တော့ ကျွန်ုပ်တို့က ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိပ်၊ မေတ္တာပို့ပြီးမှ အိပ်သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်ကားဆရာလေးက တစ်တွဲ၊ ဦးဖေအောင်နှင့်မောင်သိုက်က တစ်တွဲ အိပ်ကြသည်။ ကျွဲပျော်မီးက ညဘက်မလာ၍ ည (၉) နာရီတွင် မီးစက်ပိတ်ပြီး အိပ်ရာဝင်ကြသည်။ မူဆိုက်မည်ထင်ထားသော်လည်း ညဘက် ရေချိုးပြီးအိပ်သဖြင့် အိပ်၍ရပါသည်။



ဦးကိုကိုလွင်
ပျို့တိုက်အောက်ရောက်သော
နေ့၊ ၁၉၅၅ ခု၊ ၁၂-၁၅-၁၉၅၅

ည (၁၀) နာရီခန့်တွင် ဦးဖေအောင်ထံမှ ကျယ်လောင်စွာအတွဲအိပ်ခွင့်ရသည့် လေလည်သံနှင့် ရောင်းဟန်သံ ကြားရသည်။ ကိုပွင့်လင်းဦး ဦးဖေအောင်ကတော့ သိမည်မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်နှင့်မောင်သိုက်ဝန်းအထည်း အမှတ်တမဲ့သီ သတိမပေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ အနောက်အောင် ဘုရားခန်းတွင် လေလည်၍ မပါ။ မသိ၍ဖြစ်စေ၊ သိ၍ဖြစ်စေ ကျယ်လောင်စွာ အလည်မိပါက စည်သည်များမျှော်စင်ကြောင်ပြီး အိပ်မရဖြစ်တတ်သည်။ အထည်၍ ခရီးပန်းသောကြောင့် အိပ်ပျော်သွားမိပါကလည်း အိပ်မက်၍ အိပ်နေသူအား လူအများက ဝိုင်းအုံထားပြီး ကြည့်ရှု၍ ဟားတိုက်သော်လည်းကောင်း၊ မောနေသည်ကို ကြုံရပြီး ရုက်ချင်းအိပ်ရာမှနိုးတော့သည်။

၆၂ • ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

ကျွန်ုပ် ဘုရားစားများရွတ်ဖတ်ပြီး ဆိုင်ရာပိုင်ရာအား မေတ္တာပေး
မိသည်။ ဦးဖေအောင်ကိုယ်စား ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်မိသည်။ ဦးဖေ
အောင်ထံမှ မကြာခဏ ချောင်းဟန့်သံကိုကြားရပြီး ကျွန်ုပ် ပုဆိုး
အိပ်ပျော်သွားမိစဉ် ကျွန်ုပ်၏ခြင်ထောင်အတွင်းသို့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလျှောက်
ဝင်လာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လန့်နိုးသည်။ အသေးအချာကြည့်မှ ကိုရင်တစ်ခု
ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဖျာလွတ်တစ်ချပ်ခြား ခြင်ထောင်ဖြင့်အိပ်
သောကိုရင်က အဘယ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ခြင်ထောင်အတွင်းသို့ လှူးလှို့
ရောက်ရှိလာသည်ကို မသိပါ။

ကျွန်ုပ်လည်း ...

“ကိုယ်တော် ... ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်အိပ်ပါ”

ဟုပြောပြီး တွန်းလွှတ်လိုက်ရာ လှိမ့်၍ တစ်ဖက်ခြင်ထောင်
အတွင်း ပြန်ဝင်သွားသည်။ ခဏအကြာ ကျွန်ုပ်အိပ်ပျော်လှလှအချိန်
မြေရင်းဘက်တွင် ခြင်ထောင်ကြီးတန်းချည်နှောင်ကာရံထားသော ထို
ကာ (Black Board) ကြီး ကျွန်ုပ်တို့အပေါ်သို့ တည်တည်လဲကျ
သဖြင့် ကျွန်ုပ် လက်ဖြင့်ဆီးဖမ်းပြီး ရှောင်လိုက်ရသည်။ ထိုလိုက်တာ
ကြီးမှာ အောက်ခြေ၌လည်း ထောက်တိုင်ရှိသဖြင့် လဲစရာအကြောင်း
မရှိပါ။

နာရီကြည့်တော့ မနက် (၄) နာရီထိုးပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ အစု
ဆွမ်းကပ်ရန် ထကြရသည်။ လိုက်ကာကြီးအား ပြန်ထောင်ပြီး အိပ်
သိမ်း။ မျက်နှာသစ်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြီး ပုတီးစိပ်သည်။ ဧည့်သည်များအတွက်
အကုန်ထကြ၏။ အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ Break
စားကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟင်းခါးလက်ရာဖြစ်သည်။ ငါးပေါသဖြင့် ခါး
ဖြင့်ချက်သော မုန့်ဟင်းခါးမှာ အလွန်အရသာရှိသည်။ စပါးလင်နဲ့အ

ပြီးချီသည်။ ရန်ကုန်မှန်ဟင်းခါးလို ငှက်ပျောအုတော့ မပါပါ။ ကျွန်ုပ်တို့
နှစ်ဦးကြားစွာစားသောက်နိုင်သော်လည်း သဘောသားကြီးဦးဖေအောင်
တောင်းစွာမစားနိုင်ပြန်ပါ။

“ညကဗျာ ... တစ်နေ့မှအိပ်မပျော်ဘူး။ အိပ်ပျော်မယ်ကြ
တာနဲ့ လန့်နိုးတော့တာပဲ။ အိုက်ကလည်းအိုက်၊ ခြင်ကလည်းကိုက်နဲ့
အတော်ဆိုးတာပဲ”

အမေခေါ်သန်းနု “ငါ့မောင်က ခြင်ထောင်နဲ့အိပ်တာ မဟုတ်လား။
အယုံနယ်ကြောင့် ခြင်ကကိုက်ရတာလဲ။ ညက ဒီလောက်မအိုက်ပါဘူး။
အိပ်ပဲ အမေလည်း ခရီးပန်းလာလို့လားမသိဘူး။ မျက်စိကြောင်ပြီး
အိပ်မပျော်ဘူး”

မောင်သိုက် “အမေမောင်က ဘုရားခန်းရှေ့မှာအိပ်ရင်း အတွဲ
ထိုက်ဆွဲပြီး လေလည်နေတာ။ ဧည့်သည်တွေ ဘယ်အိပ်ရတော့မလဲ”

အမေခေါ်သန်းနု “မောင်သိုက်ရယ် ... ဒီအနောက်ကျောင်း
အကြောင်း မင်းက မင်းဦးလေးကို ပြောပြမထားဘူးလား”

မောင်သိုက် “ကျွန်တော်လည်း ဦးလေးကိုပြောဖို့ မေ့သွား
အယ်အမေရယ်”

ဦးဖေအောင် “မောင်သိုက်ရာ ... မင်း စောစောက ပြောရော
မလဲ။ ဦးလေး ဆင်ခြင်မှာပေါ့။ အခုတော့ အကုန်လုံးအိပ်ရေးတွေပျက်
အန်ကြပြီ။ အစ်မသန်းရေ ... ကျွန်တော်လည်း ဒီမှာမနေနိုင်တော့ဘူး
အခုပဲ ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်။ ဆက်နေရင် အသက်ရှည်မှာတောင်
မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... မောင်လေးရဲ့ ဒီနေ့ နေ့ဆွမ်းအလှူကပ်ရ
အလေး ဧည့်သည်တွေ အမျိုးတွေလည်း ဖိတ်ထားတာ။ ဘယ်ပြန်လို့

ဖြစ်မှာတဲ့”

“ခွင့်လွှတ်ပါ ... မမသန်းရယ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှမဝေနိုင်တော့လို့ပါ။ နေ့လည်း ပူလွန်းလို့ မနေနိုင်၊ ညလည်း မအိပ်နိုင်၊ အစားအသောက်လည်း စားမကောင်းဘူး။ ကြာရင် ရောဂါရလိမ့်မယ် အစ်မရယ်။ ကျွန်တော်ပြန်ပါရစေခန့်”

မောင်သိုက် * “ဟုတ်ပါတယ် ... အဖေ၊ ဦးလေးက ဒီကရာဇ်နဲ့ ဘယ်လိုမှမဆန့်ကျင်ဘူး။ ပြန်ပါစေ အဖေရယ်”

“မင်းကွယ် ... အလှူကြီးတန်းလန်းနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ တစ်ရက်လောက်တောင် မအောင်နိုင်တော့ဘူးလား။ မနက်ဖြန် အဖေဆွမ်းကပ်၊ နေ့လယ်စာစားပြီး ပြန်ကြမှာကို”

“မရတော့ဘူး အစ်မ၊ ကျွန်တော် အခုပဲပြန်တော့မယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါ အစ်မ၊ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပဲသိပါတယ်။ မောင်သိုက် ... ဦးလေးကို အဝေးပြေးကားဂိတ် လိုက်ပို့ပါခန့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦးလေး”

ကားဆရာ ဖော်စိုး၊ မောင်သိုက်နှင့်ကျွန်ုပ်တို့ ကျွဲပျော်စေ့အဝေးပြေးကားဂိတ်သို့ လိုက်ပို့ရသည်။ မနက် (၈:၃၀) နာရီကား ထိုင်ရသည်။ ကျွဲပျော်-ရန်ကုန် နှစ်ထောင်ကျပ်သာပေးရသည်။ ဦးဖေအေးမှာ ကျွဲပျော်ဦးကို လန့်သွားဟန်တူသည်။ မထွက်သေးသောကားဝေးအောက်သို့မဆင်းတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ မနက်ပိုင်းထွက်သည့် ကုန်မိမိတွင် ဈေးဝယ်ကြသည်။ ရန်ကုန်တွင် တစ်ဖီးလျှင် ရှစ်ရာ၊ တစ်ထောင်ကျပ်ပေးရသည့် သီးမွှေးငှက်ပျောစီးများမှာ နှစ်ရာသုံးရာကျပ်သာပေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရန်ကုန်အပြန်လက်ဆောင်အတွက် ငှက်ပျောစီးသဘောသီး၊ ဖလံတောင်ငှေးနှင့် ခရမ်းသီးများ ဝယ်ကြသည်။ အဖေ

လည်း ဈေးဝယ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဈေးဝယ်ပြန်လာပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ကြသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာမှ ကားထွက်သည်။ ဦးဖေအောင်က ကားပေါ်မှလက်ပြနတ်ဆက်ရင်း ပြန်သွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ် * “မောင်သိုက်ရေ ... ဦးဖေအောင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ အတော်ကြောက်နေပုံပဲ။ မင်းသိသလား”

“သိတယ်အစ်ကို ... ညက အိပ်မပျော်လို့ အိမ်သာထဲသွားရင်း သရဲခြောက်ခံရတယ်လို့ ပြောတယ်”

“ဟေ ... ညက ငါလည်း တစ်ခါနှစ်ခါ ထပြီး အိမ်သာကို သွားဖြစ်ပါတယ်။ ဘာသရဲမှမတွေ့ပါဘူး။ အဲ ... ထူးဆန်းတာတစ်ခုကတော့ ညက မီးပျက်နေပေမယ့် အိမ်သာရွေ့မှာ အလင်းရောင်ရှိနေတယ်။ လ၊ မသာပေမယ့် လ၊ သာတဲ့အရောင်မျိုးပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... အစ်ကိုရေ၊ ဒီကျောင်းမှာ ထူးဆန်းတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ဘုရားကြီးပေါ်မှာလည်း ထူးဆန်းတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ နှစ်စဉ်လာနေတော့ ဧည့်သည်မဟုတ်တော့ဘူးလေ”

“ကဲ ... မောင်သိုက်ရေ ပြန်ကြစို့။ မယ်တော်ကြီးပျော်နေသိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကို”

ကျွန်ုပ်တို့ တောင်အောင်ကားကလေးဖြင့် ဘုရားကြီးကျောင်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ကျွဲပျော်ဦးမှာ သစ်ပင်ကလည်း ဝယ်ပါသည်။ သို့သော် မထွက်သည်နှင့် ပုခိုက်လှသည်။ နာဂစ်ပုန်တိုင်းတုန်းကလည်း အပျက်အစီးပုန်ခဲ၊ မထိခိုက်ခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့ အနောက်ကျောင်းသို့ရောက်တော့ မနက် (၉) နာရီခန့်သာ ရှိပါသေးသည်။ ဧည့်သည်များ တာဝှဲခွဲရောက်လာကြသည်။ ကျောင်းဝေယျာဝဋ္ဌအလုပ်သမားများက ဆွမ်းစိုင်းများပြင်ဆင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ မနက် (၁) နာရီခန့်မှ ရောက်လာကြသော်လည်း သျက်ပြုတ်ကြသည်မှာ မြန်ဆန်လှသည်။

မနက် (၁၀) နာရီကျော်ခန့်တွင် မြို့ဦးကျောင်းဆရာတော်၊ ဇနီးကုန်းဆရာတော်နှင့် ဘုရားကြီးကျောင်းဆရာတော်တို့ ရောက်လာကြသည်။ လူစုံသည်နှင့် ဇနီးမီးကုန်းဆရာတော်က သီလပေးပြီး အနုစားဒနာတရားချီးမြှင့်၍ ရေစက်ချပြီး အမှုဝေသည်။ သာဓုခေါ်သည်။ ငြိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆရာတော်ကြီးများနှင့် ကျောင်းရှိသံဃာကုန်အစုဆွမ်းကပ်ကြသည်။

ဆွမ်းကပ်ပြီး သံဃာတော်များကြွသွားမှ လူပရိသတ်အား ဝေလယ်စာကျွေးသည်။ လူငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိပါသည်။ စားသောက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ဇနီးမီးကုန်းဆရာတော်နှင့် မြို့ဦးကျောင်းဆရာတော်အား ကားဖြင့်ပြန်လိုသည်။ ဇနီးမီးကုန်းဆရာတော်က ဝိနွဲ့သီးအလုံးနှစ်ဆယ်ကို မြန်စွန်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကျောင်းပြန်ရောက်တော့ ဧည့်သည်များ စားသောက်ပြီး အနားယူစကားပြောနေကြရာ ကျွန်ုပ် အဘဦးတင်တို့ဝိုင်းဝင်ထိုင်သည်။

“အဘတင် ... နေကောင်းရဲ့လား”

“စားပြီးပါပြီ ... ငြိန်ပါတယ်”

“အဘတင် အစောကြီးရောက်နေတာနော်၊ ကျွန်တော်တို့ ဝေရာရှိလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွဲပျော်က ဒီနှစ်အတော်ပူတယ်၊ ခါထို

နှစ်တွေခွဲကို မတူဘူး”

အပေဒေါ်သန်းနု ။ “သား ... မင်းအဘက နားလေးသွားပြီ၊ မင်းပေးချင်တာ ပေးလို့ရတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုတင် ... အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

အပေက အဘဦးတင်နားနားကပ်၍ အော်ပေးသည်။

“အသက်လား ... အခုမှ ကိုးဆယ့်လေးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်”

အပေဒေါ်သန်းသန်းနုက တစ်ထောင်တန်ထုတ်၍ အဘဦးတင်အား ကန်တော့သည်။

“အသက်တစ်ထောင် ရှည်ပါစေ”

ကျွန်ုပ်ကလည်း တစ်ထောင်ကျပ်တန်ထုတ်၍ အဘဦးတင်အား ကန်တော့သည်။

“အသက်နှစ်ထောင်ရှည်ပါစေ”

“အဲဒီလောက်တော့ အသက်မရှည်ချင်ဘူးဟေ့၊ ငါက သခင်ဟောင်းကြီးဆိုတော့ ခေတ်အဆက်ဆက်ကို မိခဲ့တယ်၊ မြန်မာပြည်ကြီး ငြိမ်းချမ်းပြီး တိုင်းသူပြည်သားတွေ ကြွယ်ဝချမ်းသာတာကို မြင်ရရင်ပဲ သေပျော်ပါပြီကွာ”

အဘဦးတင် ဆိုက်ကားကြီးနှင့်မြန်သွားတော့ ကျွန်ုပ်တို့အနားယူကြသည်။ ထိုစဉ် အရှင်ဦးဥတ္တမပြောထားသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏စာဖတ်မရိသတ်များ လာရောက်မိတ်ဆက်ကြသည်။ ကျွဲပျော်ထွက် လက်ဖက်ထုပ်များနှင့် အသီးအနှံများ လက်ဆောင်ပေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အသင့်ပါလာသည့် ဝတ္ထုစာအုပ်များအား လက်မှတ်ထိုး၍ လက်ဆောင်ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ညနေ ဘီယာသောက်ရန် ထမင်းစားဖိတ်သူများလည်း ရှိသေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏စာများအားဖတ်ပြီး အကြိုက်ကိုသိဟန်

တူပါသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် တည်းနေရသဖြင့် မကောင်းတတ်၍
ငြင်းရသည်။ ငါးပါးသီလကလည်း ယူထားပြီးဖြစ်သည်။ ကျွဲပျော်နေမှု
တွင် ဘီယာအေးအေးကလေးသောက်ရရင်တော့ အပူဒဏ်သက်သာပေ
မည်ဟုတော့ စိတ်ဖြင့်ပြစ်မှားလိုက်မိပါသေးသည်။

နေ့လယ်ခင်းတွင် ဂရိတ်ဦးဖိုးစိန်ကြီး၏ ဘုရားကြီးပေါ်၌ နား
ကြသည်။ အင်ကြင်းပန်းနံ့သင်းသင်းဖြင့် အေးမြလှသော ဘုရားရင်ပြင်
တော်ပေါ်၌ အပူဒဏ်သက်သာလှသည်။ ကုန်းမြင့်မြစ်၌ လေကလည်း
တဟူးဟူးဝင်နေသည်။ အပူဒဏ်ကြောက်သော ဦးဖေအောင်ကို သတိရ
လိုက်မိသည်။ ဤအချိန်ဆိုလျှင် မိုင်တစ်ရာကျော်သာဝေးသော ရန်ကုန်
သို့ ရောက်လောက်ပေပြီ။ အပူရှိန်ဒဏ်အပြင် သရဲကြောက်၍ပြေးသော
ဦးဖေအောင်အား ကျွန်ုပ်သနားနေမိသည်။



ညနေစောင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ မြတ်ချင်းသာဘုရားကြီးဘက်သို့
သွားကြသည်။ မောင်သိုက်တို့က အတိုးဦးဘစိန်၊ ဒေါ်သောင်းတို့လှူခဲ့
သော ရုပ်ပွားတော်စံရာကျောင်းဆောင်အား သန့်ရှင်းရေးလုပ်၍ ဝေး
သုတ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်က ကြေးဆင်းတုရုပ်ပွားတော်အား ပွတ်တိုက်၍
ရောင်တော်ဖွင့်သည်။ ရှေးက အဘိုး၊ အဘွားတို့၏ ကုသိုလ်တော်ကို
လည်း သဒ္ဓါပွား၍ ကြည်ညိုမိသည်။ သာသနာပေါ်၌ အမှုပေးဝေမိသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်ပြီး၍ ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်သို့ပြန်ရောက်
တော့ ညနေစောင်းပေပြီ။ ရေဖိုးချိုး၍ ညစာစားကြသည်။ အမှေသာ
ပွင့်ဦးညက္ကမ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ညနေစာကို မြိန်ရွက်စွာစားသောက်
နိုင်ကြသည်။ မနက်ဖြန်မနက် အရုဏ်ဆွမ်း (မှန်ဟင်းခါး) အတွက်
ကျောင်းဝေယျာဝစ္စ ဒကာ၊ ဒကာမများ ချက်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေကြပြီ
ဖြစ်သည်။

ညှိုးချွတ်တော့ လျှပ်စစ်ပီးက မလာပြန်။ ပီးစက်မောင်းရ ပြန်သည်။ ကျွန်ုပ် ဦးဖေအောင်ကို သတိရမိပြန်သည်။ ဘုရားဝတ်ပြု၊ ပုတီးစိမ်း၊ အမျှဝေပြီး အိပ်ရာဝင်ခါနီးမှ ညတအိပ်မရဟုဆိုသော အဖေ ဒေါ်သန်းနုအား သတိရ၍ တတ်စွမ်းသမျှအကြောပွင့်ပြီး နှိပ်နယ်ပေး လိုက်သည်။ ဤည ပြီးခဲ့သောညလို မဆိုက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ ကောင်းစွာ အိပ်ရသည်။ မနက်(၄) နာရီထိုးချိန်တွင်တော့ အရှုဇာတ်ဆွမ်းကပ်ရန် စော စောထရပြန်သည်။

ဘုရားရှိခိုး၊ ပုတီးစိမ်း၊ အမျှဝေပြီးနောက် ကျောင်းရှိသံဃာများ အား မုန့်ဟင်းခါးအရှုဇာတ်ဆွမ်းကပ်သည်။ ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့စားကြ သည်။ အလှူကိစ္စအောင်မြင်ပြီးစီးပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ရန်ပြင်ဆင်နေ ကြစဉ် ဦးညွှာမက ကားဖြင့် ခဲပေါင်ဘက်ကမ်းသို့သွားရန် လာခေါ်သည်။ တစ်ဖက်ကမ်းတွင် မယ်တော်ကြီးအတွက် အသီးအနှံများ သွားယူရန်ဖြစ် သည်။ အင်းရွာရောက်တော့ ငှက်ပျောမြိတ်ခြံသို့ ဝင်သည်။ သီးဓမ္မ၊ ငှက်ပျောမြိတ်ခြံဖြစ်သည်။ အမင်ငယ်သော်လည်း အသီးများက ကြီးမား ထွားကျွင်းသည်။ ဦးညွှာမအား ခြံရှင်က ငှက်ပျောခိုင်နှစ်ခိုင်နှင့် ပိန္နဲသီး နှစ်လုံးလှူသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ကားဆရာက ငှက်ပျောတစ်ခိုင်စီ ဝယ်ခဲ့ကြ သည်။ တစ်ခိုင်လျှင် သုံးထောင်ကျပ်စီသာ ပေးရသည်။

လမ်း၌ ဦးညွှာမက ...

“ငှက်ပျောခိုင်ကို ခြံကသွားယူတော့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ရ တာပေါ့။ ခြံမှာက မြေဩဇာကျွေးတော့ အလုံးထွားတယ်။ ရောင်းတဲ့သူ တွေက ဆေးဖျန်းပြီးမှ အရောင်လှအောင်လှုပ်တယ်။ အသီးအနှံတောင် ဓာတုပေးဆေးတွေနဲ့ မကင်းတော့ဘူး ဒကာကြီးရေ”

“ခေတ်နဲ့အမီပေါ့ဘုရား။ စားသုံးသူတွေကလည်း အသီးထွား

ရုံတင်မက အရောင်အဆင်းလှပပဲ ကြိုက်ကြ၊ ဝယ်ကြတာကိုးဘုရား”

“အင်း ... အသီးကလည်းထွားပါရဲ့။ အရောင်အဆင်းလည်း လှပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အရသာက ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ သဘာဝအတိုင်း မရှိတော့ ဘူး။ သဘောသီးတွေဆို ပိုဆိုးသေးတယ်။ အလုံးသာလှပြီး အချိုဓာတ် နည်းသွားတယ်”

ကျောင်းပြန်ရောက်တော့လည်း မယ်တော်ကြီးအတွက်ဟုဆို ကာ ဦးညွှာမက ကျောင်းမှဒကာတစ်ဦးအား ထန်းသီးခူးခိုင်းပြန်သည်။ ထန်းပင်ကြီးမှာ ကျောင်းတောင်ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်၌ရှိပြီး အလွန် မြင့်မားသည်။ အနီးတွင်လည်း ဝါးရုံများက ယှဉ်၍ပေါက်နေသည်။

“ဒကာကြီးသိန်းဝင်းတို့လည်း လိုက်သွားပြီး ထန်းတက်သမား ကို ကူညီလိုက်ပါ။ မယ်တော်ကြီးကတော့ ထန်းသမားကို သင့်သလို မုန့်ခိုးပေးလိုက်ပါ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ကျွန်ုပ်တို့ မီးစက်ကိုဖြတ်၍ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ အုတ်လှေကား အတိုင်း တက်ခဲ့ကြ၏။ တောင်ကုန်းပေါ်တွင် ရွှေသရဖူရွှေလှိုင်းမှ ဒေါ်ဝိုင်း တို့လှူဒါန်းထားသော ချောချောသံဃာသုံး ခေလောင်းအိမ်သာများကို တွေ့ ရသည်။ ထန်းပင်ကြီးမှာ အနောက်ဘက်လျှိုဇာတ်တွင် ပေါက်ရောက်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။ ထန်းသီးခိုင်းများမှာ အပြည့်။ တစ်ခါမျှပင် ခူးသေးဟန် မတူပါ။ ကြသောင်းဝါးရုံများကလည်း ထန်းပင်ကြီးနှင့်ယှဉ်၍ ကျပ်ကျပ် တည်းတည်း ပေါက်ရောက်နေသည်။ ခူးနေကျထန်းပင် မဟုတ်သဖြင့် ထန်းတက်သမား အတော်စိတ်ညစ်သွားဟန်တူသည်။

“ဆရာကြီးရေ ... ဘုန်းကြီးတက်ခိုင်းလို့သာ တက်ရမှာ။ ဒီ ထန်းပင်ကြီးက အစောင့်ရှိတယ်။ နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ဘူး။

သဘက်ကြီး ... တောင်းပန်ပြီး တက်ရတော့မှာပဲ”

“မေတ္တာပို့၊ တောင်းပန်ပြီး တက်ပေါ့များ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အောက်ကစောင့်နေပါမယ်”

ထန်းတက်ဆရာ ထန်းပင်တက်ရင်း ထန်းပင်အားထန်းရံနေသည့် ဝါးကိုင်းများများအား ခုတ်ထွင်သွားသည်။ အပေါ်ရောက်တော့လည်း ထန်းသီးခိုင်နှင့်ထန်းလက်များ ကျပ်ညစ်နေ၍ သူ့မျော မနည်းပင်ထိုးဖောက်တက်ရသည်။ အပင်ထိပ်များရောက်မှ မလွတ်သောထန်းလက်များကိုခုတ်ချပြီး ထန်းသီးခိုင်အား တစ်ခိုင်ချင်းကြီးနှင့်ချည်၍ ချလေသည်။ ဝါးရံများခံနေ၍ ထန်းသီးခိုင်ခိုင် လျှိုထဲပြုတ်ကျသွားသည်။ ထန်းသီးခိုင်မှာ မြေပြင်နှင့်ထိသည်နှင့် တစ်လုံးချင်းကျွတ်ထွက်ကုန်သည်။ နောက်သုံးခိုင်ချတော့မှ ကျွန်တော်တို့ရပြီး ကြီးမြတ်၍ ကျောင်းပေါ်နှင့် ကားပေါ် သွားတင်ရသည်။ နောက်နှစ်ခိုင်ကိုတော့ ကိုရင်များအား ပေးခဲ့သည်။ ထန်းသီးခိုင်များ များစွာကျန်သေးသော်လည်း ထန်းသမားကို ဆက်မချီးခိုင်းတော့ဘဲ ပြန်ဆင်းခိုင်းခဲ့ရတော့သည်။ ထန်းရွက်၊ ထန်းလက်များမှာ အုန်းရွက်၊ အုန်းလက်လို မဟုတ်။ အလွန်မာကျောပြီး ရှေးကလေးများ ပါသည်။ ထန်းဆရာမှာ ခြစ်ရာများစွာဖြင့် ထန်းပင်ပေါ်က ဆင်းလာသည်။ ထန်းသီးတစ်ခိုင်လည်း ထမ်းလာသည်။

“ဆရာကြီးရယ် ... ထန်းခိုင်တွေ အကုန်ခုတ်ချတော့လည်း နောင်မတက်ရတော့ဘူးပေါ့၊ အခုတော့ ထန်းခိုင်တွေကျန်သေးလို့ နောင်ညှပ်သည်လာရင် ပြန်တက်ခိုင်းမှာပဲ”

ကျွန်ုပ် ။ “အေးဗျာ ... အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ကျွန်တော်သိတာက ထန်းဆရာကြီးပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ဆင်းခိုင်းရတာပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ ... ကျွန်တော် ဝါးရံထိပ်များရော၊ ထန်းလက်

တွေရော ရှင်းခဲ့လို့ နောက်တစ်ခါတက်ရင်တော့ လွယ်သွားပါပြီ။ မတက်တာကြာတော့ အလေ့အကျင့်က မရှိ၊ ထန်းပင်ကလည်း အသီးဆွဲအလက်တွေရှုပ်နေလို့ အတော်ပင်ပန်းသလို”

ကျွန်ုပ် ။ “ဒါနဲ့ ထန်းဆရာကြီး ... သဘက်ကြီးရော တွေ့ခဲ့သေးသလား၊ ထန်းပင်ပေါ်မှာလေ”

“သူက အဲဒီလိုနေတာ မဟုတ်ဘူးဆရာရဲ့၊ လျှောက်သွားနေတာ၊ ဒီကျောင်းထဲက အဖွဲ့မှာတော့ သူက ဗိုလ်ပဲ။ ဘုရားကြီးပေါ်မှာရော၊ ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ဒီဝါးရံတောဟာ သူ့နေရာရည်ပဲ။ သူမကျေနပ်မှ ခြောက်လှန့်တတ်တာပါ။ အခုတော့ ဘုန်းကြီးအမိန့်နဲ့ ခိုတော့ ငြိမ်နေတာပါပဲ”

“ထန်းဆရာကြီးရော သူ့ကိုမြင်ဖူးသလား၊ သူ့မှာ နာမည်ရောနဲ့သလား”

“အရိပ်အငွေ့၊ အသံလောက်ပဲ ကြားဖူး၊ မြင်ဖူးတာပါ။ သူက အကောင်ကြီးပေမယ့် သဘောကောင်းပါတယ်။ သူမကျေနပ်မှ တပည့်တွေကို ခြောက်ခိုင်းတာ။ သူက ထန်းပင်တက်ရင်း လိမ့်ကျလို့သေတာ။ အမည်က ဦးကံကောင်းတဲ့ဗျာ”

ကံမကောင်းသော ဦးကံကောင်းအတွက် ကျွန်ုပ်ပြုခဲ့သမျှ တူသိုလ်ကောင်းမှုကို အမျှဝေမိပါသည်။

ထိုစဉ် ထန်းပင်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာပြုတ်ကျသံကို တပေါပေါ အဘုန်းဘုန်း ကြားလိုက်ရသည်။ ထန်းဆရာကြီး၏ကြံ ခုတ်ထားခဲ့သော ထန်းလက်တစ်ခုခုကျန်နေခဲ့ပြီး လေတိုက်၍ ပြုတ်ကျဟန်တူပါသည်။ နောက်တစ်ခု ကျွန်ုပ် ဖျပ်ခဲသတိရလိုက်မိသည်မှာ အပူလှိုင်းအင်ကို အကြောင်းပြုပြီး သင်္ချေကြောင်း၍ ထွက်ပြေးသွားသော သင်္ဘော

သားကြီးဦးဖေအောင်အား သဘက်ကြီးဦးကံကောင်း ပညာပေးလိုက်လေသလားဟု၌ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်တွင် ဦးဥတ္တမနှင့် မယ်တော်ကြီးတို့ရောက်လာကြပြီး မယ်တော်ကြီးအား ဦးဥတ္တမက အသင့်ပါလာသည်တားဖြင့် ထန်းသီးခွဲကျွေးသည်။

“မယ်တော်ကြီး... ထန်းသီးဆံ့မှာကပ်နေတဲ့ အဖေဖြူဖြူလေးကိုပါ စားပါ။ ဒါမှ ဝမ်းမကိုက်မှာ။ ထန်းသီးဆံ့က များများစားလို့ မကောင်းဘူး။ အရသာရှိပေမယ့် အသက်ကြီးတဲ့သူတွေနဲ့ မသင့်တော်ဘူး။ အစာကြေခဲတယ်။ အဆင်မသင့်ရင် ဝမ်းကိုက်တတ်တယ်။ သတိထားပါ”

ကျွန်ုပ်တို့ နေ့လယ် (၁) နာရီခန့်တွင် ပြန်ရန်ပြင်ဆင်ကြည့်ရေခိုးချို့။ ထမင်းစားကြသည်။ ပြီးနောက် ဦးဥတ္တမသာရအား နှုတ်ဆက်ကန်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်က ဝတ္တုစာအုပ်အား လှူဒါန်းသလို ဦးဥတ္တမကလည်း သူ့ဟောကြားပြီး လေဆာတတ်ပြားသွင်းထားသည့် ‘အနုရုသုတ္တန်’ တရားတော်အခွေကို လက်ဆောင်ပြန်စွန့်ပါသည်။

ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်လုံးပေါ်ဘုရားကြီး ပရိယတ္တိစာသင်တိုက် ရှင်သူမနုဓဇာတိက၊ ဇိမာန်တော် နှစ်ထပ်ကျောင်းကြီးတွင် ကျောင်းထိုင်သည့် တိုက်အုပ်ဆရာတော်ဘုရား ဦးနန္ဒာဘိဝံသအား သွားရောက်နှုတ်ဆက် ဂါရဝပြုပါသည်။ ကားပေါ်တွင် ပိန္နဲသီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ထန်းသီးများက အပြည့်ပင်။ ကျွန်ုပ်တို့ကား ထွက်မည်ပြုသည်နှင့် မယ်တော်ကြီးက ဘုရားကြီးကျောင်းဝင်းအတွင်းရှိ မင်းသားကြီးဂေဇိတ်ဦးဖိုးစိန်ကြီး ၁၂၈၃ ခုနှစ်တွင် တည်ထားခဲ့သော ပြည်လုံးပေါ်ဘုရားကြီးအား ကားဖြင့် သုံးကြိမ်ဦးတိုက်ကန်တော့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကားကလေး ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက်မှထွက်လာတော့ မွန်းတည့် (၁၂) နာရီတိတိ ရှိပြီဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

မိသိပ်ဝါးရိပ်ကောင်းလှသော ဘုရားကြီးကျောင်းမှာ နောက်တွင်ကျန်ခဲ့သည်။ နှစ်ညအိပ်၊ သုံးရက်ကြာ ကျွန်ုပ်တို့နေထိုင်ခဲ့သည့် ကျွဲပျော်မြို့မှာ မြည်း တာရီရိပ်ကျန်ခဲ့ပါသည်။ နောင်နှစ်များတွင်လည်း အမေဒေါ်သန်းနန်းနှင့်ကျွန်ုပ်တို့ ကျန်းမာစွာဖြင့် ကျွဲပျော်မြို့မှမိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ဆုံမိမိပြီး အလှူလုပ်နိုင်ရန် လှိုက်လှဲစွာဆုတောင်းမိပါတော့သတည်း။

ငြိမ်းကြီးကားခြင်း

၁။ ဂုဏ်ယူစွယ်ရာသာသနာ့ပိမာန်တော်ကြီး (ဒိုင်စင်ထွန်း၊ ကေသီအခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်း၊ ကျွဲပျော်မြို့၊ မိန်ဂုတုအထိမ်းအမှတ်မဂ္ဂဇင်း)

၂။ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း (ဒုတိယတွဲ၊ က-အက္ခရာ)



ထောင်မှူးကြီးသိန်းဝင်း

စိန်တင်တင်
ပတ္တမြားတင်တင်



<၁>

လူ့ရှင်တော် လပြည့်တို့ရဲ့ 'စိန်တင်တင်၊ ပတ္တမြားတင်တင်၊'
ကတ်အဖွဲ့ကြီး ပြည်တော်ပြန်ဘုရားပွဲတော်မှာ ဝင်က၊နေတာ ယနေ့
ညဆို လေးညမြောက်ဖြစ်ပြီ။

ယနေ့ညက အစိတ်နေ့ည။

ရွှေလွန်မြို့တော်ကြီးရဲ့ သမိုင်းဝင်ပြည်တော်ပြန်ဘုရားကြီးသည်
နေ့စဉ် ဘုရားဖူးများဖြင့် စည်ကားလျှောက်ရှိခဲ့ရာ ယခုကဲ့သို့ ဘုရားပွဲတော်
ဘုန်းပရိနိကာ၊ နေ့စရာ၊ ညပါ တိုးပပေါက်အောင် ကြက်ဖူးကျစည်ကား
နေလေ၏။

လွန်း၊ ဟင်္သာတ၊ ဓနုဖြူ စသည်အနီးစပ်ဆုံးမြို့များမှ ဘုရား
ဖူးများအပြင် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ၊ ဘုရားဖူးများ
တိုးပပေါက်အောင် ရောက်လာကြသည့် ပွဲတော်ကြီးလည်းဖြစ်၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် ကားတန်းကြီးများထပ်၍ အဝင်ရော အထွက်ရော ကျပ်သွားလေ့ရှိရကား သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများက လမ်းကြောင်းကို အချိန်ယူလုံ့လစိုက်ပြီး ကြိုးစားလမ်းရှင်းပေးရ၏။

ယခုလည်း ကြည့်။ ဘုရားစောင်းတန်းများ၊ စားသောက်ဆိုင်များ၊ လမ်းမများပေါ်တွင် လူများ တင်းကြမ်းပြည့် ကျပ်ညပ်လို့နေမိမိ ခြွေတော်ခန်းမကြီးတွင် နာမည်ကြီး 'စိန်တစ်တင်း ပတ္တမြားတစ်တင်း' စာတ်သတင်အဖွဲ့ကြီး က ပြင်ပျော်ဖြေမည်ဖြစ်၏။

ထို 'စိန်တစ်တင်း ပတ္တမြားတစ်တင်း' စာတ်ရုံထဲမှာ နေ့ခင်းတစ် ဖြစ်သော်လည်း ဖျာကြိုဝယ်ပြီး စောင်ခင်း၍ ရွက်ဖျင်ခင်း၍ စာတ်ကြီး ပပိသတ်များ နေရာကြီးယူထားကြပြီ။ အော်ဟစ်ခွတ်ဆက် စကားပိုင်း နေကြပြီ။

အစုစုပပိသတ်များ ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီနှင့် ညနေစာ စားနေကြ ၏။ ကလေးအချို့က ပူဖောင်းများမြှောက်၍ ပြေးလွှားကစားနေကြ ၏။

ပြောရလျှင် ...

'စိန်တစ်တင်းပတ္တမြားတစ်တင်း' စာတ်သည် ပွဲတော်ရက်အဖြစ် ည က၊ ပြီးကတည်းက နာမည်ထွက်သွားခဲ့၏။

မင်းသားစိန်တစ်တင်းက ချောသည့်သတင်း ...။

မင်းသားပတ္တမြားက အသံကောင်း။ အလွမ်းကောင်းသည့် သတင်း။ ပြဇာတ်မင်းသား လူငယ်ချစ်လွင်က ပြဇာတ်ကို မျက်လှည့် အောင်၊ လက်ခုပ်သံမစဲအောင် က၊ သွားနိုင်သည့်သတင်း။

အထူးသဖြင့် လူရွှင်တော်မိုးလပြည့်က ကားလိုက်ကားရွတ် သည့် အချိန်ကစပြီး ပြည်ဖုံးကားချသည့်အချိန်အထိ ပပိသတ်မီး

ညောင်းအောင်၊ မေးခွဲချင်အောင်၊ အူနားအောင် ဟာသပြက်လုံးအမျိုးမျိုး ဆတ် သရုပ်ဆောင်သည့် သတင်း။

ရှေ့ပိုင်းမင်းသား ...

နောက်ပိုင်းမင်းသား ...

ပြဇာတ်မင်းသား၊ မင်းသမီးတို့ထက် လူရွှင်တော်လပြည့်က နှိပ်စားပညာကြီးနေရကား နေမဝင်ခင်မှာပင် ဖျာရောင်း၍ကုန်ပါပြီဆို သည့် ဆိုင်းဘုတ်ကို ချိတ်ထားရ၏။ ဒုတိယညက စ၍ ရုံပွင့်၍ ဖွင့်ပေး ဆိုက်ရသည်။

ကန်ထရိုက်ဦးကျောက်ကောင်းကား ကန်တော့ပွဲမှာ မီးပြတ် နှုတ်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးခဲလွက် ရွှေသွားသုံးချောင်း ဝိုးကြိုးပစ်ချပ် အမန်း ရွှင်မြူးနေ၏။

ကျောက်ကောင်းတွက်ကိန်းက ဒက်ထိ၊ အပိုင် ...။

(၆) မှီ (၆) ည က၊ ပြီးလျှင် နောက်ထပ်ကားတစ်စီး ဝယ်နိုင် ပြီ။ ကုလားထိုင်ပင်ကုန်၍ နောက်ထပ် ထပ်တိုးထားရ၏။

တတိယမြောက်ညမှာ ရုံပွင့်သွားပြန်၏။ ရုံပွင့်သည်ညမှာပင် မင်းသားစိန်တစ်တင်းနှင့် ပတ္တမြားတို့ ညီအစ်ကိုကို လှုပ်ပပိသတ်ရှေ့မှာ တစ်ကျပ်သားရွှေဒဂါးပြားတစ်ခုစီ ...။

ပြဇာတ်မင်းသား လူငယ်ချစ်လွင်နှင့် ပြဇာတ်မင်းသမီး ခင်လေး ချစ်ကို တစ်ကျပ်သားခွဲကြိုးတစ်ကွဲစီ ...။

လူရွှင်တော်မိုးလပြည့်ကို တစ်ကျပ်သားရွှေဒေါ်လာပြားတစ်ခု ဆချီးမြှင့်ရကား ဂျာနယ်သတင်းထောက်များ၏ ကင်မရာမီးရောင်များ အဆက်မပြတ်ဖြာ၍သွားသလို လက်ခုပ်သံများကလည်း ရုံပြင်ကိုလှုံ့ပြီး တိုး ... ဘုရားဖြေတော်ရင်းတိုင် သွားရောက်ဦးတိုက်ရလေ၏။

၈၀ * နတ်လှည့်

ကြည့်စမ်း ...

ဇာတ်ရုံကြီးရဲ့နံဘေးမှာ ရွာအသီးသီးက နွားလှည်းများ ပိုင်းရဲ့
လို့၊ ထော်လာ့တို့တွေ တန်းစီလို့၊ သုံးဘီးဆိုင်ကယ်တက္ကစီတွေ ပိုင်းလို့၊
ပရိသတ်က တိုးလို့မပေါက်။

ကိုယ့်ကလေးကို မနည်းကိုကိုင်ထားကြရသည်။

နက်ဖြန် လပြည့်နေ့ညအတွက် ကြီးတင်ရောင်းဖျားများပင် တစ်
ဝက်ကျိုးရောင်းချပြီဖြစ်ရကား ...

ဟိုးလေးတကျော်ကျော် ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။ အောင်ပွဲခံခဲ့ပြီ။



ယနေ့ည ...

ရှေ့ပိုင်းအော်ပရာ ...

'နှစ်ပါးရုံမှ ရွာဒိုမိုး'

တစ်နေ့ရပ်ဟာသ ...

'မချက်ကြီး၊ ဝီးဖွားတဲ့ည'

ပြဇာတ် ...

'လရောင်အောက်မိုးတိမ် ... စိန်စိလို ရွှေစားကွပ်'

နှစ်ပါးသွား ...

'ပြည်တော်ပြန်မြိုင်ထ'

နောက်ပိုင်း ...

'ဝိဂုရုရင်ထဲက ရတနာ'

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ပရိသတ်များက ရုံရှေ့ကသင်ပုန်းပေါ်မှာ ရေထားသည် သည် ကရွေ့ညအစီအစဉ်များကိုဖတ်ပြီး အားရနေကြ၏။

မင်းသား၊ မင်းသမီး ဝိတ်ရှိုးများကိုကြည့်၍ ကျေနပ်နေကြ၏။

လူရွှင်တော်ဖိုးလပြည်၏ ဝိုင်ခိုင်ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပြီးနေသည့် ပန်းချီကားဖိနိုင်းပုံကိုကြည့်ပြီး ရွှင်နေကြ၏။

သို့ကလို့ဖြင့် ...

'နှစ်ပါးစုံမှ ရွာပါးစုံ' အော်ပရာကို မင်းသားငယ်မိန့်တစ်တင် က ဦးဆောင်၍ က၊သွား၏။

ဇာတ်ခုံပေါ် ဖိုးတာကယ်ရွာပြပြီး မင်းသားနှင့်မင်းသမီး ဖိုလထဲမှာက၊သည်အကကား ဘယ်ဇာတ်မှ မက၊ဖူး၍ လက်ခုပ်သံများ အစည်လျှံနေရကား ...

ပရိသတ်က 'တန်လိုက်တာ'၊ 'ကောင်းလိုက်တာ'၊ 'ကုန်ရက် နှစ်လိုက်တာ' နှင့် ချီးမွမ်းအားရ ကျေနပ်၍မသုံးတော့။

"ရွှေပွဲလာ ကျေးဇူးရှင်ပရိသတ်အပေါင်းတို့ရှင်၊ ကျေးဇူးတင် ထမင်းရှင် အမိ၊ အဖ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမများရဲ့မေတ္တာကို အစဉ်ထာထာ ခံယူ၍ မိန့်တစ်တင်းပတ္တမြားတစ်တင်းတို့ မေတ္တာရနံ့သင်းလျက် ပို့ပေးပါပြီ။"

ယခုအချိန်ကစပြီး ချစ်ပရိသတ်များရဲ့အချစ်တော် လူရွှင်တော် ဖိုးလပြည် ဦးဆောင်ပြီး 'မချက်ကြီးမီးဖွားတဲ့ည' ဟာသဇာတ်လမ်းတို့ကို စတင်တင်ဆက်တော့မှာမို့ အားပါးတရ ရှေးကြာပါဦးလား ချစ်ပရိသတ် တို့ရှင် ..."

ကြည်လင်အေးမြ ချိုသာလွန်းလှသည့် အစီအစဉ်ကြေညာသွား

လေး၏ အသံစကားအဆုံးမှာ လက်ခုပ်သံများ လျှံလွှားကြသည်။

နာမည်ကြီးလှသည့် လူရွှင်တော်ဖိုးလပြည်ကို အများက မြင် ချင်၊ နားဆင်ချင်လှပြီ။

ကြည့်ပြီးလို့ ကြိုက်လွန်း၍ ထပ်ကြည့်သူများကလည်း လူရွှင် တော်ဖိုးလပြည်၏ ဟာသသရုပ်ဆောင်ကွက်ကို ရင်နှင့်တစ်ဆင်ခံယူ လို၍ ငုံ့လင့်နေကြပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

လူရွှင်တော်ဖိုးလပြည်က ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမလို ဗိုက်ပူပူ အယ်စတီဇာကို ဗိုက်ခုံးအင်္ကျီပွင့်ကြီးဝတ်၍ နေရာကူးအောင် မြင်နေ သ်။

ပြီးလျှင် ...

မိန်းမပေပင်အတုကို ခေါင်းပေါ်မှာစွပ်လိုက်ပြီး ပါတိတ်ထာဘီ ကို လဲ၍ဝတ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ...

ဇာတ်ခုံနောက်ဖေးပေါက်မှ လူရွှယ်တစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ် ပျာနှင့် ဝင်လာ၏။

"အစ်ကိုလပြည် ..."

အသံကြား၍ လူရွှင်ကြည့်လိုက်တော့ ယောက်လှုပ်သူ မောင် ချစ်တို့ကို လူရွှင်တော်ဖိုးလပြည် မပျော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရ၏။ အလို ယောက်လှုပ်သူတစ်ကိုယ်လုံး ရွေးသံခွဲနှင့်ပါကလား။

ကြည့်ရသည့်ပုံက အမောတကော ရေးကြီးသုတ်ပျာ ...။

"မောင်ချစ်တို့ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ယောက်စ"

"ဟို ... ဟို ..."

“ဘာဟိုလဲ ညီလေးရဲ့ ပြောပါဦးဟာ။ မင်းဟာကလည်း...”

“အစ်ကို ... ဟို ... ဟို ... ဟို ... အစ်မ ... အစ်မ
မီးဖွားရခက်နေလို့”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် ... ဘာပြောတယ်”

“အစ်မ မီးဖွားရခက်နေတယ်။ အစ်ကိုကို ခေါ်ပေးပါဆိုလို့
အဲဒါ လာခေါ်တာ”

“ဘာ ... မြကလေး မီးဖွားရခက်နေလို့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... အစ်ကို။ အခုလိုက်ခဲ့ပါ”

“ဆေးနံ့ကို မသွားဘူးလားကွာ။ ငါ အခု စင်ပေါ်တိုတက်ရ
တော့မယ် ယောက်ဖရာ”

“အစ်မ အတော့ကိုခံစားနေရတယ် အစ်ကို”

“ဟေ ...”

လူရွင်တော်ဖိုးလပြည် မိန်းမကိုယ်ဝန်ဆောင်လို ဝတ်စားထား
ရင်းမှ ရင်တွေတုန်သွားခဲ့ရပြီး

မြကလေး ...

သူမိန်းမ မြကလေးသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နေစဉ် ဟင်္သာတမြို့
တာလေးရပ်ကွက်အိမ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူမိန်းမမှာ ကိုယ်ဝန်အထိပ်တက်သည့်ရောဂါ ရှိသည်။

ပထမသားဦးလေး စပွေးတုန်းက အဲဒါကိုမသိခဲ့။ မွေးခါနီး
ခြေလက်များဖောပြီး နတ်ပူးသလိုတုန်ခါနေ၍ မွေးခါနီး ပပယာဂအနာပုံ
ယှက်သည်မှတ်ပြီး ပယောဂဆရာနှင့် အရေးပေါ်ပင့်၍ ကုသခဲ့ရ၏။

အဲကြိတ်လိုက်၊ လက်နှစ်ဖက်က နတ်ပူးသလို တုန်လိုက်နှင့်
အရပ်လက်သည်လည်း မနိုင်၊ ပယောဂဆရာလည်း မနိုင်၊ နောက်ဆုံး

ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခနီးသည် မျော့မျော့လေးကျန်မှ အစိုးရခန့်သားဖွားဆရာ
ဆောက်လာပြီး ဆေးရုံကြီးကို အမြန်ပို့ခဲ့သည်။

ထိုနေ့ညတုန်းက ...

ဇာတ်မထွက်မြစ်၍ တော်သေး၏။

ဘုရားတ၊ နေရသည်။

ကလေးရော၊ မိခင်ရော အသက်ရှည်ပါစေဟု မွေးခန်းအပြင်
မှ သူ အင်္ဂုလီမာလသုတ်ကို အကြိမ်များစွာရွတ်ပြီး ဆုတောင်းခဲ့ရ
သည်။

ဆုတောင်းကာ အကုန်မပြည့်၊ တစ်ဝက်ပဲ ပြည့်ခဲ့ရသည်။

ကိုယ်ထဲက ကလေး အပြင်ရောက်အောင် ဆရာဝန်များ မနည်း
သုပ်ယူရ၏။ အပြင်ရောက်တော့ အချိန်သိပ်ပမ်း။

ကလေးဆုံးသွားသည်။

ရစ်စရာလေး ...။ မိန်းကလေး ...။

မိခင်ဖြစ်သူ ခနီးသည်မြကလေးတော့ အသက်ရှင်ခဲ့ရသည်။
ရောဂါက ကိုယ်ဝန်ဆောင်တက်သည့်ရောဂါတဲ့။

သည်တုန်းက ဖိုးလပြည် သမီးပေါက်စ အသက်မရှိကလေး

ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျခဲ့ရသည်။

ခနီးသည်မြကလေးက တစ်ချိန်က ပြဇာတ်မင်းသမီး၊ လူရွင်

တော် သူနှင့်ညားခဲ့ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိတော့ ဇာတ်က၊ ခြင်း ခဏရပ်ခဲ့ရသည်။
သည်တုန်းက ရည်မှန်းမှုရှင်လင့်ချက်များက ...

သားကလေးမွေးလျှင် ...

ကြီးလာပါက သူတတ်ထားသည့် လူရွင်တော်ပညာရပ်များကို
သင်ပေးပြီး လူရွင်တော်ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် မျိုးဆက်အမွေ

ပေးခဲ့မည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့၏။

ဇနီးသည်ကလည်း ...

သမီးမိန်းကလေးမွေးခဲ့ပါမှ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသည့် မြန်မာအက သဘင်သည်ကောင်းတစ်ဦးဖြစ်မြောက်အောင် သင်ကြားပို့ချ သဘင် အနုပညာကို ပြတ်နိုးစေရမည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့်ချက်များ ထားခဲ့၏။
ခုတော့ ...

မျှော်လင့်ချက်များ၊ ယုံကြည်ချက်များ တိမ်းပါးစုံမြုပ် ပျောက် ကွယ်ခဲ့ပြီ။

ဆေးခုံကဆင်းလာပြီးနောက်ပိုင်း ဇနီးသည်မြကလေးက သူ့ကို ပြောခဲ့၏။

“အစ်ကို ... နောက်တစ်ခါ မြကလေးမှာကိုယ်ဝန်ရှိလို့ မွေးဖွားခါနီးကျရင် မြလေးကို တစ်ယောက်တည်းမထားခဲ့ပါနဲ့အစ်ကိုရယ် နော်”

“ဘာလို့လဲ ... မြကလေးရယ်၊ အစ်ကိုက ကြေးစားစာချုပ်ခွဲက နေရတဲ့ လူ့စွင်တော်လေကွယ်”

“မြကလေး အားငယ်ပြီး ကြောက်လွန်းလို့ပါ အစ်ကို၊ မွေးခါနီးအချိန်မှာ လင်သားလုပ်သူအစ်ကိုသာ အနားမှာရှိနေရင် နှစ်မြွှာပူးပဲ မွေးရမွေးရ သုံးမြွှာပူးပဲမွေးရမွေးရ မြကလေးမကြောက်ဘဲ အားရှိရှိနဲ့ မွေးနိုင်မှာပါ အစ်ကို၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အစ်ကိုချွဲလက်ကိုကိုင်ဆုပ်ပြီး မွေးပစ်လိုက်ချင်တယ် အစ်ကိုရယ် ... နော်”

ဪ ... မြကလေး ... မြကလေး ... ။

သူ့ကို ရင်နှင့်အမှုချစ်ခဲ့သည့် မြကလေး။

အခု ဒုတိယမြောက်ကိုယ်ဝန်ကိုလွယ်ပြီး မွေးရတော့မည်။ မွေး

ရက်နီးလာမှန်း သိပါသော်လည်း ပြည်တော်ပြန်ဘုရားပွဲက ပွဲပြိုင်က၊ ခမည်း ပွဲကြီး၊ ဇာတ်သင်္ချိုင်းဖြစ်၍ သူ့ခွင့်ယူ၍မရ အနားယူ၍မရ ဇာတ်နားရက်နှင့် ကြွပါစေဟု ဆုတောင်းခဲ့ပါသော်လည်း ဆုတောင်းကား မပြည့်။ ကံလွန်းလှ၏။

ခု ... မြကလေး ဆေးခုံပေါ်ရောက်နေပြီ။

သူ့ကိုခေါ်ပေးပါလို့ အားငယ်တိုးလျှော့ပြောနေသည်တဲ့။

“အစ်ကို ... ခုချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ပါ အစ်ကိုရာ ... နော် ...

အစ်ကို”

“မင်းအစ်မအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ ယောက်ဖရယ်”

“သိပ်အားမရဘူး အစ်ကို”

“ဘုရား ... ဘုရား ... ”

သူ ချက်ချင်းပဲ ဒါရိုက်တာကိုကျောက်ခဲရှိရာသို့ ပြေးသွားလိုက်ပြီး အခြေအနေကို အကူညီချုံးပြောကာ စည်ခံသီချင်း နှစ်ပုစ်၊ သုံးပုစ် ဆို၍ အချိန်ခဏဆွဲပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပြီးနောက် ဇာတ်ပိုင်ရှင်ဦးရွှေခဲရုံသို့ ဝင်ရုလာလိုက်သည်။ ဇာတ်ပိုင်ရှင်ဦးရွှေခဲသည် ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမအဝတ်အစားနှင့် ရုတ်ခြည်းဝင်လာသည့် သူ့ကို မြင်လိုက်သောအခါ ...

မိန်းမငယ်တစ်ဦး၏ ဝက်ကြောအဆွဲကို အရသာခံ ခံစားနေရာမှ မျက်လုံးကျယ်သွား၏။ ဒေါသရိပ်လည်း မျက်နှာပေါ်လင်းလက်သွား၏။

“ဆရာ ... ”

“လပြည့် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အသံမပေး ဘာပေးခဲ့ကွာ။

အိုးမှပဲ”

“အရေးကြီးလို့ပါဆရာ”

“ဘာအရေးကြီးပြန်ပြန်လဲကွာ။ မင်းအလှည့်ရောက်နေပြီကွာ သွား ... သွား ...”

“ဆရာ ... ဒီလိုပါခင်ဗျာ”

သူက သူ့မိန်းမ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တက်ပြီး အရေးပေါ်ဆေးခန်းရောက် နေ၍ ယောက်ဖဖြစ်သူလာခေါ်နေသဖြင့် လိုက်သွားပါရစေရန် အသနားခံ ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။

“ဟာ ... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ လပြည့်”

“ဖြစ်ပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်ဇာတ်ရှင်နေရာမှာ လူရွှင်တော် ငှက်ပျောသီးကို အစားထိုးသရုပ်ဆောင်ခိုင်းရင် ရပါတယ် ဆရာရယ်။ မိန်းမက သေရေးရှင်ရေးဆိုလို့ပါ ဆရာ”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူးလပြည့်။ ဒါ ... လုံးဝမဖြစ်ဘူး။ ပရိသတ် ကို ကြေလည်းကြေညာပြီးပြီ။ ဒီဟာသက မင်းအခရာပဲ။ မင်းမှမပါမိဘဲ ကန်ထရိုက်ခွဲရေး ပရိသတ်နဲ့ပါ ငါစကားများပြီး ပြဿနာအကြီးအကျယ် တက်ကုန်ရလိမ့်မယ်။ ဒီမှာလပြည့် ... မင်းလိုက်သွားရင်လည်း မင်းပေး ပေးလို့ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးကွာ။ ဆေးခန်းကိုရောက်နေပြီဆိုရင် နားလည် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်တွေ၊ ဆရာမတွေ လုပ်ပေးလိမ့်မယ်။ ကိုင်း ... ဇာတ်ခုံပေါ်သွားတော့ကွာ”

“ဆ ... ဆရာ ...”

“သွားတော့ ... လပြည့်ရာ။ ငါတို့ဇာတ်အဖွဲ့ မင်းကြောင့် နာမည်ပျက်ပြီး ပြဿနာအမှုအခင်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး။ ရော့ ... ငွေ နှစ်သိန်း။ အဲဒါပေးလိုက်။ နောက်မှ ညကြေးကနေ ငါ့ဇာတ်ယူမယ်။ ဒါ ငါ့ကူညီနိုင်တာကို ကူညီတာပဲ။ မြန်မြန်လုပ်ကွာ။ သွား ... သွား ...”

သူဘယ်လိုမှ မေတ္တာရပ်ခံ၍မရသည့်အဆုံး ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီး ကျလာသည့် မျက်ရည်စများကို လက်ခံနှင့်သုတ်ကာ ဇာတ်ပိုင်ရှင်၏ အခန်းမှ နှမ်းလျှလျနှင့် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။

“ညီလေး ...”

“အစ်ကို ...”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ညီလေးရယ်။ အစ်ကိုရဲ့အခြေအနေက နောက်ကိုဆုတ်လို့မရတော့တဲ့အခြေအနေ ရောက်နေတာ ငါ့ညီအကြား ပါပဲ။ ရော့ ... ဒီငွေနှစ်သိန်းကို ယူသွား။ အစ်ကို ဝိုးလင်းတာနဲ့ အမြန် လိုက်ချခဲ့မယ်။ ညီလေး သွားတော့”

ယောက်ဖလုပ်သူ မောင်ချစ်တိုးသည် သူ့လှမ်းပေးလိုက်သည့် ငွေနှစ်သိန်းကို ကတုန်ကယင်လှမ်းယူလိုက်ပြီး ဇာတ်ခုံနောက်မှ ချာခနဲ လှည့်၍ ငှားလာသည့်ကားပေါ်သို့ ပြေးတက်လိုက်သည်။

သူ့ယောက်ဖ၏နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး ရင်ခနဲနေချိန် ...

“ကိုလပြည့် ... တစ်ခန်းရပ်ထွက်မယ်။ တက် ...”

ဒါရိုက်တာကိုကျောက်ခဲ၏ လှမ်းခေါ်သံဆုံးသောအခါ အလွမ်း ကိုလည်းကောင်း၊ ရင်ခနဲခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သောကအမောများ ကိုလည်းကောင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ အတင်းအဓမ္မတွဲချာချလိုက်ပြီး ... ရောမဆင်မိုက်ကြီးကို မ.၍ ဇာတ်ခုံပေါ်သို့ တက်လိုက်လေ သည်။



“မလာခဲ့ ... လုံးဝမလာခဲ့။ ခုခံစားနေရတာ ရှင့်ကြောင့် ...
ကြောင့်။ ရှင်မကောင်းလို့ ခုလို ဆင်စိုက်ကြီးနဲ့ ဝေါဖီလာပွေးရသလို
နေရတာပေါ့။ သွား ... သွား ... ရှင့်မျက်နှာ မကြည့်ချင်ဘူး”

“အေး ... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ဒါနဲ့ လင်လုပ်သူကိုရွှေပန်းက ပြန်လှည့်အထွက် ...

“မောင် ...”

“အင် ... ဂွင် ...”

“ကိုရွှေပန်း ... ဒို ... ကိုရွှေပန်းကြီးရဲ့ ... ဟီး ...”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ...”

“အဟတ် ... အဟတ် ... အဟတ် ... ဝါး ...”

ပရိသတ်က ဖိုးလပြည့် (ကိုယ်ဝန်ဆောင်)ရဲ့အပြောကို သဘော
မရဘဲ ရယ်ကြပြန်၏။

“ချက် ... အစ်ကို ဝိုက်ကို ပွတ်ပေးရမလား ဟင် ... ဟင်

“ဟဲ့ ... နင့်အပွတ်ခံချင်လို့ ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး။ နင့်ကို အမှုန်
ချင်လို့ တကတည်းခတ် ညားစတုန်းက ဒီလိုမပူရဘူးဆိုပြီး ငါ့ကို
... အီး ...”

“ဟာ ... ဒီပိန်းမကွာ”

“သွား ... ရှင်သွား ... ရှင့်ကို မပေါင်းတော့ဘူး။ အား
... လား ...”

“ဒါဆို ငါသွားပယ်ခန့်”

“သွား ... မကြည့်ချင်ဘူး။ ဟီး ...”

ဒါနဲ့ လှည့်အထွက် ...



“အမလေး နာလိုက်တာတော် ... နာလိုက်တာ အမေ့”

“သမီးရယ် ... မချက်ကြီး ... ကလေးပွေးတာ နည်းနည်း
တော့နာမှာပေါ့ သမီးရဲ့။ ညားစတုန်းကရော နာတာပဲမဟုတ်လား”

“ဟိုဟာက ... ဟိုဟာအမေ့ ရဟာက ... အခုဟာ အမေ့
ရဲ့ ... အီး ...”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ...”

မချက်ကြီး (ဖိုးလပြည့်) ရဲ့အပြောကို သဘောကျ၍ ပရိသတ်
က ရယ်ကြ၏။

“အမလေးလေး ... အားလားလား ... မောင်ခေ ...
မောင် ... ချက်အနားကို လာပါဦးမောင်ရဲ့။ နာလှူရည်ရဲ့နော် ...
ဟင် ...”

ဒီမှာ လင်သားလုပ်သူ လှည့်တော်ကိုရွှေပန်း ပြေးဝင်အလာ-

“အမလေး ... ရှင်မလာခဲ့ ... မလာခဲ့ ...”

“ဟင် ... ချက်ချက်ရယ် ... မင်းပဲ လာဆို”

ဦးကိုကိုလွင်

ဟိုက်လုံးကုန်းနှင့်လက်မှတ်ခံရအောင်
ရန် ၀၉-၄၂၀၉၀၅၀၄၄

“မောင် ...”

“ဟင် ... ဝှင် ...”

“အစ်ကို ...”

“ချက် ... ဘာလဲဟင်”

“ကွာရှင်းစာချုပ် ချေပေးခဲ့”

“ငါး ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“ငါး ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ဒီအချိန်မှာ လက်သည်ဆရာမရောက်လာပြီး ဝိုက်ကိုစစ်ဆေးပေးဖူး။ နားကြပ်နှင့် နားထောင်ခဲ။ ဝိုက်ထဲမှ ဆင်အော်သံကြားဆရာမ နားကြပ်လွတ်ကျခဲ။

“ဆရာမ ...”

“ရှင် ... အင် ... အင် ...”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ဆရာမရယ် ... ဟင်”

“ဝိုက်ထဲက ဆင်အော်သံကြားရလို့”

“အမလေး ... ဆင်မဟုတ်ဘူးဆရာမရဲ့ ... ဂေါ်ဖီလာ ... ဂေါ်ဖီလာ ကလေးအဖေကိုယ်တိုင်က ဂေါ်ဖီလာခြောက်ကောင်အား ဆေးစားပြီး ကျွန်မကို ညှပ်တိုင်း ... အမလေးလေး ... နာလိုက်ဆရာမရယ်၊ ဆရာမလေး ...”

“ရှင် ... ဒေါ်ချက်”

“ကျွန်မ နာလွန်းလို့ နည်းနည်းလောက်ငိုပါရစေရှင်”

“ငိုချင်လို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင် ... အင့် ... ဟီး ...”

“ငိုချင်ငိုလေ ဒေါ်ချက်ရယ်”

ဝိုက်ကူးသစ်စာပေ

“ငိုမယ်နော်”

“ငိုပါ”

“တကယ်ငိုမယ်နော် ဆရာမ”

“ငိုပါဆို ...”

“အဟုတ်ကို ငိုမှာနော်”

“ပွဲချင်းပြီးသေအောင်သာငို ... ဒေါ်ချက်ရေ ငို ... ငို ...”

...”

ဒီမှာ ဆရာမစိတ်မရှည်၍ ဒေါ်ချက်ကြီးရဲ့ဝိုက်ကို အော်လံနားကြပ်နှင့် ထောက်ချလိုက်ရာ ပေါင်ဒါမှန်များ ခုန်တက်ယူလွင့်ကုန်၍ ခေါ်သတ်ရယ်ကြခဲ။ ဒီမှာ ဒေါ်ချက်ကြီး (လပြည့်) က ငိုချင်းချတော့ခဲ။ (ယင်းငိုချင်းကား ရှေးခေတ်ဇာတ်ငိုချင်းဖြစ်ခဲ)

“မအောင့်နိုင် *** ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် အခံကျပ်ပါဘိ

မတ်တပ်ရပ်ပြန်ပါ ***

တင်းကျပ်ကျပ်နာ ***

လှူဓမ္မတာ *** လင်ယူစရယ်က ***

မှစရာ *** မထင်လှပါဘူး ***

ကောင်းနိုင်သမျှ *** ထင်မိပါ ***

သည်တစ်ခါတွင်မှ *** ဖိစီး ***

ဖွားနီစပါင် သည်သာရယ်တစ်ကောင်ကြောင့် ***

နောက်နောင် ပျိုမဟက်ပါဘူး ***

လင်စိတ်တောင် သည်မယ်ပျက်ပျိုပျေ ***

အမလေး *** အောင့်သက်သက်ကြီး *** ဟီး ***

ဟီး *** ကြီး *** ဟီး *** ဟီး ***”

ဝိုက်ကူးသစ်စာပေ

ငိုချင်းကိုအော်ဆိုရင်းက ထိုင်ချလိုက်၏။ အောက်လွတ်သွားသည်။ ပရိသတ် ရယ်ကြသည်။ တစ်ဖန် ခါးထောက်၊ ဝိုက်ကျော့၊ ချွဲကား၍ ဆိုပြန်သည်။ ထို့နောက် လေးဖက်တွားသွားရာက မှောက်ချလိုက်သောအခါ ဝိုက်ကြီးမှာ စပရိန်ကဲ့သို့ တခုနီရန်ရှိနေသဖြင့် ပရိသတ်ကား တဝါးဝါး ပွဲကျနေကြလေတော့သည်။ နောက်ဆုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ထောက်၊ ပေါင်ကား၊ ဝိုက်ကျော့၍ ဝိုက်ကြီးကို ဘယ်ညာယမ်းရင်း ...

“အားမရှိပါဘူးရှင် xxx အများအသိပါပဲ xxx သားကလိသော်ကြောင့် ခါးချိုလို့လှည့်လိုက်ရှင် xxx မဟိန်းကြပါနဲ့ xxx မိန်းမက ညားဖုန်တိုး xxx မိတစ်ဖန်မကြာဖူးသော် xxx ထူးလိုက်လှရှင် xxx သို့မှန်ရာ နှိပ်ဖော့မှာလ xxx ကြို့ဆန်ကာ ပျိုအန်အော့ချင်၊ ဒေဝီကြော့ ‘ချက်’ မေတစင် xxx သားရွှေစင်ကွယ် နဲ့ နှောင်းဖွားတဲ့ xxx အောင့်ထားမယ် xxx မောင်ဆွေသာကိစ္စယ်ရယ်က xxx အတိတ်မျှော်ကွမ်းစုံညှိပါလို့ xxx ပရိတ်တော်ယံရုနီရယ်နဲ့ xxx စာတိမယ်တပြေတန်ခိုး xxx ဝစီကံပြည်အိမ်ထောင်တင်ဖြင့် xx အန္တရာယ်ရုနီစွယ်ကွတ်ပါလို့ အမလေး xxx ဘေးလွတ်တန်ကြောင်း၊ xxx အောင်း xxx ဟောင်း xxx ဟောင်း xxx အမလေး xxx ဘေးလွတ်တန်ကြောင်း xx ဟောင်း xxx ဟောင်း xxx”
ထိုအခါ ဆိုင်းက ငိုချင်းကိုတီးလေ၏။ ငိုချင်းပြီးသော် ခေတ်ခေတ်တီးပိုင်းက ဘဏ္ဍိတ်ခန့်တီးလုံးကို အစွမ်းကုန်တီးလေ၏။

“နည်းနည်း၊ xxx ချစ်တာ xxx မလောက်လို့ xxx များများ xxx ချစ်ပါ xxx နှီးလို့ xxx ဒီလို xxx ဆိုးတဲ့ xxx ချစ်သူလေးမို့ xxx တို့က xxx နာမည်တစ်ခုတော့ xxx ပေးမယ် xxx ဗူးကြီး xxx”
ဒေါ်ချက်ကြီး (ဖိုးလပြည်) က ဝိုက်ကို ကော့၍ လူး၍ လက်စွဲပုတ်၍ ဘဏ္ဍိတ်ခန့်စည်းချက်နှင့် ဆိုရင်း ကလေး၏။
“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတုံး၊ သမီးမိချက်”
“ကလေးတိုးတာ အပေ”
“ဟဲ့ ... ကလေးတိုးတာကလည်း ချယ်ဆီးနဲ့အာဆင်နယ် ဘာလုံးကစားသလိုပါလား၊ သမီးရဲ့”
“ဒေါ်ချက် ... ညှစ် ... ညှစ် ... ရေမြှောထွက်လာပြီ”
“ရေမြှောထွက်ပြီ ... ဟုတ်လား ... ချာမ”
“ဟုတ်တယ် ... ညှစ် ... ညှစ် ...”
“ချာမ ...”
“ဘာတုံး ... ဒေါ်ချက်”
“အဲဒီရေမြှောကို ရှောက်ရွက်နဲ့သုင်စားလို့ရလားဟင်”
“ရ ... ရ ... ဟာ ... ဒီဒေါ်ချက်နဲ့တော့ ... ညှစ်ပါတော်”
“ညှစ်မယ်နော်”
“ညှစ် ... ညှစ် ...”
“ချာမ ...”
“ဘာတုံးတော် ...”
“နမ့်နဲ့ ညှစ်ရမလား၊ စည်းသုတ်နဲ့ ညှစ်ရမလား”
“ဟောဒီလိုညှစ် ... ညှစ် ... ကိုင်းဟာ ...”

“ဘုန်း ...”

“ဘုန်း ...”

“ဘုန်း ...”

သားဖွားဆရာမက ပူထွက်နေသည့်ခိုက်ကို တံတောင်နှင့်ထောင့်
ငါးချက်ထောင်းလိုက်ရကား ပေါင်းဒါများပျံ့လွင့်ကုန်၍ ပရိသတ်က တဆုံး
အုံးပွဲကျကြလေ၏။

“ကိုင်း ... ညှစ်မယ်ဗျာ”

“ညှစ်ပါ ... မဟိုဒင်းရည်ရဲ့”

“ဟယ် ... ငါ့ယောက်ျားရွှေပန်းရဲ့ကောင်းမှု နတ်လူသား
ခေါ်ရအောင်၊ အနား (၇) အိမ် နားကွဲရအောင်လို့ ... ဟဲ့ ... မိချစ်
ကြီးအားခဲလို့ ညှစ်မယ် ... ဖြတ်ခနဲ ထွက်ရောလဟယ်”

ထိုအချိန်မှာ ဆိုင်းက တတိတိတီးပေးချိက် ...

“မွေးပြီဟေ့ ... မွေးပြီဟဲ့”

ဆရာမက ပစ္စည်းတစ်ခုကို လက်နှင့်ပိုက်၍ပွေ့ထားစဉ် လက်
လုပ်သူ ကိုရွှေပန်း မိခင်လုပ်သူ မိချက်မနှင့် မီးနေသည်ခေါ်ချက်ကြီး
တို့က ခေါင်းပြု၍ ပေးကြ၏။

“ဆရာမ ... ဘာလေးတုံးတော်”

“ယောက်ျားလေးလားဟင် ဆရာမ”

“မိန်းကလေးလားတော် ... ဟင် ...”

“ဟောဒီမှာ ခေါ်ချက်ကြီးမွေးတဲ့ကလေး”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ...”

“ဝါး ... ဝါး ...”

“နှိုး ... ခြောင်း ... ခြောင်း ...”

“နှိုး ...”

အားလုံးရဲ့အမေးကို ဆရာမက ပရိသတ်ဘက်လှည့်၍ ပြ
ကပ်သည်ကား အကွက်အကွက်နှင့် ဘောလုံးကြီးတစ်လုံး။

“ဆရာမ ...”

“ရှင် ...”

“ဒါ ... ဒါ ... ကျွန်မမွေးလိုက်တာ”

“ရှင်မမွေးလို့ ကျွန်မမွေးရမှာလား”

“ကလေးကလည်း ဘောလုံးကြီးနဲ့တူလိုက်တာ ဆရာမရယ်
ချစ်စရာလေး ... အကွက်အကွက်နဲ့ အဲဒါ နားမည်ဘယ်လိုပေး
ကောင်းမလဲဟင် ဆရာမ”

“ဒီလိုပေး ...”

“ဘယ်လိုလဲရှင်”

“ဘောကြီး ... လို့”

ပရိသတ်ကား ပတ်တုတ်လို့ မဆုံးနိုင်ကြ။ ဒီမှာ ကားလိပ်က
နံ့ကြွေအသွား ...

ဝိုးလပြည် ကုန်းထပြီး ...

ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်၍ လက်အုပ်ချီရင်း ...

“အမိအတော်ခင်ဗျား ... ကျွန်တော် ကိုယ်ဝန်ဆောင်တစ်
ကပ်ရဲ့ မီးဖွားရတဲ့ဒုက္ခကို ဟာသာနောပြီး ဖျော်ဖြေတင်ဆက်ခဲ့ပြီးပါ
ကျွန်တော်စနိုး ဗြကလေးလည်း လျော့လျော့လျှလျှမီးဖွားနိုင်ဖို့
အဖေတို့က ဝိုင်းဝန်းလို့ဆုတောင်းပေးကြပါဦးလို့ ...”



မြကလေး အခြေအနေမှ ကောင်းရဲ့လား ...။
အလျှင်တစ်ခါလိုများ ... ဝှ ... မပြောကောင်းမဆိုကောင်း
ခြင်သွားမှာလေလား ...

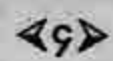
ရင်ထဲမှာ မောလိုက်တာ ...။
“ကားဆရာ ... မြန်မြန်မောင်းပါဗျာ”
“ဒီထက်ပိုမောင်းရင် လမ်းဘေးထိုးကျလိမ့်မယ်ဆရာ။ ဘာများ
အရေးကြီးလို့လဲ”

“မိန်းမ ပီးဖွားနေလို့ပါဗျာ”
“ကောင်းသွားမှာပါဗျာ”
“အင်း ... ဒါ ... နံနက်မိုးသောက် မက်လာစကားပဲလေး
အတိတ်နိမိတ်ပါပဲ။ ကောင်းသွားမှာပါတဲ့ ...”

ဒီမှာ ကားဆရာက သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပေးပြန်တမ်း
“ကျွန်တော် ဒီကနောင်ကြီးကို မြင်ဖူးသလိုပဲ။ ဘာအလုပ်များ
ဆုပ်ပါသလဲခင်ဗျာ”
“လူရွှင်တော်ပါ”

“ဗျာ ... လူရွှင်တော်။ ဒါဆို နောင်ကြီးက စိန်တစ်တင်။
အတ္တပြားတစ်တင်က လူရွှင်တော်မှာမည်ကြီး ဖိုးလပြည့်မဟုတ်လား”
“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟာ ... ကိုလပြည့်ရား ခင်ဗျားရဲ့ ဟာသပြက်လုံးတွေကို
ချွန်တော်ညီမတွေ့ရော၊ မြို့ထဲက ပွဲကြည့်ပရိသတ်တွေကရော အရမ်း
ဗြဲက်ကြတာဗျ”
“ဟုတ်လား”
“ဟုတ်ရုံဘယ်ကမလဲဗျား ဖျာဝယ်မရလို့ အချို့ အမြတ်ပေး



လူရွှင်တော်ဖိုးလပြည့် နောက်ပိုင်းဇာတ်ကြီးအပြီး ပြည်ပုံက
ကတ္တီပါကန့်လန့်ကာကြီးချွန် ပျောခေါက်သည်နှင့် မည်သူ့ကိုမှတတ်မဆတ်
ဘဲ ကားဂိတ်ရှိရာသို့ အပြေးလာခဲ့လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ...

တွေ့ရာအငှားကားကို ရှေးမမေ့ဘဲ ဟာသာတဆေးရုံကြီး
ရာသို့ အမြန်မောင်းခိုင်းလိုက်သည်။

သူ့ရင်သည် တခိုင်းဒိုင်းခုန်နေ၏။
နဖူးမှာလည်း ရွှေးသီးများ ဆီးကင်းခန့်သီးစို့နေ၏။
စီးကျလာသည့်ရွှေးများကို သူမသုတ်နိုင်။
ညက တစ်ညလုံး ပိုးအလင်းက ထားရွှေ အိပ်ပိုက်ချင်သေး
လည်း သားစော၊ သမီးစော၊ ဇနီးစောနှင့် အိပ်မပျော်ခဲ့။

ပြီးတောင် ကြည့်ရတာမျှ”

လူ့ရွှင်တော်ဖိုးလပြည့် ပရိသတ်ရဲ့စကားကို ကြားလိုက်ရသော ကြောင့် ရင်ခုန်သံနည်းနည်းကျသွား၏။ ဤသည်ကား သဘင်သမားရဲ့ သဘာဝ။ သောကတွေ ဘယ်လောက်ရှိရှိ ကိုယ့်အနုပညာကို တန်ဖိုးထား ချီးကျူးသံကြားရလျှင် ...

အင်္ဂုမုက်လုံးသည် အပြုံးမျက်နှာဖြစ်သွား၏။

ရွှိက်သံသည် ရယ်သံဖြစ်သွား၏။

မီးသည် ရေဖြစ်သွား၏။

သူတို့ ကားပေါ်မှာ ဇာတ်သဘင်အနုပညာများအကြောင်းကို ပြောပြကြ၏။ ရှေးလူ့ရွှင်တော်ကြီးများရဲ့ ပြက်လုံးများအကြောင်း၊ ဆေး ခန္ဓာဖြစ်ကြသည်။ ထို့နောက် ပြဇာတ်အကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းဇာတ် အကြောင်း၊ နှစ်ပါးသွားအကြောင်း၊ အားရပါးရပြော၍ လာခဲ့လိုက်ကြရာ မကြာခင် စီးလာသည့်အငှားကားသည် ဗဟိုဆေးရုံကြီးရှေ့သို့ ထိုးဆိုက် လာခဲ့သည်။ ဝိုးလပြည့် ကျသင့်ငွေကို အမြန်ရှင်းပေးခဲ့ပြီး ဆေးရုံဝင်းထဲ သို့ အပြေးဝင်လာလိုက်သည်။

အောက်ထပ်မှာ ယောက်ျားလုပ်သူနှင့် ယောက္ခမများကို ရွာ သည်။ မတွေ့ ...။

“ဘုရား ... ဘုရား ...”

ဒုတိယထပ်သို့တက်ပြီး လိုက်ရှာသည်။

မတွေ့ ...။

ရင်ခုန်သံ ပိုပြန်လာခဲ့ရသည်။

သည်နောက် ...

ဆရာမတစ်ဦးကို မေးလိုက်ရသည်။

“သွေးဆိပ်တက်တဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လားရှင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ...။ နာမည်က မြကလေးစိန်တဲ့ ဆရာမ”

“ဟောဟိုအခန်းပဲ။ ကွေ့သွားလိုက်”

“ဆရာမ ...”

“ရှင် ...”

“ကျွန်တော်မိန်းမအခြေအနေ ဘယ်လို ...”

“အရမ်းစိုးရိမ်နေလို့လားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဆရာမရယ်”

“ကိုင်း ... ကိုင်း ... မျှော်နေပါတယ်။ အမြန်သွားကြည့် ချီတ်ပါ လူ့ရွှင်တော်ကြီး ကိုဖိုးလပြည့်ရှင့်”

“ဗျာ ...”

သူနာပြုဆရာမက သူ့ကို သိနေပါကလား။ ခြောက် ... လက်စ ဆတ်တော့ သူကလည်း မိမိရဲ့အနုပညာကို ကြည့်ဖူးသည် ချစ်ခင်လေး ဇားအပ်လှစွာသော ပရိသတ်တစ်ဦးပါကလား။ ကျေးဇူးတင်စကား တောင် မပြောလိုက်ရ။ ဆရာမက သူ့အလုပ်ရှိရာသို့ သွားနေပြီ။

သူ ကော်ရစ်တာအမျိုးအကွေ့မှ အခန်းတစ်ခန်းကို လှမ်းကြည့် ချီတ်သည်။

“အစ်ကို ...”

“ယောက်ဖ ... မင်း ... မင်းအစ်မ ... အဲ ... ငါ ...

ခြင်နိုးမရော ...”

“ဟိုမှာလေ ...”

အို ... ခုတင်ပေါ်မှာ မြကလေး ကလေးငယ်လေးတစ်ဦးကို အက်လက်နို့တိုက်လို့ သူဝမ်းသာသွားခဲ့ရပြီ။

“မြကလေး ...”

“အစ်ကို ...”

“မြကလေး နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

“ကောင်းတယ် ... အစ်ကို့၊ အချိန်မီ ဒီကိုရောက်လာတဲ့ တော်သေးတယ်အစ်ကို့၊ ဒီက ဆရာဝန်ကြီးတွေကိုယ်တိုင် အထူးဂရုပြုပေးလို့ ကျွန်မတို့သားအမိ အန္တရာယ်ကင်း ဘေးရှင်ခဲ့ရတာပေါ့ အစ်ကို့ရယ်”

“အို ... ဝမ်းသာလိုက်တာ မြလေးရယ်၊ အစ်ကို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါမိန်းမရယ် ... နော်”

“ညီမနားလည်ပါတယ် အစ်ကို့၊ ဇာတ်သမားဘဝဆိုတာ စာချုပ်ခွဲလုပ်ရတော့ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ပိုင်တော့ပါဘူး အစ်ကို့ရယ်၊ အစ်ကို့တို့ ကျွန်မတို့ဘဝကို စာချုပ်ခွဲဇာတ်ပိုင်ရှင်က ပိုင်သွားတဲ့ဘဝပါ၊ ဒီလိုဘဝမှာ အဖေဖေသေသေ၊ အမေမေသေသေ၊ မိန်းမမီးဖွားဖွား ဥပေက္ခာပြုပြီး စာချုပ်ကတိအရ ဇာတ်ခုံပေါ်မှာ အလှမ်းကိုပုံကွယ်ပြီး ငိုပြရယ်နဲ့ သရုပ်ဆောင် ရစမြဲပါအစ်ကို့၊ အစ်ကို့ကို ညီမ အမြဲခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်ကို့ရယ် ... မီးဖွားမိန်းမသားဆိုတာ လင်သားအနားမှာရှိရင်အားရှိတာမို့ လာလို့ရရင်လာနိုင်မလားဆိုပြီး ခေါ်ခိုင်းရတာပါ၊ ခုတော့ အားလုံး အများရဲ့ပေက္ခာကြောင့် အေးချမ်းခဲ့ပါပြီ ... အစ်ကို့ အစ်ကို့ ဒီမှာကြည့်စမ်း ...”

မြကလေးက မို့မို့နေသည့် ကလေးနီတာခဲလေးကို မို့ဖုတ်သည့် သူ့အားမြလိုက်သည်။

“မြကလေး ...”

“ရှင် ... အစ်ကို့”

“သားလေးလား၊ သမီးလေးလားဟင်”

“သားလေး ... အစ်ကို့ရေ”

“ဟာ ... သားလေး ... သားလေး ... ငါ သားပေးကုန်ရား”

“... ပြီး ငါ့သားလေး ... သားလေးရေ ...”

ဝိုးလပြည့် အနီးထုပ်ကလေးလေးကို အသားကောက်ပေ့ပြီး နုနုလေးကို သူ့ပါးကြမ်းကြီးနှင့်ကပ်၍ မွှေလေးနမ်းလိုက်သည်။

သားငယ်ပေါက်စလေးက လူးလွန်၍ မဲ့လိုက်၏။

သူ နောက်တစ်ကြိမ်နမ်းလိုက်ပြန်၏။

သားလေး ...

သားလေး ...

သူ့လူ့ရွှင်တော်မျိုးဆက်သစ်ဖြစ်မည့် သားလေး၊ ပြည့်သူ့တွေ့ ရှစ်ခင်လေးစားခြင်းကိုခံရမည့် လူ့ရွှင်တော်သားကောင်းဖြစ်အောင်

သူ ဝိုးပေးသလို ပွေးလှည်းမည်။

သူ သားလေးရဲ့မျက်နှာကို တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲ၌အေးမြ နှသာခဲ့သည်။

ဪ ... ဒီနေ့နံနက်ခင်းကား ...

ဝိုးသောက်လုတို့ သူ့ရင်ကို စီးဝင်ရန်ပေါက်က၊ ခဲ့သည့် သိင်္ဂါရ သောက်မနက်ခင်း။

ချစ်ခြင်းဖြင့် အေးမြလို့ ...



ကျေးဇူးတင်
ကျေးဇူးတင်



<၁>

ဦးကိုကိုလွင်
ဟာအိမ်ထောင်ရေးအဖွဲ့
ဧပြီ ၁၉၅၅-၅၆

မှတ်ကြိုလိမ့်မည် ထင်သည်။

ဘာကြောသေးသည်မှတ်လို့၊ ၁၉၆၀-၇၀ တစ်ပိုက်ထိက မြန်မာ
ပြည်တစ်နံတစ်လျှား ထက်အောက်စုန်ဆန် ဟော်လေးတကချီး၊ ဟိုးလေး
တကချီးအိမ်ခံဖူးသည် ဟာသင်္ဃာ လူ့ရှင်တော်မင်းသားကြီး (ဦး)သန်းစွဲ
တို့ ပြောတာဖြစ်သည်။

ဟုတ်ကို ... တစ်ခေတ်တစ်ခါများက ဝင်းဦးတို့၊ ညွန့်ဝင်းတို့
နှင့်အတူ အခဲ၊ အပို အတွဲအဖက်ညှိစွာ တစ်မိုးလုံးလျှောက်ခိပ်၊ ပါလေ
ရာဝပ်ချက် ဆိုစလောက်အောင်ပင် ပွဲတိုင်းကျော်ခဲ့သည်။ သူတစ်ကိုယ်
တော် အဓိကမင်းသားလုပ်၍လည်း 'အောင်ပင်လယ်'၊ 'ဘာလိုလို'၊

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

၁၀၆ ❀ လေ့မင်သျှင်

'ရှုစားဒီနီးဒေါင်'၊ 'ကဲ ... မယုံချင်နေ' ဟူသည့် ဟာသဓာတ်ရှင်ကားများကို သူ့တွဲဖက်တော် မြင့်ဖေ၊ အေးကို၊ သာဆန်း၊ ဦးကြယ်၊ ဒေါ်စိန်ခင်၊ ဦးသာဂေါင်ကြီး၊ ကြာဆံအုန်းမောင်တို့ဖြင့် ထင်တိုင်ကြားနိုင်ခဲ့ကြလေရာ ဝက်ဝက်ကွဲအောင်မြင်ခဲ့လေသောဟူ၏။

ဟာသဝိဇ္ဇာသာမက လူရွှင်တော်တဲ့ ...၊ မင်းသားတဲ့ ...၊ လူထုက ချစ်၍ပေးသော ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးတွေကို အလကားမတ်တတ်ဖောချင်းသောချင်းရခဲ့သောမောင် မြစ်ပေသည်ကို။

သူ့ကို ချစ်ကြသည်။
မင်းသား။ မင်းသမီးတွေကလည်း ချစ်သည်။
ဒါမိုက်တာတွေ၊ ထုတ်လုပ်သူတွေကလည်း ချစ်သည်။
အတူတူလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကလည်း ချစ်သည်။
ဓာတ်ရှင်ကြည့်ပြည်သူတွေကလည်း ရင်ထဲ၊ အသည်းထဲထဲ ထူလို့က်သည်းလို့က် တရင်းတနီးကြီးကို ချစ်ကြလေသည်။ သို့ဖြင့် ... တစ်ရံရာအခါ ...

အနီ ပြည်သူချစ် နိုင်ငံကျော် ဟာသဝိဇ္ဇာ၊ လူရွှင်တော်၊ ဓာတ်ရှင်မင်းသားကြီး သန်းခွဲသည် သူ၏ငယ်ပေါင်း၊ ဆိုးတိုင်ပင်တစ်စုတစ်သင်းနှင့် 'တစ္ဆေဖမ်းပွဲကြီး' ကို တခမ်းတနား၊ ဝှဲအိုးကျင်းပခဲ့ဖူးပါကြောင်း ဟုတ်ပ ...၊ တစ်ရံခါကပါခင်ဗျား ...၊
ကဲ ... မယုံချင်နေ။



အနီမြေပေါ်မှာ ရွှေကြော်ငြာထုတ်စရာမလိုလောက်အောင် ဆက်ဖော်ကနိုး ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့သည့် ဓာတ်ရှင်ကြီးကလူထုအသည်းကျော် သူရွှင်တော်ကြီးဦးသန်းခွဲသည် ကျွန်တော်မိခင်နှင့် မောင်နှမဝမ်းကွဲ၊ ကျွန်တော်နှင့် ဦးလေးတော်စပ်လိုက်သေး၏။ မိခင်က သူ့ကို သူ့နာမည်မင်း 'လှမောင်' ဟုသာ အခေါ်အပြောပြုသလို မိခင်ကို 'အစ်မ' ဟုသာ အညှာလေဖြင့် စေးစေးပိုင်ပိုင် အာလုတ်ပြု၍ ကျွန်တော်ဖခင်ကိုမူ 'အစ်ကိုလေး' ဟု ခေါ်ချင်သည့်အခါခေါ်၍ တစ်ခါတစ်ရံ 'ဘိုဝဲ' ဟုလည်း ခေါ်ချင်ခေါ်တတ်သေးသည်။ ဂျပန်ခေတ်တုန်းက တစ်ကိုယ်လုံး ဝဲတွေ ခွဲနေသဖြင့် ရေနံချေးတွေကို အိမ်တိုင်သုတ်သလို သုတ်ထားရ၍တဲ့ဗျား။
ထဲ ... မုတ်လောက်သားလောက်ရှိပေ။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

ကျွန်တော်တို့က 'လေးလေး'၊ 'လေးသန်းခွဲ' ဟု နှုတ်ကျွန်
နေသော ထိုထိုဘတ်ရှင်မင်းသား လူရွှင်တော်ကြီးသည် တကယ်က
ကျွန်တော်အမေ၏ မောင်အငယ်ဆုံး 'လေးတင်အောင်' နှင့်ပု ရွယ်တူ
တန်းတူ ဘက်တူတွေဖြစ်ကြ၏။ သူတို့တစ်သိုက်မှာ ဆရာဦးကျော်ညွန့်
ဆရာဦးတင်မောင်တွေ (သည်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်လည်း သွေးသားမကင်းလှ
သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ ကန့်ကွက်လက်လှည့် ငယ်ဆရာများဖြစ်
ကြပြီး သူတို့တစ်သက်ပန် တစ်ဘဝလုံး ကျောင်းဆရာအဖြစ်ဖြင့်သာ
စုံရေမက်ရေ အနိုးထုတ်သွားကြလေသောကြောင့် လေးလေးဟုကာ
မခေါ်ဝံ့၊ မခေါ်ဝံ့၊ အာဝဇီယဂိုဏ်းသင့်မှာစိုးသည်။ ယနေ့တိုင် ဆရာ
ဆရာကြီးဟုသာ နှုတ်ကျွန်ခံရသည်။) မိုးသီးမြင့်သန်း။ အဖေ့ညီ ဘဝေ
ထွန်းအောင်၊ ဘဝေကံရင်တို့ဖြစ်၏။ တကယ်ငယ်ပေါင်းကြီးပူတွေ
ကန်အမှန်ဖြစ်ကြကုန်၏။

ဟုတ်သည်လေ... သူတို့တွေက မစုမိလိုက်နှင့်၊ တွေ့လိုက်
ဆုံလိုက်၊ စုမိလိုက်ကြပြီဆိုသည်နှင့် ဘယ်အချိန်မှာ သောက်ထား
ဘယ်အချိန်မှာ မှာနေကြသည်ပင် မငယ်၊ သူတို့တူစွာတွေကို အရက်မပူးထဲ
(ဘုရားမှူးရစေ) လူစုလူဝေးဖြင့် ကောင်းကောင်းကန်းကန်း တစ်ခါပူစေ
မတွေ့ခဲ့ရစေပေ။

ဖြစ်ရပ်က ဤသို့ ...။

လေးသန်းခွဲ (ဦးလှမောင်) တို့မိသားစုက သူငယ်ငယ်ကလေး
ကတည်းက မန္တလေးမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့အခြေစိုက်ကြသည်။ မန္တလေး
ကျွန်းကြီး၏တောင်ဘက်က ရပ်ကွက်မှာဖြစ်၏။ သူငယ်ပေါင်းတွေကလည်း
မီးခဲတွေသာပင်။ ခေါက်တာမောင်မောင် (နိုင်ငံတော်သမ္မတအောင်ဆန်း)
သမားတော်ကြီး သွေးတိုးဦးသန်းမောင် (ဗမာပလ္လတိုက်) တို့က သူတို့

ပေါင်းဝက်ကြီးခဲ့သူတွေ။

လေးသန်းခွဲကား ငယ်စဉ်ကတည်းက လူဆူလူဆော့ဖြစ်သည်။
ကြောင့်ပင်လျှင် သူကြီးလာသည်အခါ အားကြီးရယ်ရသော ဓာတ်ရှင်
နိုင်ငံတော် နိုင်ငံကျော်သန်းခွဲ ဖြစ်လာပုံရပေ၏။

ဦးမှာနေပေမည် သူက တောမှာပျော်သည်။

သူ့ဇာတိမြေ ဘယ်လင်းရွာကလေး၏ တောဝေလူ၊ တောဝန်း
တောင်ကို သူနှစ်သက်သည်။ လွတ်လပ်စိမ်းမြ ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးတွေ၊
တောင်စဉ်တောင်လှိုင်း၊ တောင်တံတိုင်းတို့ ထပ်ထပ်ရံနေသည့် ရှမ်းရိုးမ
တောင်မင်း မိုင်းညိုညိုကြီးတွေကို သူခင်တွယ်သည်။ မရိယာယ် မာယာ
ဆရာမ ရှိ၊ ပကတိ ပလိန်းကျလွန်းသည့် တောနေတောစား၊ တောဝန်း
တောင်ကို သူသံယောဇဉ်ခွဲသည်။

သည်လိုနှင့် မန္တလေး၊ ရတနာပုံရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ မွေးသော်
သည်။ အားတိုင်းယားတိုင်း ဝေဟာဇာတိ ဘယ်လင်းကိုသာ ပြေးပြေး၍
နိုင်ငံလွှဲတတ်သည်။

သည်တွင် အထက်ဖော်ပြပါ သူ့သူငယ်ဖော် ဆိုးတိုင်ပင်တစ်
ဆင်းနှင့် ပုလင်းတူတူဆို ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းတို့။

နောက်... နောက်တော့ ဘဝကံဇာတ်ဆရာက လှမောင်ကို
သန်းခွဲလုပ်ပစ်လိုက်သည်။ အညာမှသည် အောက်ပြည်ရွှေကန်၌ ခြေစုံရရ
သည်။

ပါရမီအကျိုးပေးကြောင့်ထင်၊ တစ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ တစ်ဟုန်ထိုး အောင်
မြင်သည်။ ဇာတ်ပို့၊ ဇာတ်ရုံ ဟာသသရုပ်ဆောင် ကလေးဘဝမှ သူ့ကို
ဆတ်လိုက်ပယ်လိုက်လျှင်ပင် ဇာတ်ပျက်သွားမလောက်၊ ဖွယ်တယ်တယ်
ဘာတာတာကြီးဖြစ်သွားတော့မလောက် အရာကျယ်လာသော 'Main

Body လူ့ရှင်တော်ပေးကြီး၊ ပြီးတော့ ဟာသဝိဒ္ဓါ၊ တတ်ရှင်မင်းသေ
 ဘဝတွေက တစ်စထက်တစ်စ မြင့်မြင့်သွားသည်။
 အောင်မြင်၍၊ ချမ်းသာ၍ရသည်။ မဟုတ်။
 အလုပ်ဝန်တွေပိတ်သွား၊ ဖြစ်သည်။
 သူ့ချစ်သော၊ သူ့ပျော်သော၊ သူခင်တွယ်သော ရွာကလေး
 ဝေးခဲ့သည်။ လွမ်းစရာကြီးပေးပေ။
 သို့သော်လည်း ... တဲ့။ ဆဲ ... တဲ့။
 ရွာကလေးနှင့် အဆက်အသွယ်ကား မပြတ်။ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
 သင်္ကြန်တော်အခါကာလရောက်ခဲ့လျှင် ...
 ဟုတ်ပ ...။ သင်္ကြန်မှာ ...။



“ပြန်စွာ *** နေညိုညိုရစ်ကာသန်း ***
 ရွှေမန်းတောင်မိုင် *** အတူတူပိုမယ် ***
 ပျိုဖြူတွေရယ် *** ပျော်စင်းလှေ *** ပျော်ပါဘိတယ် ***
 နိမိတ်ကောင်းယူမယ် *** နှစ်ဦးသင်္ကြန်တော်ဝယ် ***”

လာပြီ ... လာပြီ ...။ သင်္ကြန်နံ့ကလေးမှ မသင်းလိုက်နှင့်။
 နှစ်ကိုးပေါက် ကလေး၊ လူကြီးနှုတ်ဖျား၌ သည်သီချင်းက စံပယ်ချင်
 'တူးပို့ ... တူးပို့ ...' ဒီးချက်တွေနှင့် ခြေတွေလက်တွေ အလိုလို
 ချစ်ချင်လာအောင်ပင် ညှို့ချက်က ပြင်းပေ။ ဟိုတုန်းကလည်း သည်
 တိုင်းတိုင်း။ ယခုရော ... တဲ့။ သည်အတိုင်းပါပဲ။ မပြောင်းလဲသေး
 ပြန်စွာပေါ့။

သကြိမ်ပိုးတစ်မြို့က ရွာသံကြားလိုက်ရခဲ။
မြေသင်းနဲ့များ ကြိုင်နေသည်။ ခြောက်... ပိတောက်နဲ့
လည်း လှိုင်နေသည်ကို။

ပြတစ်ခုလုံးတွင် ခွေပြောက်တွေပန်းထားသကဲ့သို့ ပင်လုံး
ဝေအောင် ပိတောက်တို့ပွင့်ပြီး နှစ်သစ်နှင့် လောကကိုအလှဆင်း
အပြစ်ကင်းလေသော ပန်းသီရိရယ်တဲ့လေး။ ခုန်သောရင်ဖြင့် ပိတောက်
ကိုငေးရင်း သကြိမ်က အလိုလိုမြူးကြွလှုပ်ရှား အသက်ဝင်လာ
၏။

“လတန်ခူးပေမို့ x x x
အလှတူးပေါဘိ x x x
မြေမြှေးရယ်တဲ့ နိုင်ရွှေဝါ x x x”
ဟော... သည်အချိန်အောက်တွင် ကြားရတတ်ပြီ သည်။

ကို ကြားရလေပြီ။
မှန်း...
တခုတ်တခု နားစွင့်ကြည့်မိကြခဲ။
သေချာပြီ...။
“သန်းနွဲ့ကြီးဟေ့”
အော်သံတွေနှင့်အတူ အပျော်တွေ စီးကြား ကူးကြား လက်
ကမ်းကြား ဝေကြွငှကြတော့သည်။
“တကယ်တမ်းသာဖြင့် x x x”
“အို... ဘာတဲ့”
“ဘယ်ပန်းသော် ခံယူနှင့် x x x
နွဲ့မှ ဖလံကုထိပ်မှာလဲ x x x ပစ္စေကာ x x x”

“ဟဲ့... ကောင်လေး။ ကြိုတ်လိုက်စမ်းကွယ်”
“ပစ္စေကာ x x x”
“ဘုရားပျားတွေ စည်လာပကွယ်...။ ကောင်လေး... ကြီး
အလိုက်စမ်း”

“ပစ္စေကာ x x x ပစ္စေကာ x x x ပစ္စေကာ x x x”
“တယ်လုပ်လိုက်ပါလား ဖေ့သား”
“ပစ္စေကာ ခွေးတော်သိပ်ရတယ်ကွယ် x x x
အေး x x x အေးရိပ်စာယာ x x x”
“ဟုတ်ပေ... ဇာတ်ဆရာခင်ဗျ”

ကြားလိုက်ရလျှင် သည်လိုရည်။ မြင်လိုက်ရလျှင်လည်း သည်
လိုရည်။ ဘယ်သူကြိုးစား၍ ဘယ်လိုပဲတူခြေတွေဆောင်ဆောင် ဟန်
ကြီးပန်ကြီး လုပ်၍ကိုမရ၊ မျက်နှာကြီးတွေက သူ့အလိုလိုမြူးလာ၏။
အိပ်ကြီးတွေက အလိုလိုပြုလာ၏။ ဝမ်းတွေထဲကနူး၊ အူတွေမြူးလာ
နေမည်။ ဟုတ်ပ... သန်းနွဲ့လာပြီ။ သန်းနွဲ့နှင့်အတူ သူ့ငယ်သူငယ်ရင်း
ချောင်းရင်းတစ်တွေ နံနက်ဦးမှာပင် သကြိမ်ကိုကြို၍ လာကြရေပြီတည်း။

“နံနံသာဗြိုင် ဘကြီးကြော့က သို့ကလိုရေးခွဲခဲ့တာကိုခင်ဗျ”
“ဟုတ်ပ”
“ဧ... သကြိမ်ခါ မွင့်မြဲပန်းတော်ဝင်ကို ကျွန်တို့ဘကြီး
က ဂုဏ်ထင်ချီးပခဲ့တာကလား... ဗျာရေ”
“အဖိုးတန်လိုက်တာ ဇာတ်ဆရာ၊ ခေ့အပိုဒ်ကလေး ဆက်
တော်မူပါဦး”

“အဲဒါကြောင့်... အဟမ်း...”
“ကြားရအောင် နားစိုက်လို့ထောင်နေပ ဇာတ်ဆရာခင်ဗျ”

“အဟမ်း ... အဟမ်း ...”

“ဧရာ ... ပိတောက်ပန်းသီးခွင်း နားထောင်ရမလာရတယ်။ အရေးထဲ ခွဲကျပ်ပြီး သေနှာထနေတာကိုး ဟုတ်ပ ...”

“မနောက်ပါနဲ့ကွယ် ...။ မင်းတို့က တယ်သောက်တာကို”

“နှစ်လုံးခွဲတစ်ပိုင်း ရှိပါသေးတယ် ဇာတ်ဆရာ။ အဲ ... ထူးပေါင်း ယောင်လို့ ... ဘွား ... ဘွား ... ဘွား ...”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ...”

သို့ကလို နောက်တီးနောက်တောက်အပေါက်မျိုး ချိုးလားနဲ့နဲ့ ‘သန်းခွဲတို့လာပြီဆို ... ဒီလိုပါပဲချီ’ ဆိုသည့် သူ့ပုဂံဝင် Trade Mark ပဲ ထင်ရဲ့။

“တစ်နှစ်တွင် သည်တစ်လပေပေ x x x

တစ်လတွင် တစ်ရက်တည်း x x x”

“အဲဒီတစ်ရက်တော့ အကြေးဆွဲလို့မရတူးတဲ့ ဇာတ်ဆရာကြီးခေါ် ခေါ်ဆွဲမိက ကြိုပြောထားပြီးသား”

“ဝါး ... ဟား ... ဟား ...”

“ခက်မိတဲ့ ရက်မှီ x x x

မှီမှီကြ နံ့ပြိုင်တွင်း x x x ဟင်း x x x ဟင်း x x x ဟင်း”

“အမြည်းမပါလည်း မူးတတ်ပါတယ် ဇာတ်ဆရာရဲ့”

ကြည့် ... ကြည့်။ လူဆုပ်ခံခွေဆုံ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ နိုင်ငံတော်ဇာတ်ရှင်လှူရှင်တော်ကြီး သန်းခွဲကို တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ နိုး ... နိုး။ ဘွတ်တွေရွတ်တွေ၊ စတိုင်တွေမလိုင်တွေ၊ ဘဲလံတွေမလဲလဲတွေနဲ့ မဟုတ်ရပေါင်ပါ။ အတွင်းခံပလာနုတ္တိကိုယ်တွင် ဝန်းဖြူဆင်းကွက်တွေနှင့် တိုက်ပုံအင်္ကျီရိုးရိုးစားရား၊ ရင်ဘတ်ဟပ်ကြီး၊ ဝတ်လို့၊ ဝါးမှာ

...ကြီးဆင်စောင်ပိုင်းကြီးကို ပတ်ထားတမ်း။ ခေါင်းမှာက ကြိုးတစ်စလဲဝတ်ရည်ထားသည့် ယပ်တောင်တစ်ချောင်း။ တစ်ခေါင်းလုံးမှာ ... ကပ်ပန်းတွေနှင့်ဝေး ပါးက သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားက ဟိုတစ်ကွက်၊ ... တစ်တံတိုး။

နောက်မှာ ကျွန်တော်အပေခွဲအစ်ကိုကြီး ဦးကြီးလှပောင်း

ဗလာကိုယ်ထီးကို ကုတ်အင်္ကျီအပည်းကြီးရွတ်လို့၊ မျက်နှာတစ် ... အိုးပည်းတွေနှင့် မည်းပြောင်နေတမ်း။ နေကာကွဲကောက်ကိုင်၊ မျက်မှန် ... ကြီးကလည်း တပ်ထားလိုက်ရသေးသည်။ အောက်ပိုင်းက ရှမ်း ... ဘောင်းဘီကို ပေါင်လယ်အထိ တစ်ဖက်လိပ်၍ တင်ထားတမ်း။

ဦးလေးတင်အောင်၊ ဘထွေးထွန်းအောင်၊ ဘထွေးကဲရင်၊

... ဆရာဦးကျော်ညွန့်၊ ဆရာဦးထင်မောင်တွေတို့က စည်းလိုက်သည့်လင်း၊ ... နှင်းငယ် ကိုင်သူကိုင်း၊ ဘုရားပွဲစေ့က ကလေးကစားစရာ အိုးစည်း၊ ... နောက် ပေါက်စနုလေးတွေ လွယ်သူလွယ်၊ ဝါးထက်ရပ်စောင်သူစောင်၊ ... သူချီကာလသားခေါင်း ‘လေးခင်အောင်’ က ဝါးပုလွေတိုကလေးနှင့်၊ ... ညသုမျှ အင်္ကျီမကပ်၊ အောက်ခံဘောင်းဘီပွေ့ကြီးတွေကို မကျွတ် ... အောင် ဝါးကြိုးဆွဲတတ်သူက ပုဆိုးကွင်းသိုင်းထားကြလေတမ်း။ ကြည့်ညို့ ... နှင်စရာကြီးပလေး အဲ ... အဲ ... ပျော်စရာကတော့ဖြင့် အဟုတ်ကို ... ကောင်း။

“ဖြူမင်းလွင်ထန် x x x

“ထန် ... ထန် ... ထန် ...”

“ကြာသင်းတာချိန်ယံပတော့ x x x

တွေဝတ်ဆံ့တံ့ညွှာကဲကယ်နှင့် x x x အင့် x x x အင့် x x x”

“ငုံတံ့ဆိုတာ ဘယ်သင်းမိလိမ့် ဇာတ်ဆရာ”

“နင့်ကြီးဒေါ် ဟိုသင်းဟိုဟာတဲ့ဟော့ ဟုတ်ပဲ၊ သိချင်တာ အချိန်ပျက်လိုက်ပါသိ၊ ဟီး ... ဟီး ...”

“ငုံတံ ... အဲလေ ... ဟုတ်ပေါင် ... ယောင်လို့ ...”

“ဒါသင်ကြန် xxx ဂီဟန်ရောက်ပြန်တော့ xxx”

“သိန်သရေ xxx”

“ဟေ ... ဟေ ... ဟေ ...”

“သိန်သရေ xxx ထိန်ဝေလို့တောက်တဲ့ပြင် xxx”

“သိန်သရေဆိုတာ ခွားသရေထက်ကောင်းသတဲ့ ဇာတ်ဆရာ”

“လမ်းတစ်လျှောက် သင်းတာဖို့ xxx”

“သင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မူးတယ်ပြောပါ ဇာတ်ဆရာ”

“ဟဲ ... ဟဲ ...”

“ဆန်းသလောက် မလင်းနိုင်ဘူး xxx”

“အေးလေ ... အေးလေ ...”

“ဆန်းသလောက် မလင်းနိုင်ဘူး xxx”

“သူငယ်ချင်းတို့ရေ ...”

“ဗျာရေ ...”

“ပန်းပီတောက် xxx ဟောက် xxx ဟောက် xxx”

“ပန်းပီတောက် xxx မင်း xxx ဟင်း xxx ဟင်း xxx”

“တယ်ဖို့ xxx တယ်နယ် xxx တွန့်ချောင် xxx”

“ဟေလာလေ xxx မောင်ဖို့ xxx ငါ၊ xxx”

“ပတ်ပေပုံ xxx ပတ်ပေပုံ xxx”

“ခွင်ချစ် xxx ခွင်ချစ် xxx”

“ခွင် xxx ခွင် xxx ခွင် xxx”

သံမှန်သံမှီလည်းမဟုတ်၊ ငါပေါက်ခြောက်ပေါက်လည်းမပည်၊ နေ့စဉ်၊ ငါကလည်းမမှန်း၊ အော်ဂလီဆန်ချင်လောက်အောင် ခံရချက် ဆိုလှသည့် သည်သူ့ရာမေရီယသံကြီးတွေနှင့် အော်ချင်ရာရာတွေ ပေါက် တက်ကရအော်နေခြင်းကိုပင်လည်း ရပ်ကရွာက မျစ်နေလိုက်ကြသေး သည်၊ တုန်လို့ ...”

“သူကလည်း သူပဲလေ ...”

သင်္ကြန်ကာလအတွင်း၌ သူပိုင်သရုပ်ဆောင်သော ဇာတ်ရှင် ကားထုပ်တွေကို သုံးကားပေါင်းပိုင်းအလင်း ဖမ်းချည်းပြစ်၊ တယ်မှာလဲ တဲ့၊ ရွာတန်းရှည် (ဘဲလင်းရွာမ၊ တောင်ဦး၊ ဘဏ္ဍာ၊ မင်းရဲ၊ ကျောင်း ကုန်း) ငါရွာစုခံကျက်သရေတော်ဆောင် တစ်ရတည်းသော ဝင်းဝင်းမြိုင် ခုံတော်မင်္ဂလာကြီးမှာပင်ဗျာ၊ ဟဲ ... ဟဲ ... (ကြားချင်လွန်း၍သာ ကြားလိုက်ရ၏၊ ဦးဝင်းမောင်ကြီးက သူပိုင်သောမြေကွက်ကျယ်ကြီးကို ဝင်ပေါက်၊ ထွက်ပေါက် နှစ်ပေါက်သာချန်လျက် ငါထုထရံကြီးတွေဖြင့် ခွားမြဲကာသလိုကာထားသည့် အမိုးမပါ၊ အခင်းနတ္ထိ ဇာတ်ရှင်ခုံကြီးသာ အမှန်ဖြစ်ချေ၏တစ်ဖုံ၊ ကြည့်သူက မိမိအစီအစဉ်ဖြင့် ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်ဦး၊ ကိုယ့်ဗျာကိုယ်ဝင်း၊ ဦးသူအနိုင်ရတောင်း၊ ခမ်းနားဆန်းပြားသည့် ဒီတံဒီတံကြိုဝန်ဆောင်မှုတွေနှင့် ဝေရာမပီရိကရေပီတွေ သောက်ကျိုးနည်း လွှတ်ပေးထားသည့်နေရာ ဖြစ်ပေ၏တဲ့၊ ကဲ ...)

ရွာပတ်ပတ်လည် နို့လေးတန်းတော်ကြီးကျောင်းတွေသို့ အလှူ ငွေတွေ ရက်ရက်ဝေရာရာကြီး လှူပြီးပြီး ရွာကာလသာ၊ ကာလသမီးတွေ ရွာဝေလှရပ်ဝေလှ ပြုလုပ်မြဲ ပျော်ပွဲခွင့်ပွဲတွေအတွက်လည်း ‘ရော ... အင့် ...’ ဦးခနဲပက်ခနဲ ထည့်ပြီးပြီး သင်္ကြန်တော်ကာလ ဒေါ်ခွဲပိ အရက်ပုန်းဆိုင်နှင့် သင်္ကြန်တင့်တို့၊ ကြီးဒေါ်တင်ရတို့ ကိုယ်တိုင်ချက်

'ရုပ်ပုံခေါက်ချက်အရက်' ဆိုင်တွင် လက်ကျန်မရှိစေရ။ ငွေအားလုံး ရှင်း။ သောက်ရန်စားရန်ဝါသနာပါသူ မောင်မင်းကြီးသားတို့ သောက်စားပေး ပျော်လှောင် ကျင့်ကား ခုန်ချင်ခုန်၊ ခိုက်ရန်ခေါ်သ မဖြစ်ကြစေနှင့်။ ခဲဘော်မာယ၏ သုနက္ခယုရိုက်မှာ ပါသွားချိန်မည်။ လွှတ်နာမည်ပုဂံ သည့် အလုပ်ဆိုပဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ မျက်စိလည်လည်ပြီး ပါလာတတ်သည့် မင်းသားကြီး (ဦး) မြတ်လေးက အခါတွင်းကာလ အရေးပေါ် ဆိုင်မန်နေဂျာ ဖရိုတ်ကြီး၊ ဖရိုတ်ကြီးတစ်နေ့သည် ငမူ။ ငက် ကိုရွှေငွေသားအပေါင်းအား မျက်ခုံးကလေးချီလိုက်၊ မျက်စကလေးပစ်လိုက်၊ သူ့နှုတ်ခမ်းထူထူတွဲတွဲ ကြီးတွေကို သောက်မြင်မကပ်ကပ်အောင် နည်းမျိုးနည်းမျိုး အမှုအရာ လုပ်မြဲလျက် ထိန်းစမ်း ရသည်။ ငြိမ်လို့ ...။

(ဘယ်မှာလှုပ်နိုင်တော့မည်လဲ။ ထူးယောင်ပူယောင်ပြသည့် ငမူ တွေကို အရက်ဦးရေအား ရေမရောဘဲ ပါးစပ်မြဲလောင်းထည့်ကာ အော် နာပေးထားသည်ကို။ ပြီးတော့ သူကပဲ ပြောလိုက်ရသည်။ 'ကမ်းပေ' ... တဲ့။)

ဦးလေးကိုသန်းနဲ့နှင့် သူ့ဝေနေယျတစ်စုကား ရွာလယ်လမ်း တစ်လျှောက် တေးတစ်ထောင်၊ တေးပေါင်းချုပ်တွေ ရှိသမျှအကုန်ပွတ်၍ အားပြည့်ဆိုလျှင် သူခင်ရာမင်ရာ၊ သူ့ဆိုးမျိုးကိုမင်ရာ အိမ်တွေဆီသို့ ခြေစကြာဖြန့်တော့၏။ ကျွန်တော်တို့အိမ်က ထိပ်ဆုံးက ငွေထော်ဦး။

- "အစ်မရေ ... ဟေ ... အစ်ကိုလေး"
- "ဟဲ့ ... လှမောင်ပါကော။ နင်ဘယ်တုန်းကရောက်လဲ"
- "စောစောက ရောက်တာပဲ။ ရောက်တာနဲ့ ရွာထဲတန်းလှည့်တာ"

"လှမောင်ရယ် ... နင့်ဟာကလည်း။ မိုးတောင်ကောင်းကောင်း၊ မလင်းရသေးဘူး။ ဒီလောက်သောက်ထားရသလား။ သေစာလေးရဲ့"

"နည်းနည်းပါ ... အစ်မရေ။ အခုမှ အစရှိသေး။ ဟုတ်ဘူး။ သားဟေ့ ညှိရောင် ... အေ"

ဦးလေးတင်အောင်ကို 'ညှိရောင်'၊ ဦးကြီးလှမောင်ကို 'သာဦးကံ'၊ ဘဝထွေးထွန်းအောင်ကို 'အာဝါး'၊ ဘဝထွေးကံရင်ကို 'တိမ်တစ်ထုံး' ဟု သူက ခေါ်၏။ ဘာတွေမှန်းတော့လည်း မသိ။ သူတို့ချင်းသားလိသော စကားပုဂံတွေပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ (ဆရာဦးကျော်ညွန့်ကို 'သံမီးတည့်'၊ ဆရာဦးတင်မောင်ဆွေကိုတော့ 'လံဘာ' တဲ့ခင်ဗျ။)

သူက သူညှိရောင်ကို တိုင်တည်သော်လည်း ညှိရောင်၏ အသံထွက်မလား ကြီးခေါ် ခေါ်တင်ရတို့အိမ်ဘက်ဆီ အရှိန်တင်ဖို့လိမ့် သွားသတဲ့။ နိပ်ဟ ...။

"ဟဲ့ ... တို့ဟူးသုင်တွေ ရနေပြီ။ စားသွားကြမလား။ အစ်မ ငြိမ်ပေးမယ်"

ယနေ့ သင်္ကြန်အကျနေ့၌ ညောင်တောကျောင်းတွင် ဥပုသ်စောင့်သည့် သီတင်းသည်များကို ဒါနပြုရန်စီစဉ်ထားသည့် အလှူအစား အသောက်များပါ။

"ငါ့အစ်မ ကုသိုလ်ရအောင် တစ်ပွဲနှစ်ပွဲတော့ အားပေးရဦးမှာ။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ..."

- "ရော် ... သေစာလေး"
- "အစ်မ ... အစ်ကိုလေး မတွေ့ပါလား"
- "အရှေ့ပိုင်းက နင်တို့ဘဝထွေးမြင့်အိမ် ဝေထာသွားရမည်ရဲ့။ သူ့"

မိန်းမ မလှစွာလေဟောင်း ကြီးတောင့်ကြီးမားများမှ ကလေးယူမိတာ မိ
မဖွားနိုင်လို့ အထော်ဖြစ်နေသတဲ့။ ဆေးဆရာမောင်ကိုကြီးမော့၊ နင်တို့
အဘိုးလေး ဆရာသန့်စရာ ပင့်သွားသတဲ့။ အဲဒီဆီသွားတယ်”

“ဪ... အစ်မ ဒီနေ့ ဥပုသ်ယူဦးမှာလား”

“ယူဖြစ်မယ်ပထင်တော့ပါဘူး၊ လှမောင်ရယ်၊ ညောင်တော
ကျောင်းကို ဒါတွေပိုပြီးရင် မနက်ဖြန် ရေလည်ကျောင်းအတွက် ပဲခူး
ပဲခိမ်ဦးမယ်၊ ပဲကြိတ်ဦးမယ်၊ ဘာလို့လဲဟဲ့ လှမောင်ရဲ့”

“တို့အစ်မကို ဦးဦးဖျားဖျား ရေကန်တော့မလို့ချို့”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့ကောင်တွေ... လှမောင်... ဟောထော်
ခွဲကုန်ပါပြီ၊ သေနာလေးတွေ”

“သကြန်ကျလို့ ရေပက်တယ် * * *

စိတ်မဆိုးပါနဲ့ * * * အဒေါ်ကြီးရယ် * * *

“ခွင်ချပ် * * * ခွင်ချပ် * * * ခွင်ချပ် * * *”

ကျွန်တော့်မိခင်၊ အစ်မ၊ ညီမတွေ၊ တစ်ဝိုင်းတည်းနေ မောင်
နမတွေကို ရေကစားမည်၊ အိုးလှန်၊ ခွက်လှန်၍ စားချင်တာတွေကို
အားပေး၊ ရ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် နှိုက်စားချင်စားမည်၊ ပြီးလျှင် နောက်
တစ်ဝိုင်း၊ တစ်နေ့ကုန် ကိုးကုန်းကိုးကျွင်း သည်လိုပဲ ထင်ရာတွေလျှောက်
လုပ်နေမည်။ နိုင်ငံကျော်ဓာတ်ရှင်မင်းသားကြီး သန်းခွေသည် ထိုတစ်ဝိုင်းတွင်
လုံးလုံးကြီးပျောက်ဆုံးသွားတော့မိ။ ရင်က၊ ရွာက ချစ်သော လှမောင်
သာ ရှိတော့သည်။

“လှမောင်ရယ် ... နင် ဒီလိုဒီလိုဖြစ်နေတာကိုများ ဓာတ်ရှင်
နိုက်ပြီး ပြလိုက်ရရင် ...”

“တော် ... တော် ... အစ်မ၊ ကျွန် ဒီလို စိတ်လွတ်လက်

တော် ပျော်ချင်သလို ပျော်လို့ရတာ၊ ဆိုးချင်သလို ဆိုးလို့ရတာ ဒီအချိန်
နဲ့ ဒီရွာပဲရှိတာ။ တစ်နှစ်လုံး ကျွန်က ဒီအချိန်ကိုပဲ လက်ချိုးစောင့်နေ
တာ ... ဘာကြောင့်လဲ ... သိလား။ ကျွန်အချိန်ဆိုရင် ကျွန်က
... အဲဒီအနေနဲ့ သူများတွေအတွက် သူများတွေအကြိုက် နေပေးနေရ
... ကျွန်ကိုယ်ကျွန် လှမောင်ဆိုတာကြီးကို မမှတားခဲ့ရတာ။ ဟော
... ချိန်ဒီရွာမှာ သန်းခွေမရှိဘူး။ လှမောင်က လှမောင်အဖြစ်နဲ့ လှမောင်
... ကြိုက်နေရတယ်လေး။ သည်သကြန်တွင်းတော့ ကျွန်ကိုမချုပ်ချယ်
... တော့ အစ်မရော၊ စိတ်ကူးရသမျှ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာတွေလုပ်ဖို့ပဲ ကျွန်
... အပေါက်ရှာနေတာရယ်”

ကိုင်း ... ဘာပြောကြဦးမည်လဲ။

အဲသဟာသည်ပင် သန်းခွေဟဲ့ဖြစ်တည်စေခဲ့သော ရေခဲပြေခဲ
... ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

တကယ်လည်း သည်နှစ်သကြန်မှာ ရှာရှာဖွေဖွေ ထွေလီထွေ
... တွေ လျှောက်လုပ်ခဲ့ရာ ရွာမှာ ယနေ့တိုင် ပြောစမှတ်တွင်ရတော့

‘တစ္ဆေပမ်းပွဲ’ ... တဲ့။

‘မွန်းကုလား တစ္ဆေပမ်းပွဲ’ ... တဲ့။

အဲဒီ ကျားသားမိုးကြီး တစ္ဆေပမ်းပွဲကြီးကို ‘လေးသန်းခွေ’

... ဆင်နွဲခဲကြသည်မှာ သကြန်အတက်နေညဖြစ်မိ။
ကဲ ... မယုတ်ချင်နေ။



“ဟေ ... မီးဖွားပြီးရင် ကောင်းတာပေါ့ကွ။ မင်းအဖေ နေ
ကောင်းရဲ့မဟုတ်လား။ ငိုမနေပါနဲ့တော့”

“အဖေကတော့ နေကောင်းပါရဲ့။ ဟို ... ကလေးက ...”

“ကလေးဘာဖြစ်လဲ ရိုးနီ”

“အသေလေးမွေးတယ်ဗျ ဘဝထွေးရာ အီး ... ဟီး ... ဟီး”

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... ကျွတ် ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေကွာ။
အားလေ ... မင်းအဖေ အသက်အန္တရာယ်မရှိရင်ပဲ တော်သေးတာ
ပေါ့ကွ။ ကဲ ... မင်းအဖေက ငါ့ကို ဘာမှာလိုက်သေးသလဲ”

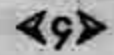
“ဟိုလေ ... ဘဝထွေး မနက်ဖြန် နှစ်ဆန်းတစ်ခုကဆိုတော့
ကလေးအလောင်းလေးကို ဒီနေ့ည သန်းခေါင်မတိုင်မီ ဖြေချမှဖြစ်
အလေး။ အဲဒါ ဘဝထွေးဆီကို လွှတ်လိုက်တာ”

“အေး ... အေး ... သိပြီ။ မင်းတို့ အိမ်ကိုပြန်နှင့်ကြတော့။
အဖေအဖေကိုလည်း ပြောလိုက်။ ကလေးကိစ္စတွေ အားလုံးငါလာလုပ်
အဖယ်လို့ မင်းအဖေကိုပဲ ဂရုစိုက်လို့ မဟုတ်ပလား ...။ ကဲ ...
ကဲ ... ငါ့တူတို့ သွားနှင့်ကြတော့”

“မူက်ရည်တွေသုတ်၊ နှစ်တရွပ်ရွပ်နှင့် ကိုကံတင်တို့ညီအစ်ကို
ပြန်သွားကြလေအံ့။

အဖေလည်း စိတ်ထိခိုက်အံ့ထင်သည်။ မူက်နာမကောင်း။
ထိခိုက်မည်ဆိုလည်း ထိခိုက်လောက်သည်။ ဘကြီးပြင်သည် အဖေ
အစ်ကို အကြီးဆုံး။ တစ်ဦးတည်းသာကျန်တော့သော ဆွေရင်းမျိုးချာ
ဖြစ်အံ့။ တော်သေးသည် ... ကြီးဒေါ်မလှရွှေ အန္တရာယ်ကင်းပေလို့။
အဖေက မီးဖိုခန်းဆီ ငုံ့ဝင်လိုက်အံ့။

“ဟော ... အစ်ကိုလေး။ လာတိုင်းဦး ...။ ကန်တော့ ...



ဇာတ်လမ်းစခဲ့သည်က ကိုကံတင်နှင့်ကိုရိုးနီ ညီအစ်ကို
ယောက် ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို ဝေါက်ရုလာခဲ့ခြင်းက ဖြစ်အံ့။

“ဘဝထွေး ... ဘဝထွေးလွန်း”

“ဟေ့ ... ကံတင်။ ခြောက် ... ဝိုးနီကြီးခရာ ဝါလာသလို
ဘဝထွေးလည်း စောစောလေးကပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ပြန်ရောက်
ကွ။ အခုပဲ မင်းတို့အိမ်ဘက် လျှောက်ခဲ့တော့မလို့ နေဦး ...။
အဖေ ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ”

“ဟီး ... အီး ... အီး ... အဖေ မီးဖွားပြီးသွားပြီ ဘဝထွေး
ရဲ့”

“ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

ကန်တော့။ ဥပုသ်များ ရထားသလား”

“ဒီကနေ့ အာရုံတွေထွေနေလို့ ဥပုသ်မယူမိပါဘူးကွာ။ အဲဒီကနေ့လုပ်ရမယ့် အလုပ်တွေနဲ့တော့ ငါလည်း နည်းနည်းချထားပါ။ ကံ ... လှမောင်ကြီး။ ပေးကွာ ... တစ်ခွက်။ ဘယ်ကလဲ ... ဆွဲမိလား။ ဘိုးတင့်တို့ဆီကလား”

“ခေရ် ... လုပ်ပြီ အစ်ကိုလေးက။ ဒီမှာ ဟောဒီဟာ နိုင်ကောက်တတ်ရှင်မင်းသား သန်းနွဲ့စစ်စစ်ခင်ဗျား ခေမရောဘူး။ ဘယ်နှစ်ကိုယ့်အစ်ကိုအိမ်မှာလာခိုင်းတာ Mandalay Rum ထက် လျှော့ပင်မလား။ ကံ ... ရော ...”

အဖေက သူပေးသည့်ခွက်ကို ခေမင်မရောဘဲ ကျွဲကံချလိုက်သည်။

“ဋ္ဌတ်”

ကိုင်း ... မှတ်ကရော။

“နို့ ... အစ်ကိုလေး။ ဘာထွေးမြင့်သား ကံတင်တို့ညီအစ်မက ဘာတဲ့လဲဗျ”

“ဪ ... ဒီလိုဟေ့။ ကိစ္စက ဒီလိုကွ ...”

ဘာထွေးမြင့်၏ခန်း ကြီးဒေါ်မလှရွှေကိစ္စ၊ ယနေ့ညမကုမလိပ်ရဦးမည့် ကလေးအလောင်းကိစ္စအဝဝကို ခေမရေတွင်းကျ ခြေဖြတ်ရ၏။ “ဪ ... ဒါလား” ဟု သူတို့ပိုင်းတော်သားတွေ ခေါင်းတည့်ညှိညှိတယ်။

“ကျွပ်တို့လည်း ပိုင်းကူမယ် အစ်ကိုလေး”

“ကောင်းတာပေါ့ကွာ ... ဒီလောက်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ကုမဟုတ်တော့ ကိုယ့်လူရင်းတွေပဲ ပိုင်းလုပ်ရင် ပြီးသွားတာပဲ။ မင်းတို့အဖေ

နဲ့ဆို ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့အုပ်စုထဲမှာ သမဲ တစ္ဆေကြောက်တဲ့ သူ့ရဲဘောကြောင်တို့သူ ပါရင်တော့ ထားခဲ့ဟေ့။ ညကြီးသန်းခေါင် ချိုင်းကုန်းမှာ အချိန်ကုန်ရမှာရယ်။ ချက်ချင်းသွား။ ချက်ချင်းပြန်လို့ အဘွား မဖြစ်ဘူး။ ကလေးဆိုပေမယ့် ဗုဒ္ဓဘာသာထုံးစံ၊ ရိုးရာဓလေ့အတိုင်း အရေစုငှာလုပ်ရမှာ။ ကြာတာတော့ ကြာမယ်။ ဟိုမသွားရဲ၊ ဒီမသွားရဲ၊ ဒီဟာမလုပ်ရဲ၊ ဒီဟာမလုပ်ရဲ ဖြစ်နေရင် လူပိုတယ်။ ခြေရွှင်တယ်။ ဘုတ်ဘူးလား”

“ကြိုက်တယ် ... အစ်ကိုလေး။ ကျွပ်ကလည်း ဒီလိုအတွေ့အကြုံမျိုး ကြုံဖူးချင်နေတာ။ သဲရဲတစ္ဆေကြောင်တယ်ဆို ချို့ခဲ့လား။ ဘယ်လိုကြီး ဆို တွေ့ဖူးချင်တာဗျ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သဲရဲအခြောက်တောင် ခံလိုက်ချင်သေး”

“ကံပါလေ ... ဒါတွေတာ။ လုပ် ... မင်းတို့ပိုင်းလက်စသိမ်းကြ။ ပြီးရင် ထွန်းအောင်နဲ့မောင်လှမောင်က ရွာလူကြီး၊ ဝိုးချစ်ထွန်းကို ခိုခွဲသွားအသိပေး။ တောတိုင်တဲ့ကိစ္စ ပြီးအောင်လုပ်ခဲ့။ ပြီးရင် ဟိုအိမ် ခိုလိုက်လာခဲ့။ မောင်တင်အောင်နဲ့ ရာကွတ်ကြီးက ရေလည်ကျောင်း၊ အရာတော် ဘုန်းကြီးဦးမောင်ကြီးကိုလျှောက်ပြီး ဦးစင်းလေးဦးဝတ္ထိတ ခို ယုံပို့စဉ်း လိုအပ်ရာရာ လှူဖွယ်ဝတ္ထု၊ ကန်တော့ပွဲ၊ ခေမကိစ္စက ခေမ ကျောင်းမှာပဲ ဝတ္ထုငွေကပ်ပြီး ဦးစင်းလေးနဲ့စဉ်းခဲ့။ (၁၁) နာရီ ၁၀ သုသာန်ခေရ်ကို ဟင့်သာလာခဲ့တော့။ ကံရင်နဲ့ သွားကျွဲမောင်တင်၊ ကျောက်ဖြူ၊ ဝိုးတေ၊ ဉာဏ်သိန်းတို့၊ မောင်ကိုတို့က တောတိုင်စာရွက် တောနဲ့ တောတိုင်တာ၊ ခြေကျင်းတူးတာ၊ သုသာန်ခေရ်ရှင်းတာတွေ ဆင်နွှဲ။ အဲဒီကပဲစောင့် ... ဟုတ်လား ... (၁၀) နာရီခွဲမှာ ငါတို့က အလောင်းကိုသယ်ပြီး သုသာန်ကိုလာခဲ့မယ်။ ကံ ... ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကိုလေး”

ပြောထားရဦးမည်။ ကျွန်တော်အခင် ဘိုးလွန်းကား ဓမ္မစရိယ
 သုံးဘွဲ့ ၄ ဘွဲ့နီးကြီးလူထွက်စစ်စစ်ကြီး ဖြစ်ချေ၏။ ကျောင်းဒကာ ကျွန်
 တော်တို့အဘိုးက ဝိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ပညာသင်ယူခဲ့ဖူးရာ
 မြစ်ဝယ် ဥယျာဉ်တော်ကျောင်းမှ ရွာဦးညောင်ဘောကျောင်းသို့ တာထွ
 တက ဟင့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ အနေအထိုင်စိုးသာ။ ပိဋကတ်စာပေကျွန်
 လူရည်လူသွေးက စံမီလေသဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာ
 မှ လူထွက်စေပြီး သမီးနှင့်အိမ်ထောင်ချပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍
 ရပ်ထဲရွာထဲတွင် အာဏာစက်ရှိ၏။ ပေါက်ရောက်၏။ ကုပ်ကုပ်ကထေ
 နေတတ်သဖြင့် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်မရှိသော်ငြား သူ့ခိုး လူလုံးပြလိုက်လွှာ
 ပွဲပြီးမီးသေး။ ယခုလုပ်နေသည့် အလုပ်ကလည်း ကျောက်မိုင်းခေက်
 ချေရှင်းမှ မိုင်းအုပ်ကလေးဦးချစ်ထွန်း၏ လက်ကသုံးတောင်မှေး ကြီးကြီး
 ချေးမှူး။ မိုင်းထဲအခေါ်က 'ကူလီခေါင်း' ... တဲ့။ ငွေကြေးကိစ္စမှအစ
 ခြေသိမ်းခေါင်းပိုက် စီမံနေရ၍ လူရှိသေး၊ ရှင်ရှိသေး။

"မိုးလှမောင်နဲ့ ဆရာလေးတို့နှစ်ယောက်က ကျွပ်နဲ့လိုက်
 ကြ။ အစ်ကိုကြီးအိမ်သွားရအောင် အေး ... မင်းက ဓာတ်ရှင်လူပြု
 ဆိုတော့ သတိပေးထားရဦးမယ်။ ဟိုမှာ ဟေးလားဝါးလားတွေ မလုပ်
 စေနဲ့ဦးနော်။ ရွာတွေမှာ နားခရူးကိစ္စက အရမ်းသတိထားရတယ်"

"လှမောင်လည်း တောသားပါ အစ်ကိုလေးရယ်။ သန်းနွဲ့ကြီး
 သွားလို့ ကောလေ့တွေ မမှမသွားသေးပါဘူး။ ကိုယ်ချင်းစာနာတယ်
 ပျာဝင်စားတတ်တဲ့ တောဉာဉ်တွေ မခန်းသေးပါဘူးဗျာ"

"သာဓုပါမောင် ... သာဓုပါ"
 "အစ်ကိုလေးက နောက်ပြီ"

ဘလေးမြင့်တို့အိမ် သွားရာလမ်း၌ တစ်ရွာလုံးနှင့်တစ်ယောက်

ကြီးလူကျယ် အလွန်လုပ်ချင်တတ်သည့် ရွာအော့ကြောလန် ဦးချစ်
 ကြီးတို့ ဒေါ်မိတို့ လင်ကိုယ်မယားအိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်သွားရ၏။

သည်လင်မယားကို မတွေ့ချင်ပါဘူးဆိုမှ တည့်တည့်ကြီးကို
 နန်း၌တိုးလိုက်ရသေး၏။

"ဟေ့ ... ဝိုးသန်းနွဲ့။ တစ်နေ့ကုန် မူးရူးပြီး အပိုက်ပေတာ
 အားမရသေးလို့လား။ ဒါက ... ဘယ်လဲ။ ငြော် ... ဦးစင်းလည်းပါ
 တိုး"

လေးသန်းနွဲ့တို့ရည်းသာထင်ပြီး နှိပ်နှိပ်နယ်နယ် မှိုချိုးမျှစ်ချိုး
 ဦးတံး ကာမည် ပါးစပ်ကြီးက အဖေ့ကိုမြင်၍ တန်းလန်းကြီးတစ်
 အိမ်လိုက်ရသည်။ ရွာထဲ၌ အဖေ့ကို ယခုအချိန်တိုင် ဦးစင်းဟု နှုတ်ကျိုး
 နေကြသေး၏။

"အစ်ကိုကြီးတို့အိမ်တင်ပါ။ ခင်ဗျားတို့လင်မယားက ဘာတိုင်
 ဆုပ်နေကြတာတုံး"

"ထွေထွေရာရာ မရှိပေါင်ကွား ခုခေတ်လူတွေများ ရှာရှာကြ
 ခြ သတ္တိနည်း။ သူ့ရဲဘောကြောင်လွန်းတဲ့အကြောင်း၊ ကြောက်စရာမရှိ
 သဲရဲ တစ္ဆေကအစ ကြောက်နေကြတဲ့အကြောင်း စကားစရလို့ပြောနေ
 ခြတာဟေ့"

"မိုး ... ဒါဆို ဦးချစ်ခေတ္တကြီးတို့က တစ္ဆေ သဲရဲ ကြောက်
 ချား ဒီလိုလား"

"ဝိုးသန်းနွဲ့ရယ် ... လောကမှာ ရှင်နဲ့နာမ်ပဲရှိတာပါဟေ့ ဓမ္မ
 နှစ်သာဝဏ် ရှိတာပါ။ ရုပ်နာမ်ကွဲရင် လူ၊ တိရစ္ဆာန်၊ တစ္ဆေ သဲရဲ ရှိရ
 ခြမလား။ အဲဒီတရားသဘောကို နည်းနည်းရိပ်စားမိထားတော့ ကြောက်
 ခယ်ရယ်လည်း ... ဟုတ်ပေါင်"

“အာကသတ္တိပါပကလာ။ ကြီးဒေါ်မိကရော ...”

“ရော် ... ဓာတ်ရှင်မင်းသားရယ်။ ခုပဲ ရှင်းပြနေမိတဲ့
ရှင်မေ့၊ နာမ်မပွဲပဲ ရှိတာပါဆိုမှပဲ။ ဘာကြောက်စရာရှိသေးလို့လဲ”

“နိပ်ဟာ ... ရှားမှရှားပဲချို့။ သေများသေရင် အတော်ပိုင်း
နံ့ဦးမယ့် အတ္တဘောကြီးတွေပဲ။ အပြောကတော့ ချောပ”

“ဘာ ... ဘာ ... ကိုရင်က မယုံလို့လား။ လက်တွေ့စမ်း
ရပါသယ်မောင်။ ချစ်ဆွေကြီးက စိန်ဆို ဘွားမခတ်တတ်ပါဘူး။”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ ... ဘုရားဖြစ်မယ့် အုတ်ခဲ
ကြီးရယ်။ ပြောမိတာ သန်းနွဲ့အမှားပါ။ သွားဦးမယ်ချို့”

သည်လိုပါဆို ...။

ဦးချစ်ဆွေကြီးက ဟုတ်သော်ရှိ၊ မဟုတ်သော်ရှိ လေနှင့်
ဖြင့် နိုင်လိုက်ရဦးမှ မျက်စိနံ့မိတ်ပြီး ဇွတ်ကြိတ်တတ်သည် လှ
ပျို။

“ဒီလူကြီး အပြောဒီလောက်ကြီးတာ ကျွန်ုပ်ဖြင့် မခံစား
ဘူးဗျာ အစ်ကိုလေး။ ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိအောင်တော့ တစ်ချို့
မောင်း နိုင်လိုက်ချင်သေးတယ်”

လေးသန်းနွဲ့က မကျေပချမ်း တချစ်တောက်တောက်
သည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား၊ မြန်မာပြည်တစ်နယ်တစ်ရိုး ဟို
ကျော်နေသည့် သန်းနွဲ့ကိုမှ သည်ရွာငယ်စုပုဒ်ဘုရစုမှ လူပေကြီး
နားရွက်တံတွေးဆွတ်သွား၍ မခံချိနေခြင်းဖြစ်၏။

“ဒါများကွယ် ... အလွယ်သား။ လာခဲ့ ... ဒီလိုလုပ်

(အဖေက လေးသန်းနွဲ့တို့လူစုအား သူ့အနီးအနား အ
ခေါ်၍ တီးတိုးတီးတိုး သဝန်းပိုးလုပ်၏။ နိုင်ငံကျော်ပိုးသန်းနွဲ့မျက်နှာ

အဖွဲ့ပြီးဖြစ်လာလျက် တတီးဟီး ဝိတ်ကျနေတော့သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... ဒီလူကြီး ဒီတစ်ချိတော့ ဆင်မင်းမယ်၊
ဘုရားမင်းမယ်၊ ဇလီဖားတုံးကို သွားကြားတိုးမယ် ပြောထားပြီး ဘယ်လို
နီနင်းခွက်နင်းတွေ လုပ်လေမလဲ ကြည့်ရသေးတာပေါ့လကွား ဟဲ
... ဟဲ ...”

ဘထွေးမြင့်တို့အိမ်တွင် အတန်ကြာသည်။

မိခင်ဒေါ်လှရွှေက အားမရှိရသည့်အထဲ တက်မတတ်ချက်
အတတ်ရှိ၍ ဖွားကတည်းက အသက်မပါလာခဲ့သည့် သူ့သားပေါက်စန
အလောင်းကို အသက်ရှိပါသေးသည်။ မသေပြီးဟန်နီင်ပါဘူး လုပ်နေ၍
မည်းနားချပျောင်းပျံ့ခဲ့ရ၏။ ဤလည်း တစ်ခုကွား

ကံကောင်းချင်တော့ ကလေးအလောင်းကို သေသေချာချာ
သန့်စင်စေးကြော၊ အနီးသန့်သန့်ဖြင့်ထုပ်ပြီး သုသာန်သို့ပို့မိအသွား
ဆိုအချိန်ကြီးအထိ ဦးချစ်ဆွေတို့လင်မယားက သူတို့အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်
တွင် လေမောင်ရွှ်ကောင်းတုန်း အမယ် ... မယ် ... သူတို့တွင်သာမက
သူတို့ဘေးအိမ်က သျှောင်ကြီးဓမ္မဦးလှဝေနှင့် ကြီးဒေါ်ဒေါ်အေးခင်တို့ပါ
အောက်နေကြရချေ၏။

ရေနေအိုးဘေး၍ လေပူနေကြသည်မှာ အချိအချပေတကား။

“ချို့ ... ဦးချစ်ဆွေကြီး အိပ်သေးဘူးလားဗျ”

“အေးဟေ့ ... ပိုးသန်းနွဲ့ရေ၊ ဟောဒီမှာ ကိုရင်တို့ကိုပြော
ခဲ့ကောင်း နားစွန်နားပျားကြားလို့ ဦးလှပေတို့ ဒေါ်အေးခင်တို့က တကူး
တကာလားပေးနေကြတာနဲ့ ရှင်မေ့၊ နာမ်မပွဲ သဘောတွေကို အကျယ်
အတင့် သရုပ်ခွဲပြနေရတယ်ဟေ့။ အိပ်နိုင်သေးဘူး”

“ရော် .. ဒီလိုလား။ ဒီလိုဖြင့် ကျွန်ုပ်အထင်လာခဲ့ပါရစေဦး”

“လာလေကွာ ... အဲဒီမှာ ခြံတံခါးဖွင့်ထားသားပဲ။ ခြံကိုရင်း ကိုရင့်လက်ထဲက ဘာကြီးလဲဟ”

“ဦးချစ်ဆွေကြီးကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ဖျက်တွေ့ ရှင်ဓမ္မ၊ နှစ်ဓမ္မ၊ နှစ်ဓမ္မခွဲရအောင် ယူလာခဲ့တာပဲ။ ရော့ ... ခဏယူထားဦး။ ကျွန်ုပ် ရေတစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ဦးမယ်”

လေးသန်းနွဲ့က ခပ်ကည်တည်ဖြင့် ကလေးပေါက်စနအထဲ ကောင်ထုပ်ကို ဦးချစ်ဆွေကြီးရင်ခွင်ထဲ ‘ဖုတ်’ ခနဲပစ်ထည့်ခဲ့၍ ခေ့ကြမ်းတစ်ခွက် ငွေသောက်နေလေ၏။

“ဘာကြီးလဲဟ ... အေးစက်စက်၊ ပျော့စိစိနွဲ့၊ ရှင်မိရေ ... မီးတိုင်ခွက် ဒီကိုပေးစမ်း။ ဒီအကောင် ဘာတွေပေါက်ထုတ်ကရတယ်လား၊ လာခဲ့ပြန်သလဲမသိ။ မုန်း ... ဟ ... ဟ ... ကလေးသေကလေးအောင်မလေးဗျ ... ဂစ် ... ဂစ် ... ဂစ် ... ဂစ် ...”

“အောင်မလေးတော် ...”

“ဝုန်း ...”

ဦးချစ်ဆွေကြီးမှာ ပေါက်စနီပေါက်စန ကလေးသေအလေးပုံမကျန်းမကျကို မြင်မိလျှင်ပင် စကားပေးမရတော့ဘဲ တာဂစ်ဂစ်ဖြင့် တက်၍သွားတော့၏။ ကြီးဒေါ်မိခင်မှာလည်း ရှင်ဓမ္မ၊ နှစ်ဓမ္မတွေ လိုက်ရ။ ထိုင်နေလျက်သားကြီးက ဝုန်းခနဲပစ်လဲ၍ မေ့သွားလေပြီ။

“လှမောင်ရယ် ... မင်းနှယ် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကွာ။ ငါ့နွဲ့လှရွှေသီရင် စိတ်ကောင်းရှာကြမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလင်မယားကိုလည်း သတိလည်အောင် အတော်ကြီးကို လုပ်ရဦးမယ်။ သွား ... သွား ... မင်းဟာကြီး မင်းပြန်ယူပြီး လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်လိုက်ကြ။ နက်နက်နက်နက်ဆန်းတစ်ရက်နေ့နော်။ သန်းခေါင်ကျော်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဟေ့ကောင်မလေး”

သုတ်သုတ်သွားကြ”

“ဟုတ်ကို ... သွားပြီ ဘာကြီးလှစေရေး ဘာကြီးပဲ ဦးချစ်ဆွေကြီးတို့စနီပေါင်နဲ့ကို ရှင်နာမိခွဲပေးလိုက်ပါတော့။ ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ပေါက်ပေါက်ရှာရှာကောင်ကွာ။ တကတည်း ...”

လေးသန်းနွဲ့တို့လူလိုက် တဟီးဟီးတဟားဟား ပွဲကစားဆုံးဘဲ သူကဲသွားကြပြီး အတန်ကြာသည်အထိ ဟိုလူကြီးလင်မယား သတိမလည်လာခဲ့။ ရိုက်ကောင် ကျွန်တော်အဖေ ဘိုးလွန်းကား အပြုံးသဲ့သဲ့ဆိုအမှောင်ထဲ၌ မခိုတရိပြီးရင်း လေးသန်းနွဲ့တို့နောက် ကောက်ကောက်ဆိုက်သွားသောဟူ၏။

“ဟုတ်ကို ... ဦးချစ်ဆွေကြီးတို့လင်မယားမမှာမှာ အကြောက်

သွန်း၊ အကြောက်ကြီးလျက် သုံးလေးရက်မျှ အိပ်ရာထဲလဲခဲ့ပါရောလား။ နှစ်လည်းရှုပ်တဲ့ နိုင်ငံကျော်မိုးသန်းနွဲ့ပါပေ။

ကဲ ... မယ့်ချင်နေ



“လူပါး ပုလင်းထီး ကျားစင် ခွေးဆွဲတာပဲဟ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

သူတို့ကိစ္စစိစွတွေက သင်္ကြန်အတက်နေညွှန် တက်သုတ်ရိုက်
သုတ်လိုက်ကြသဖြင့် သန်းခေါင်မတိုင်မီမှာပင် လက်စသိမ်းနိုင်ခဲ့ကြ၏။
ဦးခင်းလေး ဦးဝတ္ထိတပင်လျှင် သူ့နောက်ပါ ကိုရင်ပိမလနှင့် ကိုရင်ဉာဏ
တို့ကို အဖော်ပြု၍ ကျောင်းပြန်သွားကြလေပြီ။

သူတို့ကား အရေးကြီးသော အလုပ်ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခု
လျော့လျော့လျူလျူကျသွားသဖြင့် စိတ်အေးလက်အေး စိမ်းပြေနေပြေ
အရက်ထိုင်သောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ လူအုပ်တောင်သဖြင့် သင်္ချိုင်း
ကုန်းအုတ်ဂူများအပေါ် ထိုင်လျက် ဝိုင်းဖွဲ့နေကြရသည့်တိုင် ကြောက်
နို့လန့်ဖို့ အလွှားသတ်မရ။ လက်ပံပင်ညီနောင်က မိုးမိုးမတ်မတ်ကြီး
အုပ်မိုးထားပြီး သရက်ပင်တစ်အုပ်တစ်မကြောင့် မြင်ကွင်းက မှောင်နေ
သည်။ မိုးနံ့ချို၊ နုဘူးချိုများကလည်း အားကောင်းသန်စွမ်းစွာ တောထ
နေကြရာ ညအမှောင်သည် ပို၍ပင်မည်းမှောင်သိပ်သည်းနေသလို ဖြစ်
နေ၏။

“အစ်ကိုလေး ...”

“ဟောလကွာ ...”

“တရွှေ့ သင်္ချိုတာ တကယ်ရှိတာလား”

“လှမောင်ရယ် ... မင်းမလည်း နိုင်ငံကျော်ဓာတ်ရှင်မင်းသား
ကြီးဖြစ်နေပြီ။ အရွယ်ငယ်တော့တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒီအရွယ်ကြီး
ကျခါမှ ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ ... ဟကောင်ရ”

“မဟုတ်သေးဘူး အစ်ကိုလေး။ ဒီမွှေးကင်းပေါက်စ အသက်
မရှိတော့တဲ့ ရွှံ့ပိန်လိပ်နေတဲ့ဟာလေးကတောင် အိုကြီးအိုမ လူကြီး

ဦးကိုတို့လွင်

ဟာ... နေ့ရက်...
၁၉၅၅-၁၉၅၆

<၉>

“ဖိုးသန်းနွဲ့ရေ ... ဒီတစ်ချီ မင်းတို့တစ်တွေ ဦးချစ်ဆွေကြီး
တို့ အနံ့ကြီးကွင်းကွယ်လင်မယားကို ပညာပေးခဲ့ပုံကလေးကတော့ သင်
တယ်ကွား၊ နှာခေါင်းနဲ့ကျည်ပွေ့ တည့်တည့်ကြီးတွေကြတာပဲလားဟော
မပြင်လိုက်ရတာ နာသကွား၊ ဦးချစ်ဆွေနဲ့ ဒေါ်မိ တက်နေတဲ့ပုံကြီးကို
နဖူးတွေ့ဖူးတွေ့သားဆိုရင်တော့ ရယ်လိုက်ရတာဖတ်ဖတ်မော ရင်ဘတ်
နောက်ကကျော ဖြစ်ကရောနေမှာပဲဟား ဟီး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ဟုတ်ပ ... ဟုတ်ပ ...”

“ရုပ်ဓမ္မ၊ နာမ်ဓမ္မ ခွဲပြနေရင် တရားချပြီး ဖြစ်သွားလိုက်တဲ့
ပုံကြီးနယ်ကွား၊ မိုးပျံပူဇော်ကို လေလျှော့လိုက်တာကမှ နေ့ဦးမယ်
တကတည်း၊ ရွှံ့လိပ်တွန့်ချွေပြီး ပုံလိပ်သွားလိုက်ပုံက မြန်ချက်ဟော့၊ ဟော
ဟော့ ... ဟော့ ...”

နှစ်ယောက်ကို ဒီလောက်ရှေးမတတ်ချောက်ချားအောင် လုပ်နိုင်သေးမယ် တကယ်အစွမ်းအစရှိတဲ့ တစ္ဆေ သရဲများဆို တယ်လိုရှိလေမယ် စဉ်းစား ပီလိုပါ”

“အေး... ဘုရားဟောပိဋကတ်တော်တွေထဲမှာတော့ ‘ပေတဂတိ’ လို့ခေါ်တဲ့ ပြိတ္တာဘဝရောက်ကြရတဲ့ ဝေမာနိကဘုံသား နာနာဘာဝ၊ ဝိနာဘာဝ ရုပ်တွေ၊ ဘဝတွေရှိကြောင်း တိတိကျကျဟောထား ခဲ့တာပဲကွ။ ငရဲဘုံ၊ ပြိတ္တာဘုံ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံ၊ အသူရကာယ်ဘုံတွေ တည်နေ၊ ရှိနေကြောင်း ဟောထားတာ အသေအချာပဲ။ ဒီတော့ မျက်စိမှ မမြင်နိုင်၊ ကိုယ်ကောင်ထင်ရှားကြီး မတွေ့ရလို့ဆိုပြီး မရှိတူ့လို့ ဇွတ်ငြင်းရင် ဗုဒ္ဓဝါဒရဲ့ ကံခွဲကမ္မပလ၊ ပြုသောအကြောင်းနဲ့ အကြောင်းကို ဝှံ့နှံ့ ဖြစ်သောအကျိုးတို့ရဲ့ သဘာဝကြီးကို ငြင်းပယ်တာနဲ့ အတူတူပဲ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ သိပ်အန္တရာယ်များတဲ့ ဓမ္မန္တရာယ် အတွေးအယူကြီး ရယ်ဟာ မင်းတို့၊ ငါတို့ သိသိ မသိသိ၊ မြင်မြင် မမြင်မြင်၊ ယုံယုံ မယုံယုံ သူတို့ဘုံ၊ သူတို့ဘဝတွေကတော့ သူ့အတိုင်းတိုင်း ရှိနေကြမှာပဲ”

“အင်းနော်... ဟုတ်ပါရဲ့။ ကျွန်တို့ ယုံတာ၊ မယုံတာ သူတို့ အလုပ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ သူတို့တုံး၊ သူတို့တဝ၊ သူတို့အလုပ်နဲ့ သူတို့ရှုပ်နေကြမှာပဲနော်”

“တို့ဘုန်းကြီး လောကမှာရှိတုန်း ဟင်ဒီဆန်စကရစ်(သက္ကတ) တာသာသင်တဲ့အခါ ‘ပေတာလာမရှိစီ’ ဆိုတာ ရှိတယ်ကွ။ ‘ကြမ္မာဂိုဏ်မင်းကြီးဝတ္ထု’လို့ ဝတ္ထု (၂၅) ပုဒ်ကို ဖုခေါင်းပြီး ဟံသာဝတီတိုက်က ရိုက်ခဲ့သလို နောက်ပိုင်းမှာ စာရေးဆရာကြီးပါရဂူက ‘တစ္ဆေပြောသော ပုံပြင်များ’ဆိုပြီး ပေတာလာဝတ္ထုတွေကို ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခဲ့တယ်။ ပေတာလာဆိုတာ ဖုတ်ဝင်နေတဲ့လူသေကောင်(Vampire)ပေါ့။ ဒီအကောင်

ကို ဝေတာလာလို့ခေါ်တယ်။ ဒီအကောင်ကို စီးစီးပြီးတော့မှ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် အစ်ခုစီပြောသွားတာ ဝတ္ထု (၂၅) ပုဒ်တောင် ဖြစ်ခဲ့သတဲ့။ ဝေလာတာရဲ့ ချား သင်ခဲ့ရူးတယ်ဟာ”

“ဟင်... အဲဒါဆို သရဲစီးတာတို့ တစ္ဆေပါတာတို့ဟာ တကယ် ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေပေါ့။ ဟုတ်လား... အစ်ကိုလေး”

“အေး... ယူသော်ရ၏ပေါ့လကွား၊ ဖြစ်နိုင်တဲ့ သဘာဝယုတ္တိ တော့ ရှိတဲ့ကိစ္စတွေပဲ”

လူပျော်၊ လူရွှင်၊ လူဆူလူဆော့ နိုင်ငံကျော်သန်းနွဲ့တစ်ယောက် တွေတွေကလေးငြိမ်၍ စဉ်းစားခန်းဝင်နေ၏။ အလေးအနက် တွေ့နေ ခြင်း။

“အစ်ကိုလေး...”

“ဟေလကွာ...”

“သေပြီးစလူရဲ့ တစ္ဆေသရဲကို ခေါ်လို့ရတယ်ဆို”

“အေး... သေသူကလည်း ပေတာဂတိမှာတည်ပြီး တစ္ဆေ သရဲဖြစ်နေရင်၊ ကိုယ့်အနီး၊ ကိုယ့်ဝန်းကျင်မှာလည်း ရှိနေမယ်ဆိုရင်၊ ကိုယ်နဲ့လည်း ဘဝရေစက်နီးရင်၊ သူ့အကျိုးအတွက်ဆောင်ရွက်ဖို့ စိတ် ခေတနာနဲ့ ပြုပေးရမယ့်အလုပ် ကျန်နေသေးရင် ဖြစ်နိုင်လောက်ပါ ရဲ့”

“ရွှေ... နိပ်ဟာ၊ အစ်ကိုလေး... ကျွန်တို့ တစ္ဆေခေါ်ရ အောင်”

“အို... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာရှိလိုက်တာ လှပောင်ရား အချိန် မဟုတ်၊ အခါမဟုတ်... မင်းနယ်၊ အခုတောင် အတော်နုလုံးနုနက် နေပြီဥစ္စာ၊ တန်တော့... ပြန်ဖို့လုပ်ကြရအောင်၊ မင်းတို့ပိုင်းလည်း

လက်စသိမ်းကြတော့”

“နေပါဦး ... အစ်ကိုလေးရေ အခုလိုအချိန်၊ အခုလိုအခြေအနေမျိုးက ရခဲပျာ့ပျာ့ ကြိုတန်း စမ်းကြည့်ကြရအောင်”

“မင်းက ဘယ်တစ်ခါကို ခေါ်မှာလဲ၊ ကြိုရာကုန်လား”

“မဟုတ်ပေါင်ဗျား ဟိုတစ်လောလေးကမှ ဆုံးသွားပြီ၊ မကျွတ်မလွတ်သေးဘဲ သူတို့အိမ်မှာ ထိုင်ပုတ်လိုက်၊ အိုးတွေခွက်တွေလှန်လိုက်၊ တံတွေးနဲ့ ထို့ဝေးထွေးလိုက်၊ အိမ်သားတွေကို လိုက်ဆွဲလိုက်နဲ့ ခြောက်နေလှန့်နေတဲ့ ဦးမွန်းကုလားကြီးဆို ဘယ်နှိုင်းလဲ၊ ဦးမွန်းကုလားကြီး တစ်ဆူဖြစ်နေတာကတော့ သေချာတယ်လို့ သူငါနဲ့မ ခေါ်လှစန့်ကြီးက ညနေတောင် စကားစပ်ပြီး ပြောလိုက်သေးတယ်”

“မွန်းကုလား ...”

“အင်းလေ ...”

ကျွန်တော်တို့အိမ်ခေါ် ပြောက်ဘက်ကပ်လျက်အိမ်မှ ခေါ်လှစန့်ခေါ်ယောက်ျား ကျောက်ခိုင်၊ ကျောက်ခွဲစက်ဆရာ ကုလားကြီး၊ ကိုသန်းကြီး၊ လှမောင်၊ လှသောင်း၊ မြင့်သိန်းတို့အဖေ၊ လူကြီးနားရောက်ဖြင့် ဆုံးပါးခဲ့သည်မှာ ရက်တစ်ပတ်ကျော်ကျော်ပဲရှိသေးသည်။

ဦးလေးကိုသန်းနဲ့ ပြောသလို ခေါ်လှစန့်ကြီး ဝါဒဖြန့်ကောင်းသဖြင့် ဦးမွန်းကုလားကြီး၏ တစ္ဆေခြောက်ခန်းတွေက တစ်စုံစီမှ ကျောရမ်းစရာ အသည်းတုန်အူအေးဖြစ်ချင်စရာ၊ တစ်ရွာလုံးကလည်း ဦးမွန်းကုလားကြီး တစ္ဆေဖြစ်နေသည်ဟူသောစကားကို ယုံနေကြသည်။

ရိုးရိုးကုပ်ကုပ်၊ အေးအေးငြိမ်ငြိမ်နေတတ်၍ မည်သူနှင့်မှ ကဏ္ဍကောစမရှိ၊ သူ့ထပင်းသူ့စား၊ သူ့အလုပ် သူ့လုပ်နေတတ်ခဲ့သော ဦးမွန်းကုလားကြီးကို တစ္ဆေဘဝဖြင့်ဖြင့်ရလျှင် မည်သို့ရှိချိန်မည်နည်း။

တစ်ယောက်က စတော့ တစ်ရာ ...။

စကားရောဖောရော နောက်ပြီးဆွဲ ချွန်တုန်းလုပ်ကြရာ၌ လူများ တော်တော်အထုံဝါသနာကြီးကြဟန်တူသည်။ ယခုပင် ဦးမွန်းကုလားကြီးတစ္ဆေကိုခေါ်ဖို့ စည်းဝါးမရှိက်လိုက်ရဘဲ ရာနုန်းပြည့် ထောက်ခံပေးဆွဲ ပိုင်းအုံ၍ ပေးလာကြသည်။

“အေး ... မင်းတို့ပြောသလို မွန်းကုလားတစ္ဆေကို ခေါ်ပါပြီ ဆို သူက စီးချင်တဲ့လူကို ဝင်စီးမှာနော်၊ ကဲ ... သူ့ကို ချက်ချင်းထွက်သွားအောင် တယ်ခွဲလုပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုချုပ်ထားမှာလဲ၊ နှင်တာကတော့ ချယ်တယ်၊ ငါလည်း ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ တစ္ဆေနှင်တာပဲ အန္တရာယ်ကင်းအောင်လုပ်ခဲ့ဖူးတာ၊ တစ္ဆေဖမ်းတာတော့ ငါလည်းမသိဘူး”

“ဒါလေးများ ...”

“ဟဲ့ကောင် ... ဘဌေး၊ ဒါ ... အပြောင်အပျက်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ စကားကောင်းပြောကွ”

“အကောင်းပြောမှာပါ အစ်ကိုလေးရေ ကျွန်က လှမောင်ကြီး နှုတ်အတင်းခေါ်လိုသာ လိုက်ခဲ့ရတာရယ်၊ သတ္တိက သိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အရေးဟဲ့အကြောင်းဟဲ့ဆိုရင် သုံးရအောင် ဒီမှာ အကြီးသန်းမောင်ရဲ့ သိပ်ဝင်ပုတီးနဲ့ သိပ်ဝင်ချည်မန်းကွင်းတွေ ယူလာခဲ့တာ၊ ဒါတွေနဲ့ တစ္ဆေ သရဲတွေကို ချုပ်လို့ရသတဲ့”

“မင်းက လုပ်တတ်လို့လား”

“ကျွန်လုပ်မယ် အစ်ကိုလေး ... ကျွန်လုပ်မယ်၊ ဆရာကြီး သန့် ပယောဂကုတာ ကျွန်ခဏခဏကူညီခဲ့ဖူးတယ်၊ သူ့လုပ်တာမျိုး ကျွန်လုပ်တတ်ပါတယ်”

“အာဝါးရယ် ... ဆရာမနိုင် နှစ်ဆောင်ဖြိုင် ဖြစ်နေပါဦး”

မယ်၊ မွန်းကုလားက လူ့ဘဝတုန်းကလို ဒါးကိုင်းကိုင်း တုန်ခါ့ညီချစ်
ရှုနာရှိုက်ကုန်း ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်တော့မှာဟာ တစ္ဆေဖြစ်သွားပြီး ကြောက်
စရာကြီးဖြစ်နေရင် ဘယ်နှိုလုပ်ပဲ”

“ငါလုပ်မယ် ... ဘိုးလွန်း၊ မင်း မပူနဲ့”

ဟုတ်ပဲ ... တကယ်တော့လိုက်က အုတ်ဂူမည်းမည်းပေါ်
တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၍ Mandalay Rum နှင့် မြေပဲလှော်နီပင်နေသည်ကို
ဦးကြီးလှမောင်၊ ကျွန်တော်မိခင်၏ အစ်ကိုကြီး ... ။ သူကား သိရှိမဟုတ်
ပိုက်ဆံဆရာတစ်ဦးဖြစ်၏။ သတိပထားမိဘဲ မျက်စိလှုံ့နေခဲ့ကြသည်။

“ကိုင်း ... ဒါဆို အစ်ကိုကြီးလှမောင်ဇေ၊ ခြေဖိုဖျံ”

သိမြင့် နိုင်ငံကျော် လူရွှင်တော်သန်းနွဲ့နှင့် အပေါင်းအပါတစ်
တို့၏ ‘မွန်းကုလားတစ္ဆေမင်းပွဲ’ ကြီးကို အဟုတ်တကယ်လုပ်ဖြစ်ခဲ့ကြ
ခြင်းဖြစ်၏။

(ကျွန်တော်အဖေနှင့် ဦးကြီးလှမောင်တို့ကမူ တစ္ဆေခေါ်သည့်
အစီအရင်များကို အပ်ကျမတ်ကျ ပြောပြခဲ့ဖူးပါ၏။ သို့ပင်ဖြစ်လည်း
မတော်မတည့်သည့်ကိစ္စများ၌ သောက်တလွဲတွေလျှောက်လုပ်လေမည်
ကိုနိုးသဖြင့် အသေးစိတ်မဖော်ပြတော့ပြီ။ ဒါကလေးတစ်ခုကိုတော့ဖြင့်
ခွင့်လွှတ်ကြပါအံ့။)

“ကိုင်း ... အလုံးစုံပြီပြီ၊ အခု ပြန်ကြမယ်။ ဒီကနေ တိုရွာ
ထိပ်က ညောင်ပင်ကြီးထိ တစ်ခိုင်ပျော့ပျော့လောက်ရှိတယ်။ လမ်း
လျှောက်ပြန်ကြမယ်။ ညောင်ပင်အောက်က ခေပ်ကြီးရောက်တဲ့အထိ
မွန်းကုလား တစ္ဆေလိုက်မလာရင် ခေပ်မှာပဲ ဖိုးလင်းတဲ့အထိ စောင့်မယ်
ကွာ။ ရွာထဲဝင်လို့တော့ မရဘူး။ တစ္ဆေသရဲတွေကို သူတို့အသုဘ ရုတ်
လည်ပြီးတာနဲ့ ရွာစောင့်နတ်က ရွာထဲအဝင်မခံဘူးတဲ့ကွာ။ အဲလို ကြာ

တယ်”

“ဟ ... အဲဒါဆို ဦးမွန်းကုလားတစ္ဆေကြီးက ဘာလို့ သူ့အိမ်
ထဲတွေကို ဝင်ခြောက်နိုင်နေတဲ့။ ကဲ ... ”

“ဒါကတော့ကွာ ... သူ့အိမ်ဘေးဟာ ရွာစည်းရိုးရှိတော့တာ
ဟိုအလည်တောင်ကျောက်မိုင်းက မှတ်တင်တို့၊ ဟန်ပိုင်းတို့ ကိုလေး
ညီတွေဝင်တဲ့ မလွယ်ပေါက်က ဝင်တာနေမှာပေါ့ဟ”

“တစ္ဆေသရဲကပဲ ရွာစောင့်နတ်ကို တစ်ပတ်ရိုက်ပြီး ခိုးဝင်နေ
အသိုပိလားဟာ။ နင့်ဟာက ... ”

“တစ္ဆေသရဲတွေဇေ၊ နတ်တွေဇေဟာ လူ့ဘဝက စုတေ
အားကြတဲ့ သတ္တဝါတွေပဲကွာ။ လူ့ဘဝက သောက်ကျင့်တွေ ဘယ်ပျောက်
နိုင်ခဲ့မလဲ။ မွန်းကုလားကြီးဆို သေစာမှာ မုက်ပိုင်းရှိသေးတာ။ လူကျင့်
အကြံတွေ ကြံတတ်နေဦးမှာပေါ့။ ဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းပဲအပြောကောင်း။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ”

“ရှာရှာဖွေဖွေကွာ ... ”

“ဟေ့ ... ဖိုးသန်းနွဲ့၊ ‘ပန်းပိတောက်မင်း’ လေး တစ်ချို့
သောက်ဟဲပိဦးလားကွ”

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မလုပ်နဲ့။ ဒီလောက် ညကြီးအချိန်ပတော်
ကွာ။ ရွာထဲက လေးသီးနဲ့ထွဲလို့ ပြေးပေါက်မှာနေကြရဦးမယ်”

“ဟုတ်ပဲ ... ဟုတ်ပဲ ... ”

စကားတပြောပြောဖြင့် ညကြီးမှောင်မည်း တောထဲလာခဲ့ကြ
ဘုရားနီကို လွန်ခဲ့ပြီ။ ဘုရားနီအလွန် ရွာတော်ရှင်နတ်ကွန်းဘေး
ထဲချောင်းအစပ်၌ လေငြိမ်နေပါလျက် ဝဲခနဲ လေပြည်တစ်ချက် ဖြတ်
ဖြူးသွားသလို ဝံစားလိုက်ရ၏။ သူတို့အားလုံး သက်ထားလိုက်မိကြ

သည်။ ညောင်ဘောကျောင်းဝင်းကြီးအစပ်သို့ ရောက်၏။ ဟိုးမှာ ရွာထဲ
ညောင်ပင်ကြီး စွင့်စွင့်လွင့်လွင့် မြင့်မြင့်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရပြီ။ ဘာ
လွှင့် ...

“ကူလီခေါင်း ...”

“ဟင် ...”

“ကူလီခေါင်း ...”

“ဟိုက် ... ဗုဒ္ဓေါ့ဇေ၊ မွန်းကုလားကြီး တကယ်ဝင်ပြီ
တယ်ဟေ့၊ ကြားလား ...၊ ကြားလိုက်လား ...၊ မွန်းကုလားကြီး
အသံ”

ရှာရှာဖွေဖွေ ကိုဘဌေးက ကြားဖြစ်အောင်ကြားပြီး ဖြေဆို
အောင်ပြောလိုက်သေး၏။ ဥပါဒ်နိဗ္ဗာန်နှင့် ဥပါဒ်ရောက်ပေသည်။
စိတ်အစွဲတွေနှင့် နားစောင့်ကြီးချိန်နို့ ဓမ္မနားတော်လေချော်နေသ
လား။

“အစ်ကိုလေး .. မွန်းကုလားကြီးအသံကို ကြားလိုက်
မဟုတ်လား”

“ဟဲ့ကောင် ... ဘဌေး၊ နင်ခွက်ကပ်သောက်ပြီး မူးနေ
တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ... ဟုတ်ကဲ့လား။ နင့်သောက်တာမှ အခြေ
ပန်းကန်တစ်လုံးတောင်ပြည့်တာ မဟုတ်ဘူး။ အမြည်းတွေပဲ ပါ
နားမြဲ လိုင်စားနေတဲ့ဟာကြီးကို”

“အေးလေ”

“နို့ ... ‘ကူလီခေါင်း’ လို့ခေါ်သံများ မကြားမိဘူးလား
ကိုလေးရာ”

“ကြားလိုက်မိသား”

“ချို ...”

“ကြားလိုက်တယ်လို့”

“အဲဒါများ အစ်ကိုလေးရာ၊ မွန်းကုလားကြီးမဟုတ်ဘူးလား”

“ဗွတ် ... ဘယ်ကလား ‘ကူလီခေါင်း’ လို့ ခေါ်လိုက်တာက
ဟောဟိုရွာပေါက်က ပြေးလာနေတဲ့ မွန်းကုလားကြီးရဲ့သား အခြား
ကောင် သေန်းကြီးနဲ့အတူပါလာတဲ့ အုန်းမောင်ကြီးကွေး ဟော ... တွေ
လား။ ဟောဟိုမှာ ရွာတံခါးက ပြေးလာနေတာ မည်းမည်း၊ မည်းမည်း
နဲ့”

သည်တောမှ သေချာကြည့်မိကြတော့သည်။ အစေပြောသည်
ဟိုလင်ကျော်နစ်ဦးက ဟောကြီးပန်းဟန်းနှင့် လျှာအလျှားလိုက်ထွက်၍
ကားပင် ခြောင့်ခြောင့်တန်းတန်း မပြောနိုင်ပြီ။

“ကူလီခေါင်း”

“ဟေလကွာ”

“ကူလီခေါင်းတို့ သင်္ချိုင်းမှာ ဘာ ... ဘာတွေမတော်မနန်း
ရောက်မိရောက်ရာတွေ လုပ်ခဲ့ကြသေးသလဲချို့ ... ဟင်”

“ဘာလို့လဲ ... အုန်းမောင်ရာ မင်းက ဘယ်လို ‘နတ်မျက်စိ
ပုထိုးကွဲ’ ရလာလို့ ဒက်လိကြီးစွပ်စွပ်ခွဲခွဲ လာပြောနေရတာလဲ”

“ခက်လိုက်ပ ဘိုးလွန်းရာ၊ ကျွပ်ကတော့ ဘာသိမှာလဲဗျ
ညကြီးသန်းခေါင် မွန်းကုလားမိန်းမ မလှမိန်ကြီးက အတင်းနှိုးပြီး
ခင်ဖျားတို့ဆီ ဇွတ်ခိုင်းလိုက်လို့ သေန်းနဲ့အဖော်လိုက်ပေးရတာရယ်။
ကဲ ... သေန်း၊ ကူလီခေါင်းကို မင်းတို့အိမ်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်
စာမျိုးပြန်ပြလိုက်ပေတော့၊ ချိုး ... ဟောချက်ကွာ”

ပြောပြောဆိုဆို သံချောင်းမှ ငွေးငွေးရွရွ သံဖြူအိအိတွေ

၁၄၂ * လေ့မင်သွင်

အပေါ် လေးဘက်ပစ်၍ ထိုင်ချလိုက်တော့၏။

မွန်းကုလားကြီး၏သား အကြီးဆုံးကိုသန်းကြီးမှာလည်း ချစ်ချင်းအသံမထွက်နိုင်သေး။ စကားလုံးစီရင်း အမောပြေနေလိုက်ရသေး၏။

“သန်း... မင်းတို့အိမ်မှာ ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ၊ အစ်ကို့သေကို ပြောစမ်း”

ကျွန်တော်တို့အိမ်နှင့်က ခြံစည်းရိုး ခယိုးခယိုင်သာခြံလျက် အမေ့လက်ပေါ်မှာပဲ နေ့လားညလား ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြသူများ ‘ကိုသန်းကြီး’က အဖေ့ကို ချစ်ကြောက်ရှိသေရသူ။

“ပါးပါးက အဖေ့ကိုအိမ်မက်ပေးလို့တဲ့ ဘာတွေ့”

“ဟေ... မွန်းကုလားက မင်းအမေ မလှဒါနိ၊ သူ့မိန်းမကြီးကို အိမ်မက်ပေးတယ်... ဟုတ်လား သန်း”

“ဟုတ်တယ်... ဘာတွေ့”

“ဟေ... သူတို့လင်မယားချင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် အတုတ်ကြိတ်အိမ်မက်ပေးတဲ့ဟာ ငါတို့နဲ့ ဘာများဆိုလို့လဲဟ သန်းကြီးရ”

နိုင်ငံကျော်သန်းနဲ့ပါတဲ့။ သူ့အကျင့်သူ့ဝတ်ကို အဘယ်မှာ ပျောက်၍ရမည်နည်း။ မူးမူးနှင့် ဝင်ကလိလိုက်ချေသေး၏။

“နေပါဦးကွာ... ရိုးထွဲမောင်ရား သန်းပြောပါစေဦး”

“အေးလေ... အရေးမကြီးပဲ၊ ဒီအထိ ပြေးတောင်လို့မလောဘူးဟာ ဓာတ်ရှင်လူပြက်ရ”

ဦးဆန်းမောင်ကြီးက မျက်စိထောင့်နီချင်ချင်။

“ပါးပါးက ကောင်ကလေးမြင့်သိန်းကို သက်န်းဆည်းပေး”

ကိစ္စ အမေ့ကိုမှာခဲ့တာ မလုပ်ရသေးလို့တဲ့ ဘာတွေ့ရား၊ အဲဒါ အိမ်မက်လာပေးတာတဲ့”

မြသိန်းမှာ မွန်းကုလားကြီး အထွေးဆုံးသား၊ ကိုသန်းကြီး၏ ညီငယ်၊ ဖြစ်ရပေလေ။ နောင်တွယ်စွဲလမ်းရသည့်သာ တစ်ရယ်တဲ့ တလည်လည် ကျင်လည်နေရရှာသည်ထင်။

“အဲဒါ ကျုပ်တို့ဝိုင်းထဲ မန်ကျည်းပင်အောက်က နွားစာစဉ်း ဆို ဂက်ခုံ၊ ဂက်တိုင်အခြေမှာ ပါးပါးမြှုပ်ပြီး ဝှက်ထားခဲ့တဲ့ ရွှေထည်စည်းကလေးတွေ ရှိသတဲ့၊ ဖော်ယူပြီး ကောင်ကလေးကို နက်မြန်သဘက် ကိုရင်ကလေး ဝတ်ပေးလိုက်ပါ...တဲ့”

“အင်း... သံယောဇဉ်မီးတွေဟာ ဘဝခြားသည်အထိ စွဲတဲ့လောင်တုံးကိုး”

“နောက်... ဘာတွေ့ တစ်ခါကျောက်ဖိုးရှင်းမယ့် ပိုက်ဆံထုပ်ကျပျောက်ခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား”

“သန်းရယ်... မင်းလည်း အသိသားနဲ့၊ ငါ့အိမ်က နွားတစ်ရွှံ့ရောင်းပြီး လျော်ခဲ့တာချည်း။ ဖေမလားဟာ... လခွေးတဲ့မှ”

“အဲဒီဝိုက်ဆံထုပ်က ယမ်းတိုက်နောက်ဖေး၊ ဖိုးနံ့ချဲ့အနားမှာ အခုထိရှိသေးသတဲ့ ဘာတွေ့ရ၊ ဘာတွေ့အပေါ်သွားရင်း ကျွန်တို့ဟာ ဆို”

“ဟုတ်မှာပကွာ၊ ငါတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“ဘာတွေ့ရဲ့ ဝိုက်ဆံထုပ်လည်း သွားယူလိုက်ပါဦးလို့ အမေ့ကိုမှသွားသတဲ့၊ ပြီးတော့...”

“အေး... ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာတွေ့တို့က သူ့ကိုချစ်ထားလို့ ဘယ်မှသွားမရတော့ဘူး”

တဲ့နဲ့ ပါပါက ကောင်ကလေးမြင့်သိန်းကို သက်န်းသည်ပေးပြီး ကုလားပြည်ကို ပြန်တော့မှာတဲ့။ အဲ ... ဟိုမှာ သူ့အိမ်ရှိသတဲ့။ ထဲ ခေါက်တောင်ရောက်ခဲ့ပြီးပတဲ့။ သူ့သားကို ကိုရင်ဝတ်ပေးဖို့ကိစ္စ စိတ်မချသေးလို့ မသွားနိုင်သေးတာတဲ့”

“ဟေ”

“အဲဒါ ဘဝတွေတို့ သူ့ကိုလုပ်ထားကိုင်ထားတာတွေ ခြင်ပေးလွှတ်ပေးဖို့ အမှေကို တောင်းပန်နိုင်သတဲ့။ အဲဒါ ... အဲဒါ ... ကိုသန်းကြီးစကား မဆက်နိုင်ရှာ။ မျက်ရည်တောင် ကြည်လည်နှင့်တစ်ဆိုပြီး ဝမ်းနည်းပက်ဝမ်းခြစ်နေပုံရလေသည်။

နိုင်ငံကျော်သန်းနွဲ့ကြီး ပါးစပ်ပင်မပိတ်နိုင်လောက်အောင် ကိုယ်တွေ့ကိုယ်ကြုံတွေ့ကို ရင်သပ်ရှုမော ဆုံသြနေတော့၏။
တို့ထက် ...

သည်အခါ ကာလပဲ့အချိန်ကြီးမှာ မှောင်ကြီးမည်းတော့ တုတ်မီးကြီးတွေ တဝင့်ဝင့်ဖြင့် သုသာန်ကျန်းအရွေ့တက် တောင်စောင်းမှ ယမ်းတိုက်ဆီအပြေးတစ်ပိုင်း၊ ချီတက်ခဲ့ကြရပြန်၏။ သူ့ထစ်မိလည်း မွန်းကုလားကြီးအိပ်မက်ပေးသည်အတိုင်း ဒက်ထီကုလားတီး ကျောက်ဖိုးငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်ကျော်ပါသည့် ပလပ်စတစ်အိတ်ဖြင့် ဧည့်ပတ်ထားသောငွေထုပ်ကို ဖိနှိပ်ချွန်ဘေးမှ ခြေရာလက်ရာ မပျက်ပျင်း ပြန်တွေ့ခဲ့ရသောဟူ၏။

“ကျေးဇူးကြီးမိဘိ မွန်းကုလားကြီးခေ”

ပြီးလျှင် ...

ဟုတ်တဲ့ ... အများထင်တော်မူကြသည့်အတိုင်း လူ

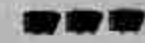
ဆင်ဆင်တစ်မကြီး၊ ရွာထဲ ဂုန်းဂုန်းဒိုင်ဒိုင်ဝင်ပြေး၍ မွန်းကုလားကြီးအိပ်မက်ထဲက ပြောပုံညွှန်းအတိုင်း တူးကြံထွကြံ ရွာကြံထွကြံရာ ကြားကွင်းအစပြင် ထည့်၍မြှုပ်ထားသည် ရွှေထည်လက်ဝတ်လက်စားများကို အမှန်ပင် တွေ့ကြရပြန်လေသည်။

“အောင်မလေး ... ကိုမွန်းကုလားရဲ့၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့ .. ဆောင်မှာခဲ့တဲ့အတိုင်း တော်သားကလေးကို မနက်လင်းတာနဲ့ ကိုရင်ခြစ်အောင် ကျွပ်ရှင်ပြုပေးပါမတော့။ ရောက်ရာဘဝက သာဓုခေါ်လှည့်ပါဦးမွန်းကုလားခေ။ အောင်မလေး ... ကျေးဇူးရှင်ကြီးရဲ့ ...”

ကြီးခေါ်ခေါ်လှအန်၏ ဂုဏ်သိသံချို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်အသံပြုကြားက ရွာကလေးကို လှန်၍မြီးလိုက်လေသည်။ ရပ်ကျော်၊ ရွာကျော်၊ နယ်ကျော်၊ တိုင်းကျော် ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေ။

နိုင်ငံကျော် ဟာသဝိဇ္ဇာ၊ လူရွှင်တော်၊ ဓာတ်ရှင်မင်းသားကြီးသန်းနွဲ့ကား နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့နံနက်ဦး ရွာဦးညောင်ဘောကျောင်း၌ တွင်းပပြုလုပ်သည့် ကွယ်လွန်သူ အလှူဒကာဦးမွန်းကုလား၊ အလှူဒကာမ ဒေါ်လှအန်တို့၏ ရှင်ပြုအလှူပွဲ၌ ကုန်ကျသမျှငွေကြေးအဝဝကို တစ်ဦးတည်းဒိုင်ခံလှူဒါန်းရင်း ပျော်ခြင်းကြီးပျော်နေလေတော့သည်။
ဟုလို့။

ကဲ ... မယ့်ချင်နေ။



<6>

မြူမင်းလွင်ထန်
ကြူသင်းတာချိန်ယံပတော့
ငွေထပ်ဆံ့ဝံ့ညွှာက်ကယ်နှင့်
ခါသကြိန် ဂိမာန်ရောက်ပြန်တော့
သိန်သရေ ထိန်ဝေလို့တောက်တဲ့ပြင်
လမ်းတစ်လျှောက်သင်းတာမှီ
ဆန်းသလောက်မလင်းနိုင်ဘု
ပန်းပီတောက်မင်း...။



(ဝေးဝေးကိုသန်းခွဲအား သတိတရ)

မေတ္တာဖြူ
ဝေယျာမင်



ကြည့်ပါ။

ရန်ကုန်ထဲမှာ အလုပ်ရှာ၍အပြန် လမ်းမှာ ဟမ်းရုန်းတစ်လုံး
ကောက်ရသည်။ လှလိုက်သည်ဟန်းရုန်း။ သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ
သူတစ်ပါးထဲမှာ တွေ့နေပြင်နေချပြီး လိုချင်စရာကောင်းခဲ့ပါလျက် သူ
ဟယ်ယူနိုင်၊ မကိုင်နိုင်ခဲ့သောအရာ၊ တွေ့တွေ့ချင်း ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်သွားသည်။

“ငါ ..ဟမ်းရုန်း ကိုင်နိုင်ပြီ”

သူသည်သို့ ကျေနပ်သွားမိ၏။

သို့သော် ...

“ပိုင်ရှင်ကမပေးဘဲ ခုယူတာဟာ မိုးတာပဲသား။ ကောက်ရ
တဲ့ပစ္စည်းဆိုတာလည်း ပိုင်ရှင်က ကြည့်ဖြူစွာပေးတာ မဟုတ်ဘူး။ မယူ
ပါနဲ့။ ကိုယ်ကျင့်စွာအားကို စောင့်ထိန်းနိုင်ခြင်းသာ သားရဲ့ ဥစ္စာစနဆို
တာ မပေပါနဲ့။”

အပေမရှိစဉ်က ဆိုဆုံးမခဲ့သော စကားက နားမှာပြည့်ဟည်း
နိုက်ဝတ်လား၏။ ရင်၌ ပဲ့တင်ထပ်ခဲ့သော စကား။

အပေမရှိ အပေမရှိတော့သော်လည်း အစေအပေး၊ အပေး
အပေးအဖြစ် အစေအပေးမပေးခဲ့သော အသိအလိမ္မာကို သူမြတ်မြတ်
နိုးနိုး ခံယူရပေမည်။

“ပြန်ပေးရမယ်”

သူ တစ်မှဟုတ်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။
ထိုစဉ် တီးလုံးသံစဉ်တစ်ခုက ပေါ်ထွက်လာ၏။ သူကိုင်ထား
သော ဟမ်းရုန်းမှဖြစ်သည်။ စလုတ်ကလေးကိုနှိပ်ကာ နားမှာသူကပ်
သည်။



ကံကြမ္မာဆိုသည်က ကြိုတင် မြင်နိုင်စွမ်း မရှိသည့်အရာ
ဘဝကို စိမ့်ကိန်းချွန်ရသော်လည်း ကံကြမ္မာကိုကား စိမ့်ကိန်း
ချွန် မရ။ ထို့ကြောင့်လည်း အတိတ်ကပါလာသော ကံအကြောင်း
အတိုင်း ပစ္စုပ္ပန်တွင် ကပြရသည်သာ ဖြစ်၏။

သူ့အဖြစ်ကို သည်သို့ပင် ပြောရမည်ဟု သူထင်သည်။
ထစ်နည်းအားဖြင့် 'ခေ့ခေ့'ဆိုသည်က ထူးခြားစွာကြား

၏။

သူ့ကို ချစ်သူခင်သူတွေ မှီခိုပါလျက် သူက မချစ်ခဲ့ဖူးခဲ့
ယခုကတော့ ...

'သူနဲ့ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်' ဟူ၍ ဆိုရတော့မည်။

“ဟဲလို”

“မင်းဘယ်သူလဲ။ ဒီဖုန်းကို မင်းဘယ်ကရလဲ။ ဒါ ဘယ်သူ့ဖုန်းလို့ထင်လဲ”

တစ်ဖက်မှလာသောအသံက ယောက်ျားသံ။ မာရေဂကုန်းနိုင်လှ၏။ သူ့ရင်ထဲမှာ တင်းသွားသည်။

“လမ်းပေါ်က ကောက်ရတာ။ ပြန်ပေးမလို့ပဲ။ ဘယ်ကို သွယ်ရမှန်းမသိလို့ စဉ်းစားနေတာ။ ဒီမှာ ဘယ်သူ့ဖုန်းဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကလေး။ ကျွန်ုပ်တို့ကလေးက ကျွန်ုပ်တို့ကလေးတရားပဲ။ ဖုန်းရင်ရင် ကျွန်ုပ်တို့ကလေး။ ကျွန်ုပ် အခု (.....)ထိပ်က ဆဲပင်းစတင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်းမှာ ရှိတယ်”

သူပြန်ပြောပြီး ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။

သည်မှာ ...

သူမနှင့် စတော့ခြင်းဖြစ်၏။

သူတိုင်စောင့်နေရာ ဆဲပင်းစတင်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်းစတင်ပရာဒိုရီပြာရောင်တစ်စီး ထိုးရင်လာပြီး အထဲမှ ဗလတောင့်စတင်လှကြီးတစ်စီး ရွှေခန်းမှဆင်းလာသည်။ နောက်ခန်းတံခါးပွင့်လာဆင်းလာသည်က နတ်မိတယ်တစ်စီး။

သူ နတ်မိမယ်လေးကိုငေးသွားစဉ် လှကြီးက သူ၏ဟင်္သာကိုထုတ်ကာ စလုတ်လေးတွေ နှိပ်သည်။ သူ့ထံမှ သူကောက်ရတာထက်ဟမ်းဖုန်းက ပြည်လာ၏။

အတိုချုပ်ရလျှင် ...

နတ်မိမယ်လေးနှင့် သူကောင့်သားတို့ သူ့ရွှေသို့ရောက်ပြီး သူပြန်ပေးသောဖုန်းကို ယူကြသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို။ ‘မြသားရင်သွင်’ စတိုးဆိုင်အထဲ ကျခဲ့တာဖြစ်မှာပါ”

သူမက ပြောသည်။ နာမည်က ‘မြသားရင်သွင်’တို့။ လှလိုက်ခဲ့နာမည်။ အဲ... လှလိုက်သည့် မိန်းကလေး။ သူ မြင်ဖူးခဲ့သမျှအချောအလှတွေအားလုံးထဲမှာ သူမဟာ အချောဆုံးဖြစ်၏။ ထူးခြားသည်က မြသားရင်သွင်၏ မျက်လုံးများ။

“ကျွန်တော် စတိုးဆိုင်ရှေ့မှာ ကောက်ရတာပါ။ ပိုင်ရှင်ကို ဘယ်လိုဆက်သွယ်ရရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေတုန်း ဖုန်းက မြည်လာတာပါပဲ။ ကျွန်တော်နာမည် ‘ကြီးမောင်’ပါ”

မျက်လုံးချင်းအဆုံမှာ သူ့ရင် တတိုင်းဒိုင်း မြည်ဟည်းသွားသည်။ ရစ်ချ်တာစကေး မည်ရွှေမည်မှုဟု မဖော်ပြနိုင်သော ငလျင်အဆုံ သူ့ရင်ကိုဗဟိုပြု၍ အချိန်အတော်ကြာ လှုပ်သွားသည်။

ဒါ ... အချစ်ပဲလား။

သူမကလည်း သူ့ကို ကြည့်နေ၏။ သူမသည်လည်း သူ့လိုပဲ ခုန်ခုန်နေသည်လား။

သူမကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးနေသည်ဟု သူထင်သည်။ ဘယ်မှာလဲ ...။

ဘယ်တုန်းကလဲ ...။



ဆန်းကြယ်စွာ
ထူးခြားသည်မှာ သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်စူးနေသည်ဟု
ဆင်ခြင်ပုံဖြစ်၏။

ဘယ်မှာလဲ ...။
ဘယ်တုန်းကလဲ ...။
စဉ်းစားရွံ့ကာ မရ။

ဒယ်ဒီ မာပီတို့၏လူယု၊ သူမ၏အထိန်းဝောက် သို့မဟုတ်
ကိုယ်ခံတော်ဖြစ်သည့် အန်ကယ်မှူးက ...

"သမီး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ။ နေမကောင်းဘူးလား"
ဟု သူ့နင့်ဆုံပြီးအပြန်မှာ မေးသည်။
"ဘာမျှ မဖြစ်ဘူး။ နေကောင်းပါတယ်"

မြသားရုပ်သွင်၏အပြေကြောင့် အန်ကယ်မှူး သက်ပြင်းချ
သည်ကို တွေ့ရ၏။ သွေးပင်မတော်ငြား ငယ်စဉ်ကပင် မိမိကို ထိန်း
ကျောင်းထားခဲ့ပြီး သမီးအရင်းလို တွယ်တာနေသည့် အန်ကယ်မှူးသည်
သူမ၏ရင်ကို တွင်းဖောက်မြင်သွားစေလိုဟု မြသားရုပ်သွင် တွေးလိုက်
မိ၏။

သူဘယ်သူလဲ ...။
သူ့ကို ငါ အလွန်ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး သိနေသလိုပဲ။
ဘယ်မှာ မြင်စူးတာလဲ ...။
ဘယ်တုန်းက တွေ့ခဲ့ဆုံခဲ့ ဖူးတာလဲ။



မြသားရုပ်သွင်ဘဝမှာ ရုပ်ချော အပြောကောင်း၊ ပညာထက်
ရာထူးရသလိုပင် ကြီးမားသော မယာကျွမ်းသားများကို တွေ့ခဲ့။ ကြီး
မားသော သူတို့တစ်တွေ ရွှင်းကင်လာသည်ကို အကြိမ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ
ရင်မရန်ခဲ့။ မသာယာခဲ့။

ယခုမှ 'ကြီးမောင်'ဟူသော ခပ်ခွမ်းခွမ်း၊ ခပ်ရိုးရိုး၊ ခပ်
ကုပ် (သူ့အပြောအရ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေသည်။ မိဘများ မရှိ
ပဲ။ ဘွဲ့မရပဲ။ အလုပ်မရှိပါ) ခပ်ညံ့ညံ့ မယာကျွမ်းတစ်ယောက်ကို
မှ ရင်တွေ့ရန်၊ နှလုံးတွေ့ရန်၊ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေအေးကာ တစ်
တစ်ကြိမ်မျှ မခံစားရူးသည့် တသိမ့်သိမ့်၊ တဖျတ်ဖျတ်၊ တလှုပ်
ခံစားမှုများကို ခံစားလိုက်ရသည်။

အဲဒီကာလလေးမှာပေါ့။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာကပ်နေရတဲ့ လှလင်္ကျီမောင်ခွေးဟာ သူ့ဆီ
သီတော် ဒေဝီသခင်မလေးက ဆရာတော်ကြီးကို သင်္ကန်း
ဆွမ်းခံဖွယ်များ လာရောက်လှူဒါန်းတာကို ခနောက်မိတာနေ
ပြည်နေခဲ့တယ်။

ဆရာတော်ကြီးဟာ သမီးတော်လေးကို ဟရားမဟာ ခေတင်
ပျို့ဆုံး ငြီးနောက် ခေတ္တစကားပြောပြောပြီး ...

“ဟဲ့ ... မောင်ခွေး လာစမ်း။ ဒီလှူပွဲပယ်တွေကို သိပ်မည်

လို မိန့်တော်မူတယ်။

မောင်ခွေးလည်း လူအုပ်ကြား အခန်းထောင့်ကနေ ထွက်လာ
မစွမ်းတွေသယ်ယူဖို့ ပြင်ဆင်ရန် သမီးတော် ဒေဝီသခင်မလေး
တစ်ချက်စိုးကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟာ”

သူနိုး လှူမိသွားတာပဲ။

ဒေဝီသခင်မလေးကလည်း အမှတ်မထင် သူ့ကို လှမ်းအကြည့်
အကြည့်ချင်း ဆိုသွားတယ်။

မောင်ခွေးရင်ထဲမှာ အုန်းမောင်းခေါက်တာထက် ပိုမိုတူညီ
အောင်တဲ့ အသံတွေပြည့်ဟည်းသွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ထူးထူးဆန်းဆန်း
တယ်။

လက်တွေ့ ခြေတွေတုန်ပြီး ကိုင်ထားတဲ့ သင်္ကန်းတော်က လှောင်
ဆရာတော်က ဝေါက်တဲ့အကြည့်နဲ့ လှမ်းအကြည့်တာ မိသိပ်နေ
တယ်။



ဘုရင်သမီးတော် ကြွလာတာမို့ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်
လုံး ပျားပန်းခပ်နေတယ်။

ဘုရင်သမီးတော် ဒေဝီသခင်မလေးဟာ ဘုရင်ကြီးရဲ့ အချစ်
ဆုံးနဲ့ အရေးပေးခံရဆုံးဖြစ်တယ်။ တောင်ညှာစံနန်းမိဖုရားကြီးရဲ့ ထူး
တော်လည်းဖြစ်တယ်။ နန်းတွင်းမှာ မိဖုရားခေါင်ကြီးဟာ ဘုရင်ကြီးကို
လွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့ အနေအထားမှာရှိနေပြီး အင်မတန်လည်း ထက်မြက်
တယ်။ အစဉ်အလာက ဘုရင်ကြီးမှာ မိဖုရားကြီးလေးပါးနဲ့ နန်းတော်
ရဲ့ ခြုံငယ်ရွာငယ်များစားရတဲ့ မိဖုရားများစွာရှိပေမဲ့ ယခု မိဖုရား
ကြီးကတော့ တစ်လင်တစ်မယားပုံစံနဲ့ ဘုရင်ကြီးကို လွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့
ရှိနေတယ်။

၁၅၆ * သီဟထိပ်တစ်ထော

ဆရာတော်ကိုကြောက်လို့ ကျွန်ကယာ ပစ္စည်းတွေသယ်ရ

ပြီး ကျက်သရေတိုက်ခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ရပေမဲ့ ...

မောင်ခွေး မျက်ဝန်းထဲမှာ ...

ဒေဝီသခင်မလေးရဲ့ မျက်နှာတော် လှလှလေးကိုပဲ မြင်ဖူး

နေမိတယ်။

မောင်ခွေးရင်ထဲမှာလည်း ...



<၄>

“ကပ္ပိယကြီး၊ အဲဒီညကအိပ်မက်ထဲက ဒေဝီသခင်မလေးက
ပေးတဲ့ ကျွန်တော် ဟမ်းပုန်းပြန်ပေးခဲ့တဲ့ ပြဿနာရုပ်သွင်နဲ့ တထောရာ
ဆည်းပဲ့ချ”

ကပ္ပိယကြီးက ကြီးမောင်၏စကားကြောင့် ပြုံးလိုက်သည်။
အိပ်မက်ကို ထေးကြောနေရင်းက လှည့်မကြည့်ဘဲ ...

“ဒါများကွား မင်း၊ အဲဒီကလေးမလေးကို ပေးနေတော့မယ်။
အဲဒီကလေးရဲ့ ခွဲလမ်းသွားမယ်။ ဒါကြောင့် ညကျတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ
ဆည်းမက်တယ်။ ဒါပဲပေါ့ ကြီးမောင်ရာ”

ရယ်သံခနာ၍ ပြောသည်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်ရာ သိဖူးတယ်လို့ ခံစားရတယ် ကပ္ပိယကြီးရဲ့”

“တစ်နေရာရာမှာ တွေ့ဖူးတာ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“ကပ္ပိယကြီးပြောသလို သူ့ကို ကျွန်တော်ခွဲလမ်းသွားပြီလား မသိဘူး”

ရေပုံးကို မယူပြီး ရေခပ်ပိုလှမ်းအထွက်မှာ သူပြောဖြစ်သည့် ကပ္ပိယကြီး၏စကားသံက သူ့နောက်ပါးမှ ကပ်လိုက်လာ၏။

“မင်းအိပ်မက်ထဲကလို ဘုရင့်သမီးတော်နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်း သားဆိုတာ မိုးနဲ့မြေလိုကွာတာ မပေမဲ့ ကြီးမောင်း နှလုံးသားအလို လိုက်ရင် မင်းဖြစ်မင်းအင်္ဂါ သင့်နေမယ်”



“ဘယ်လို ... နှင့်အိပ်မက်ထဲမှာ နှင်က ဘုရင့်သမီးတော် ဖြစ်ပြီး ဟိုလူက ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ဟုတ်လား ... မြသားရုပ်သွင်”

“ဟုတ်တယ် ... မေတယ်လ်”

“နှင့်ဟာက ထူးထူးဆန်းဆန်းဟာ”

“နှင်ပြောသလို ဆန်းတာအမှန်ပဲ။ သူ့နဲ့ငါ မနေ့က တွေ့တယ်။ ညက ငါအိပ်မက်မက်တယ်”

“နှင် သူ့ကိုများ စိတ်ဝင်စားသွားပြီလား”

မြသားရုပ်သွင် ပြုံးနေသည်။

“ထင်တာပဲ”

“ဘိုးတော်သိကြား ကယ်မ၊တော်မူပါ။ နင် မဟုတ်ကား
လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်”

“ချစ်တာဟာ မဟုတ်တာလုပ်တာလားလို့။ နင်ကလဲ ...

“နင်နဲ့သူ့ အဆင့်အတန်းချင်းမှ မတူတာ”

“နောက်တစ်ခု ထူးဆန်းတာက သူ့ကိုငါ အရင်က တွေ့
မြင်ဖူး။ ရင်းနှီးဖူးတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ တော်တော်ကြီးကို ရင်ဆိုင်
သလိုပဲ။ အဲဒါကြောင့်လည်း ငါ မြင်မြင်ချင်း ရင်ခုန်သွားမိတာထင်ထင်
ပေတယ်လို့က သက်ပြင်းချသည်။

“ငါကတော့ နင့်အတွက် ရင်မောတယ် မြသားရှုပ်သွင်း”

“ပေတယ်လ်”

“ဟင်”

“သူလည်း ငါ့လို အိပ်မက်မက်မလား မသိဘူးနော်”

“အခုမ”



<6>

ဒုတိယအကြိမ် သူနှင့်မြသားရှုပ်သွင်းတို့ ထပ်မံဆုံဆည်းရသည်
အခါ ရွှေတိဂုံဘုရားတွင် မြစ်သည်။

သူက ဆရာတော်မိုင်းလိုက်သော ရှုပ်ပွားတော်ကိစ္စအား ခုံစမ်း
ပြီး ဘုရားဖူးရန် စောင်းတန်းမှအတန်း၊ မြသားရှုပ်သွင်းက သူမ၏
အနားနဲ့ပို့ ဘုရားကိုလာကာ ရွှေသင်္ကန်းကပ်လှူ၊ ရေသက်စေလှူပြီး
စောင်းတန်းမှအဆင်းမှာ မြစ်၏။

“ဟင် ... မြ ... မြသားရှုပ်သွင်း”

“ကို ... ကိုကြီးမောင်”

နှစ်ဦးစလုံး အံ့အားတသင့်။

မြသားရှုပ်သွင်းမှာက အဖော်မပါ။ တောင်ဘက်မှန်ဘက်မှာ
အနီးကပ်ပျားက ကားပေါ်မှာစောင့်နေသည်။

“ကျွန် ... ကျွန်တော့်ကို မှတ် ... မှတ်မိတယ်နော်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ... မြ ... မြသားရုပ်သွင်ကို သတိမေ့တာ”

“မြသားလည်း သူ့ကို သတိရပါတယ်”

“ကျွန် ... ကျွန်တော်က အိပ် ... အိပ်မက်ထဲမှာ မြသားရုပ်သွင်ကို တွေ့ရတယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ မြသားလည်း အိပ်မက်မက်တာပဲ”

“မြသားရုပ်သွင်က ဘယ်လိုမက်လဲ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မြသားရုပ်သွင်ကို ဘုရင့်သမီးတော်အဖြစ်နဲ့ မက်တာ” -

“မြသားကတော့ သူ့ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးအဖြစ် မက်တယ်”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်က ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေး၊ မြသားရုပ်သွင်က ဘုရင့်သမီးတော် ဒေဝီနဲ့ ကျောင်းမှာ သင်္ကန်း၊ ဆွမ်း၊ ဆေး၊ လာလှူတာ၊ အဲဒီမှာ တွေ့ရတာပဲ”

“ဟင် .. မြသားလည်း အဲဒီလိုမက်တာပဲ၊ သူ .. သူနဲ့အတူတူပဲ အိပ်မက်အတူတူ မက်နေတာပေါ့နော်၊ အိပ်မက်ချင်း တူတယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဲဒါ သိပ်ဆန်းတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန် ... ကျွန်တော်က မြသားရုပ်သွင်ကို ဟိုးအရင်က မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူး၊ သိစေ့ ကျွမ်းဟောင်းလိုပဲလို့ ထင်တယ်၊ ဘယ်မှာမှန်းလည်းသာ မသိဘူး”

“မြသားလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်မိတယ်”



<၄>

ထိုညမှာ သူ အိပ်မက်မက်ပြန်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား မောင်ဒွေးထံသို့ ဒေဝီ သခင်မလေးရဲ့ အထိန်းတော်ကြီး ရောက်လာတယ်။

“မင်းကို ငါပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါခင်ဗျာ”

“ဘုရင့်သမီးတော် ထိပ်ထားလေးက မင်းကို သဘောကျနေတယ်၊ အဲဒါ ...”

မောင်ဒွေးက အထိန်းတော်ကြီးရဲ့ စကားကိုဖြတ်ပြီး ...

“ကျွန်တော်လည်း ဒေဝီထိပ်ထားလေးကို ချစ်နေပါပြီ”

ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အထိန်းတော်ကြီးက ဒေါပွသွားတယ်။

“မင်းရှေးနေလား။ ငါကမင်းကို အောင်သွယ်ပေးရအောင် တာ မဟုတ်ဘူး။ သတိပေးရအောင်လာတာ။ ဒါဟာ မင်းပြစ်မင်တစ် သင့်မယ့်ကိစ္စဆိုတာ မင်းသိချဲ့လား။ ဘုရင့်သမီးတော်ကို ချစ်မိမိ အသက်ဆုံးရမှာပဲ။ ဒီတော့ ငါပြောချင်တာက မင်းရင်ထဲရှိတာကိုယ် ပြီး အဝေးကိုပြေးဖို့ပဲ”

မောင်ရွေးက မတုန်လှုပ်ဘူး။

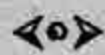
“ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ ပြေးရမှာလဲ။ ဘုရင့်သမီးလေး လည်း လူပဲ။ သူ့ကိုချစ်တာ အပြစ်လား”

“ငါပြောတာကို မင်းလက်မခံရင်တော့ မင်းကိုယ် ဝန်ကြီးထံ ဦးဦးနဲ့ တိုင်ပင်လိမ့်မယ်”

အထိန်းတော်ကြီးက ငြိမ်းခြောက်ပေမဲ့ မောင်ရွေးကမကြောက် ဘူး။ ရယ်နေတယ်။

“တိုင်ချင်ရင် တိုင်လေမှာ။ ထိပ်ထားဒေဝီက ကျွန်တော်ကို ချစ်နေတဲ့အကြောင်း၊ အထိန်းတော်ကြီးက အောင်သွယ်လာလုပ်ကြော်တဲ့ ပြောလိုက်မှာပေါ့”

အထိန်းတော်ကြီး မျက်နှာပျက်သွားပြီး နောက်ကြောင်း ခြံ လှည့်သွားတယ်။



“ဟင် ... အဲဒီအိပ်မက်ချင်းလည်း တူနေပါလား။ မြသား ရုပ်သွင်ရဲ့အိပ်မက်ထဲမှာ ဘုရင့်သမီးတော်လေးဒေဝီက မောင်ရွေးကို မေတ္တာရှိနေလို့ အထိန်းတော်ကြီးကို မောင်ရွေးထံကို လွှတ်တယ်။ အထိန်းတော်ကြီး ပြန်လာတဲ့အခါ မျက်နှာပျက်နေတယ်။ အထိန်းတော် ကြီးက 'အမှန်ပြောရရင် ကျွန်တော်မျိုးမက သူနဲ့ထိပ်ထားကို မနီးစပ်စေ ချင်ဘူး။ သူ့ကို ဝေးဝေးပြေးစေချင်တယ်။ ဒါကြောင့် ငြိမ်းခြောက် လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက မဟုတ်ဘူး။ သူလည်း ထိပ်ထားကို ချစ်နေတယ် လို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးမက ဝန်ကြီးတစ်ဦးနဲ့ တိုင်ပင်လို့ပြော တော့ ... တိုင်ပါလား။ တိုင်ရင် ဒေဝီက သူ့ကိုရယူနေတယ်။ အထိန်း

တော်ကြီးက အောင်သွားလာလုပ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်မယ်တဲ့။ တော်ကြီးမအနေနဲ့ ဒေဝီခိုင်းတာကို သူ့နဲ့နီးစပ်အောင်မလုပ်ဘဲ ရွှေကို မျှော်တွေးပြီး ခုလိုလုပ်ခဲ့မိတာပါ' လို့ ပြန်ပြောတယ်။ ဘုရင့်တော်ဒေဝီက မောင်ဇွေး သူမကို ချစ်တယ်ဆိုတာသိရလို့ ပျော်တယ်။ အဲဒီလိုမက်တယ် ကိုကြီးမောင်ချဲ့”

“ဟာ ... ဇာတ်လမ်းက အတူတူဖြစ်နေပါလား”

“ဟုတ်တယ်နော်”

“မြသားရှုပ်သွင်”

“ရှင်”

“အိပ်မက်ထဲက ဘုန်းကြီးကျောင်းသား မောင်ဇွေးက ဘုရင့်သမီးတော် ဒေဝီကိုချစ်တာ အဖြစ်လို့ မြသားရှုပ်သွင်မြင်လား ဟင်”

“အိုး ... ဘာလို့အဖြစ်လို့ မြင်ရမှာလဲ”

“ခါဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသား ကြီးမောင်က အရာရှိကြီးသမီး မြသားရှုပ်သွင်ကို ချစ်နေမိတယ်ဆိုရင်ဧရ”

“ဟင် ... ဘာမှန်း မသိဘူး။ ရှက်စရာကြီးပေမာ ... မှာ အနိကယ်ပျူးလာနေပြီ။ မြသား သွားတော့မယ်”

“နေ ... နေပါဦး မြသားရှုပ်သွင်ရယ်။ ဟို ... ဟိုလေ ... ဒီတစ်ခါ ညကျရင် အိပ်မက်မက်မလား မသိဘူး။ အိပ်မက်ချင်း ဝိုက်ကြည့်ရအောင်နော်”



<e>

ညမရောက်သေး။

အနိကယ်ပျူးခေါ်လာသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ သူမုက်ဝယ်လေးနှင့် ရှိနေသည်။

“ငါလည်း ယောက်ျားပါ။ ယောက်ျားချင်း ကိုယ်ချင်းစာပါ။ ပြီးတော့ ငါလည်း ချစ်တတ်တဲ့ အသည်းနှလုံးရှိတဲ့သူပါ”

အနိကယ်ပျူးက စကားစသည့်။ သူ့မျှားမှာတော့ လက်ဖက်ရည်ပင် မသောက်နိုင်။ အနိကယ်ပျူးခေါ်လာသည်က မြသားရှုပ်သွင်နှင့် အိပ်မက်ချင်းဖြစ်မည်ဟု သူ့ကြိုသိနေသည်။ ကြည့် ... အနိကယ်ပျူးအဘာသည် စကား။

“မင်း မြသားရှုပ်သွင်ကို ချစ်နေလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

အန်ကယ်ယူး သက်ပြင်းချသည်ကို တွေ့ရ၏။

“မြသားရုပ်သွင်ရဲ့ပိတုတွေဟာ ဘယ်သူတွေ၊ ဘယ်လိုအဆင့် ရှိတဲ့သူတွေဆိုတာ မင်းသိပါတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ အချိန်အခါ၊ ဩဇာတွေလည်း မင်းသဘောပေါက်မှာပါ။ ဒီထက်ပိုပြီး အဲ ... မင်း ထက်ပိုပြီး ငါသိတာက သူတို့ရဲ့မာနတွေနဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေပါ။ ဒါကြောင့် မင်းတို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာပင်ကလေးဟာ ဘယ်လိုမျှ မရှင်သန်နိုင်ဘူး။ အဆိပ်နဲ့ လောင်းသတ်ခံရမှာပဲဆိုတာ မင်းသိထားဖို့လိုတယ်”

သူ့ရင်ထဲမှာ တင်းသွားသည်။

“ကျွန်တော့်ကို နှိပ်ခြောက်နေတာလား”

“စေတနာနဲ့ သတိပေးတာပါ မောင်ကြီးမောင်”

“ကျွန်တော်ကတော့ ခနာက်မဆုတ်နိုင်ဘူး”

“အား ... မင်း တယ်ခေါင်းမာပါလား။ မင်းလည်း မြသား ရုပ်သွင်အတိုင်းပဲ”

“ဒါဆို မြသားရုပ်သွင်လည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

အန်ကယ်ယူး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူ့စကားအများကို ချစ် ပြင်ဖို့ ရုတ်တရက် အခြေရှာမရ။

ကြီးမောင်က ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကျေနပ်သွားပြီ အန်ကယ်။ သူ့ချစ်ကိုယ်ချစ် နှစ် ကိုယ်ချစ်နေမှတော့ ဘာအတားအဆီးမျှ ကြောက်စရာမလိုတော့ပါဘူး”

အန်ကယ်ယူးမျက်နှာ ပြုံးကျသွားသည်။



ဦးကိုကိုလွင်

ဟာပီသစ်ကျမ်းလက်မှတ်စဉ်အောင်ပွဲ

၁၂၀၉ ခုနှစ်

<<၁၀>

ထိုညမှာ ကြီးမောင် အိပ်မက်မက်ပြန်တယ်။ သူ့လိုပဲ မြသား သွင်လည်း အိပ်မက်မက်လိမ့်မယ်လို့ သူ့သိနေတယ်။

သူတို့ အိပ်မက်တွေက ...

သူတို့ အနာဂတ်ကို ကြိုပြီးခင်းပြနေတဲ့ ဓာတ်ကွက်တွေပဲ။ အထိန်းတော်ကြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ချောက်လာပြီး ...

“မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်”

လို့ပြောတယ်။

“ဘယ်ကို လိုက်ရမှာလဲ”

မောင်ခွေးက ပြန်မေးတယ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“နန်းတော်ထဲကို”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ထိပ်ထားက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ထိပ်ထားက ...”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းနန်းတော်ထဲမှာ ခစားရမယ်”

“မ်းသာလိုက်တာ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီအတိုင်း မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုလဲ ..”

အထိန်းတော်ကြီးက မောင်ခွေးကို မိန်းကလေးလို တတ်စေတယ်။ မြင်ဆင်ပေးတယ်။ သင်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ... နန်းတော်ထဲကို ခေါ်သွားတယ်။

နန်းတော်အဝင်မှာ စစ်ဆေးတော့ ...

“ဒါ ကျွန်မတို့မလေးပါ။ ထိပ်ထားလေးရဲ့ အဆောင်တော်မှာ ခစားဖို့ တောကခေါ်လာတာပါ”

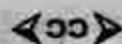
အထိန်းတော်ကြီးက ပြောတယ်။

စစ်ဆေးတဲ့ အရာရှိတွေက မောင်ခွေးကိုကြည့်ပြီး မိန်းကလေးပဲရယ်လို့ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ မောင်ခွေးဟာ ထိပ်ထားလေးခေပီရဲ့ အဆောင်တော်ထဲရောက်သွားတယ်။

အဲဒီမှာ ထိပ်ထားလေးနဲ့ မောင်ခွေး ...

ချစ်သူနှစ်ဦး ...။



အိပ်မက်မက်ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ကြီးမောင်နေသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ အန်ကယ်ပုဏ္ဏရက်လာသည်။ အန်ကယ်ပုဏ္ဏရက်ကြွင်းတော့ ...

“မင်း ငါ့နဲ့လိုက်ခဲ့”

အန်ကယ်ပုဏ္ဏရက် ပြောသည်။

“ကျွန် ... ကျွန်တော် ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာလဲ”

သူက မြန်မေးသည်။

“မြသားရှင်သွင် ဂေဟာကို ...”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မြသားရှင်သွင်က ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“မြသားက ...”

“ဟုတ်တယ်။ မင်း မြသားရုပ်သွင်ဂေဟာမှာ အလုပ်ဆောင်ရမယ်။ မင်း အလုပ်မရှိဘူး မဟုတ်လား”

မြသားရုပ်သွင်၏အကြံနှင့် သဘောထားကို သူ သဘောပေါက်သွားသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ဒီမှာ ငါပြောမယ်။ မြသားရုပ်သွင်ကို ငါက တူမလေးအဖြစ် လိုချင်လို့ သူ့ရဲ့သဘောထားကို ငါလိုက်လျောပြီး လုပ်ပေးရတာ။ ဒါပေမယ့် မင်းသိထားဖို့က ပြဿနာတစ်ခုခုပေါ်ရင် မင်းသေပြီသာမှတ်”

“စိတ်ချပါ”

အန်ကယ်ယူနီက သူ့ကို ယူစရာရှိသည်များ ပြင်ဆင်ထားမှာပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ လာခေါ်မည် ... တဲ့။ ကပ္ပိယကြီးက ...

“အင်း ... ကြီးမောင်း ငါတော့ ဖုံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေတယ်။ မင်းရဲ့အိပ်မက်တွေက မင်းဖြစ်မယ့် မင်းရဲ့ကံကြမ္မာကို ကြိုတင်သိပေးနေသလို ဖြစ်နေတယ်။ ပိုပြီး ထူးဆန်းတာက မင်းရော မြသားရုပ်သွင်ပါ အိပ်မက်တွေက တစ်ထပ်တည်းကျနေတာပဲ။ ဒါကို ကောက်ချက်ချရင် မင်းနဲ့မြသားရုပ်သွင်ဟာ ငွေ့စေ့စက်ပဲ။ ငွေ့စေ့စက်ဆိုတာ ရိုးရိုးပြောတာ။ တကယ်ဆို မင်းနဲ့မြသားရုပ်သွင်ဟာ တစ်ချိန်က မောင်ခွေးနဲ့ ထိပ်ထားလေး ဒေဝီပဲ။ မောင်ခွေးနဲ့ ထိပ်ထားလေးဘဝကမကြီးမောင်နဲ့ မြသားရုပ်သွင်ဖြစ်လာတာ။ ငါ့အမြင်ပြောရရင် မင်းနဲ့ နှစ်ဦးစလုံးဟာ လူဝင်စားတွေပဲ”

မှတ်ချက်ချသည်။

“ရာ ... လူဝင်စား ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဟာ ... ဟုတ်ပဲ။ မလား။ ကပ္ပိယကြီးရာ”

“ဟုတ်တာပေါ့။ ဟုတ်လို့ မင်းတို့ မြင်မြင်ချင်း တစ်ဦးကို တစ်ဦး ချစ်မိကြတယ်။ အိပ်မက်တွေ ထပ်တူမက်ကြတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ မောင်ခွေးနဲ့ ထိပ်ထားလေးဒေဝီဟာ ဘုရင်ခေတ်လေး နောက်ကျဆုံး ကုန်းဘောင်ခေတ်ကပေါ့”

“မှန်တယ် ... ကြီးမောင်း မောင်ခွေးနဲ့ ထိပ်ထားလေးဒေဝီဟာ ကုန်းဘောင်ခေတ်ကပဲ။ ရတနာပုံနေပြည်တော်ကပဲ။ ငါကြားဖူးတဲ့ ဇာတ်သစ်အရ ပြောရရင် မင်းတုန်းမင်းကြီးရဲ့ သမီးတော်လေးတစ်ပါးနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းအမှန်ပဲ”

“သူ ... သူတို့ ... နောက်ဆုံး သာဖြစ်သွားကြလဲ။ ပေါင်း ဩရလား”

သူ သိလိုစွာ ပေးသည်။

ကပ္ပိယကြီး သက်ပြင်းချွမ်း

“အဲဒါ ထားလိုက်ပါကွာ။ ဇာတ်သိမ်းကတော့ မင်းတို့ သိလာမှာပဲ။ မောင်ခွေးဟာ ဒေဝီထိပ်ထားလေးရဲ့ နန်းတော်ကိုခရက်သွားပြီး ခုတ်သုခုတ်ဦး ပေါင်းမက်ကြရတာပေါ့ကွာ။ အဲ ... တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပေါ့။ ဟာ ... ဟာ ... ဟာ”

ကပ္ပိယကြီးက ပြောရင်းရယ်ဝမ်း သို့သော် သူရယ်သည့် သူရယ်သံမှာ အသက်မပါ။

နေ့လယ်ပိုင်းမှာ အန်ကယ်ယူနီ လာခေါ်သည်။ သူ့ဆရာတော်ကြီးကိုကန်တော့ ကပ္ပိယကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပါသွားရသည်။

မြသားရှုပ်သွင်ဂေဟာမှာ မြသားရှုပ်သွင်၏ အခင်နှင့်ပိခင်
တွေ့ရသည်။ ဂေဟာကြီးက နန်းတော်တမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော
မြသားရှုပ်သွင်၏ မိခင်နှင့်အခင်တို့မှာလည်း ထည်ဝါလွန်းလှ၏။ သူ
မျက်နှာများက ဟနုရောင်များဖြင့် တပိတ်ပိတ်တောက်နေသည်။

“ဒါ ကျွန်တော်တို့လေးပါ။ မိဘတွေ မရှိတော့လို့ ရွာက
လှမ်းပေါ်လိုက်တာပါ။ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ခွင့်ပေးပါ”

အန်ကယ်များက ခွင့်တောင်းသည်။

“ရပါတယ်။ သင့်တို့ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ခိုင်းပေး။ နေထိုင်
လည်း စီစဉ်ပေးလိုက်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မင်းတာဝန်ယူရမယ်။ မြသား
ရှုပ်သွင်ဂေဟာရဲ့ စည်းကမ်းတွေကို နားလည်အောင်ပြောထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အခန်းဝ ခန်းသီးလှလှလေး၏နောက်ကွယ်မှ မြသားရှုပ်သွင်
၏ ဝင်းပပလမ်းမျက်နှာလေးကို သူလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

သူပျော်သွားသည်။

မြသားရှုပ်သွင်နှင့်သူ ...

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် ...



အိပ်မက် ...။

ထိပ်ထားလေးဒေဝီနဲ့ မောင်းဒွေးကိုထားပြီး အထိန်းတော်ကြီး
အပြင်ထွက်သွားတယ်။ မောင်းဒွေးက ထိပ်ထားလေးကို ရင်ခွင်ထဲ
နှံ့သွင်းတယ်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ ထိပ်ထားလေးရယ်”

“သူလည်း သိပ်ကဲတာပဲ”

“ချစ်လို့ပါ”

“သိပ် ... မကဲ ... သိပ်မရဲနဲ့နော်။ သူ့ကို အမျှတော်ပုံစံ
ထားရပေမဲ့ တခြားအမျှတော်တွေကလည်း နိုင်မိသွားနိုင်တယ်။
ပြီးတော့ တံခါးပျားတွေ၊ အစောင့်တွေလည်း နိုင်မိသွားနိုင်တယ်။ အပြင်
သိပ်မထွက်ပါနဲ့”

၁၇၆ ● သီဟနိပါတ်

“အဆောင်ထဲမှာရည်းနှေးတာ ငြီးငွေ့ဖို့ကောင်းတယ် ဆို
ထားရဲ့။ ဥပမာအောင်ထဲလောက်တော့ ထွက်ပါရစေ။ အခုဆို နေထိုင်
ကျပြီး အပျိုတော်တွေလို နေတတ်သွားတတ်နေပါပြီ။ မပူပါနဲ့။ နှမတော်
ရယ်”

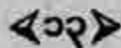
“ကြည့် ... နှမတော်တဲ့ ... ပြောပုံက ...”

“နို့ ... မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မောင်မောင်ချော”

“သိပ်ချစ်တာပဲ နှမတော်ရယ်”

“အို ... မောင်တော်”



ညအခါ လသာသာ

ကစားမလား၊ နားမလား ... မဟုတ်ပါ။ မကစားပါ။ မနား

သူက မြသားရုပ်သွင်ကို ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းသည်။

“သိပ်ချစ်တယ် မြသားရယ်”

“သူ သိပ်ကဲတာပဲ”

“ချစ်လို့ပါ”

“သိပ်မကဲ ... သိပ်မချိန်နဲ့ နေရဲ့။ သူနဲ့မြသားအကြောင်း အိမ်

ထဲမှာတော့ နိုင်သိသွားနိုင်တယ်။ ငြီးတော့ ဒယ်ဒီနဲ့မာသီလည်း နိုင်သိသွား

နိုင်တယ်။ နေတာထိုင်တာ ဂရုစိုက်ပါ”

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“တို့အလုပ် တို့လုပ်ပါတယ်ကွာ။ တာဝန်လည်း ကျေပါတာ
ဥပဒေချဉ်းဆိုပြီး ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေနဲ့နေရပေမဲ့ အဲဒီပန်းပင်
ထက် ဟောဒီက အာသာဝတီ နွယ်နီနတ်ပန်းလေးကိုပဲ အမြဲမြင်
တွေ့ချင်၊ နမ်းကြူချင်နေတာ အချစ်ရဲ့”

“ကြည့် ... အချစ်တဲ့ ... ဟင်း ... ဟင်း”

“နို့ ... မဟုတ်ဘူးလား။ အချစ်နဲ့မောင်က ချစ်သူတွေ
ဟာ”

“မောင်တဲ့ ... ဟီ ... ဟီ”

“မလှောင်နဲ့နော်။ အဲဒီလို လှောင်ရယ်တဲ့ နွတ်ခမ်းလေး
ဒေသံခတ်ပစ်လိုက်မှာ ...”

“အိုး ...”



ကပ္ပိယကြီးက သူ့ကိုလာတွေ့သည်။

“ကြီးမောင်၊ မင်းအတွက် အမြဲငါ့ရင်ပူနေရတယ်။ ဒါကြောင့်
အားတွေတာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ အရင်းကို ပျော်နေတာပဲ”

“အပျော်ရဲ့နောက်မှာ အလွမ်းတွေပါလာတတ်တယ်ကွာ။ သတိ
ထားရမယ်”

“မပူပါနဲ့၊ ကပ္ပိယကြီးရား၊ မြသားက ကျွန်တော့်ကို သိပ်ချစ်
တာပါ။ ပြီးတော့ သူ့အဖေနဲ့အမေကလည်း မဆိုးပါဘူး”

“မင်းကို သူတို့သမီးရဲ့ချစ်သူမှန်း မသိသေးလို့ ကြီးမောင်ရ
သိသွားရင် ဖိုးမီးလောင်နိုင်တယ်”

“ကပ္ပိယကြီး”

“ဟင်”

“မောင်ခွေးနဲ့ထိပ်ထားလေးက နန်းဆောင်ထဲမှာ ပျော်ရွှင်နေပေါင်းကြလေသတည်းနဲ့ ဇာတ်ပေါင်းတာ မဟုတ်လား”

ကပ္ပိယကြီး ချစ်တရက် အဖြေပြန်မလား

“ကျွန်တော့်တို့လည်း အိပ်မက် ထပ်မက်တော့ဘူး ကပ္ပိယကြီးနဲ့”

ကပ္ပိယကြီးထံမှ လေးလေးတို့တို့ စကားသံတချို့ မှောက်ဖျော့စော့စွာ ထွက်လာသည်။

“မက်မှာပါ။ မင်းတို့ အိပ်မက်မက်ဦးမှာပါ”



◀၁၅▶

အိပ်မက် မက်ထယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာက ပျော်စရာအခန်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ထိပ်ထားလေးနဲ့ မောင်ခွေးနဲ့ ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းတွေ မဟုတ်တော့ဘူး။

မောင်ခွေးဟာ အပျိုတော်ဝတ်နဲ့ကြီးနဲ့ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားခံရပြီး ပိတ်ရားခေါင်ကြိုးရှေ့မှောက် ရောက်နေတယ်။ သူ့ဘေးမှာ အနောက်တံခါးပုစွန်ယောက် ဒူးတုပ်ပြီး ခစားနေတယ်။

ပိတ်ရားခေါင်ကြိုးနဲ့မျက်နှာက မုန်တိုင်းကျကျကောင်းကင်လို ပည်းများနေတယ်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ပိပုရားခေါင်ကြီးရဲ့အပေး။

မောင်ရွေးဘာမျှ ပြန်မဖြေနိုင်ဘူး။ မဖြေခဲ့ဘူး။

“အစာနဲ့ရဲလိုက်တာ။ ထိပ်ထားလေးရဲ့ အဆောင်တော်ထဲကို အပျိုဟန်ဆောင်ပြီး ဝင်နေတာဟာ ကြီးမားတဲ့ပြစ်မှုဆိုတာ မင်းမထင်ဘူးလား။ ပြောစမ်း”

ဒီအချိန်မှာ ထိပ်ထားလေး ရောက်လာတယ်။

“သူက ထိပ်ထားရဲ့ချစ်သူပါ။ ထိပ်ထားခေါ်လို့ သူ့ရောက်နေရတာပါ”

ထိပ်ထားလေးက ရဲခွဲစွာ လျှောက်တင်တယ်။

ပိပုရားခေါင်ကြီးရဲ့ ဒေါသကအမြင့်ဆုံးကို ရောက်သွားတယ်။

“တယ် ... ရိုင်းပျံလိုက်တာ။ ဒါ ဘုရင်ကြီးရဲ့ အရှက်ထောက်ကို ခွဲလိုက်တာပဲ။ ကဲ ... ခေါ်သွားကြစမ်း။ သူတို့ကို အချွပ်ထောင်မှာထား။ မကြာခင် ငါစီရင်မယ်”



◀၁၆▶

သူနှင့်မြသားရှင်သွင်တို့ တစ်ညတည်းမှာပင် ထိုအိပ်မက်ကို အပ်တူထပ်မျှ မက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအိပ်မက်ကြောင့် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများဖြင့် သူတို့ဆုံတွေ့လာမည်ဆိုလျှင်ဖြစ်လာနိုင်သည်ကို ရွေးရွေးကြသည်။

“မြသားတော့ ရင်ပူနေပြီ မောင်”

“မောင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲပေါ့”

“မြသားတို့အကြောင်း ဝယ်ဒီနဲ့မာပီ သိသွားမယ့် နိမိတ်ခြစ်အပ်ထင်တယ်”

“အဲဒီလိုထိသွားရင် မလွယ်ဘူးထင်တယ် မြသား မောင်တော့ကြောက်နေပြီ”

ပန်းခြံထဲမှာ နှစ်ဦးသား လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် တိုင်ပင်နေကြဆဲ
မှာပင် အနားသို့ ပြသားရုပ်သွင်၏မိခင် ရောက်လာသည်။

"တယ်တော်တဲ့ သမီး၊ ဝိဘာယုက်နာကို ဆိုးမဲသုတ်တဲ့ သမီး
ပိုက်၊ လာစမ်း"

"အို ... မာမီး၊ သမီး ... ပြော"

"တော်စမ်း ... မကြားချင်ဘူး။ ဘာမျှ ဆင်ခြေပေးဖို့ မရင့်
စားနဲ့။ သွား ... အိမ်ထဲဝင်း၊ ဟိုကောင်မတွေ သူ့ကိုခေါ်သွားစမ်း"

အိမ်ဖော်များက အမိန့်အတိုင်း ပြသားရုပ်သွင်ကို ဆွဲခေါ်
သွားကြသည်။ ပြသားရုပ်သွင် ရှမ်းရင်းကန်ရင်း ငိုရင်း တောင်းပန်ရုပ်
ပါသွားသည်။

သူ ဒုတုန်နေခဲ့ပြီး

"မင်းက သားရေပေါ်အိပ် သားရေနားစား၊ ခွေးလိုကောင်
ပဲ။ မင်းယုက်နာ ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ မင်းအခု ခြံထဲကထွက်သွား"

"အန်တီ ကျွန်တော်တို့ ..."

"တိတ်စမ်း၊ မင်းငါ့ကို ဘာမျှထပ်ပြောစရာ အကြောင်းမရှိ
ဘူး။ မိမိမှာ ငါပြောလိုက်မယ်။ မတန်မရာ မင်းလုပ်ခဲ့တာတွေအတွက်
မင်း ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒါပဲ။ ဟိုလူတွေ သူ့ကိုခြံထဲက ဆွဲထုတ်
လိုက်"



◀၁၅▶

ကပ္ပိယကြီးဟာ မောင်ခွေးနှင့် ထိပ်ထားလေးဒေဝီ၏အကြောင်း
မပြောပြခဲ့သော်လည်း သူတို့အိပ်မက်ထဲမှာ ထိုအကြောင်းကို တွေ့
မြင်လိမ့်မည်ဟု သိနေခဲ့၏။

မောင်ခွေးကို သေမိန့်။

ထိပ်ထားလေးကို ကျောင်းကျွန်း။

သို့သော် မှူးမတ်များက ထိပ်ထားလေးကို ကျောင်းကျွန်း
အခြေပြစ်ခတ်ပေးလျှင် မင်းထာရာကြီး၏ရုတ် ညှိုးနှမ်းမည်ဟု လျှောက်
ဆင်ကြသည်။

အဆုံးတွင်တော့ နှစ်ဦးစလုံး သေခတ်။

သုသာန်မှာ ပြစ်ခတ်မစီရင်မီ ...

ဘုရင့်သမီးတော်ထိပ်ထားလေးက မောင်ခွေးကို ရေတစ်ခွက်
ပေးသည်။

“မောင်တော်အတွက် နှမတော်ရဲ့ နောက်ဆုံးလက်ဆောင်ပဲ”
မောင်ခွေးက ရေခွက်ကို ယူပြီးသောက်သည်။

“နှမတော်တို့ကို သေဒဏ်ခတ်စေမဲ့ နှမတော်တို့ရဲ့ချစ်ခြင်း
မေတ္တာကိုတော့ သေဒဏ်ခတ်လို့မရပါဘူး။ နောင်ဘဝဆက်တိုင်း ဆက်
တိုင်း မောင်တော်နဲ့နှမတော် ထုံပါရစေလို့ ဆုတောင်းကြရအောင်”

ထိပ်ထားလေးက မောင်ခွေး၏လက်ကို ဆုပ်၍ ပြောသည်။
မောင်ခွေးက ခေါင်းညိုတ်သည်။ သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ပျက်ရည်များဖြင့်
ဆုတောင်းကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိဖုရားခေါင်ကြီးက သေမိန့်ကိုရှင်သိမ်းလိုက်
သည်။ မောင်ခွေးကို အချွပ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ထိပ်ထားလေး
ကို အဆောင်သို့ပြန်ခေါ်သွားသည်။

သို့သော် ...

မှောင်မိုက်သော ညတစ်ညတွင် မောင်ခွေးကို ကြိုးတုပ်၊ ဂုနီ
အိတ်ထဲထည့်ကာ ရေထဲပစ်ချလိုက်ကြ၏။

ထိပ်ထားလေးဒေဝီကတော့ အဆောင်ထဲမှာပဲ သေပွဲဝင်သွား
သည်။ ဈာနာဗြီး သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောကြ၏။ အမှန်ကို
ထိပ်ထားလေးမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မသိနိုင်။

ထိုကြောင့်ဗွယ်ဇာတ်သိမ်းကို ကပ္ပိယကြီးအနေဖြင့် ကြီးမားစွာ
အား မည်သို့ ပြောရက်ပါမည်နည်း။

မပြောသော်လည်း ...။



မူရင်းကျာနယ်တစ်ခုထဲမှာ ကားတိုက်ခံရပြီး သေဆုံးသွားသော
လူငယ်တစ်ယောက်၏သတင်း ပါလာသည်။

သေဆုံးသူ၏ အိတ်အတွင်းမှတွေ့ရသော မှတ်ပုံတင်အရ
ကြီးမောင်'ဟုခေါ်သော လူငယ်လေးဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ တိုက်သွား
သော ကားကိုမသိ။

နောက်ရက် အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ...

သတင်းစာ၌ နာရေးသတင်းတစ်ခု ပါလာသည်။

'ပြဿနာရှင်သွင်' ... တဲ့ ။





လက်ထောက်
ပုဂံ
အုပ်စု

◀၁▶

ပိုင်ပိုင်ပိုင်နှင့်တူသောဆေးတော်ကြီး

ကျွန်ုပ်သည် တိုက်အမှတ် (၁၀၀/၀)၊ အခန်း (၃၀၆) (၄) လွှာ
အင်းသစ်ရိပ်သာတွင် နေထိုင်လျက်ရှိပြီး ထိုအင်းသစ်ရိပ်သာလမ်းတွင်းရှိ
အမှတ်ရိပ်တောင်ရှိ ဟုခေါ်သော မာပင်အောက်ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ကလေးသို့ နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ဘီရင်ဖတ်ခေါ် နံနက်ခင်းစာ စား
ဆိုင်ရန်အတွက် ရောက်ရှိခဲ့ရလေ၏။

ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးတွင်ထိုင်ကာ သံယာဇောများ၏
အနီးတွင်းကို နေ့စဉ် သားတော်မောင်နှင့်အတူ လောင်းလျှော့လှိုင်း။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

သံဃာတော်များကြွလာကို လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း မုန့်စားရင်း စောင့်ဆိုင်းကာ အာလာပသလ္လာပ ပြောရသည့်အလုပ်သည် နေ့စဉ်ဖြစ်၏။ အပြစ်တမ်း စဉ်ဆက်မပြတ်ရှိနေသော အာစိဋ္ဌကံကုသိုလ်ဖြင့် ဟုလည်း ဆိုလိုက်၏။

ထိုသို့ သံဃာတော်များကြွလာမည့် တန်းဆွမ်းကို စောင့်ဆိုင်း ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ စကားမောင်ပွဲမိကြသူများတွင် ကဗျာဆရာကြီးမောင်ရင် ဦး၊ မြေတိုင်းအရာရှိဟောင်းဦးခင်မောင်မီ၊ ခြင်းစိစွာကြီးဦးအတီး စသည့် ဖြင့် အဘိုးကြီးများလည်း ပါဝင်လေ၏။ တစ်နေ့တွင် စာမျိုးစုံဖတ်ရေး ရှိသော ဦးခင်မောင်မီက စကားစဉ်ပြောလိုက်၏။

“ဆရာလင်းက လှောင်စားတွေ ဘာတွေအကြောင်း ဝတ္ထုရေး ဖူးခဲ့လို့ ပြောပြရဦးမယ်။ ကျွန်တော်ဘေးတော်တဲ့သူကလည်း လှောင်စား တစ်ယောက်ပါပဲဗျ”

“အဘရဲ့ဘေးက လှောင်စား ... ဟုတ်လား။ စိတ်ဝင်စားစရာ ပဲ။ လှုပ်ပါဦးအဘ။ ပြောပါဦး ... လှောင်စားအကြောင်းဆို နားထောင် ရှင်ပါတယ်”

“အဘိုးမြရဲ့အကြောင်း၊ နားမထောင်ခင် အဘိုးမြပေးခဲ့တဲ့ သာသနာငါးထောင်ဆေးအကြောင်း၊ အရင်နားထောင်ကြည့်လိုက်ပါဦး ဆရာလင်းရဲ့”

“သာသနာငါးထောင်ဆေး ... ဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ဖြင့် ကြားတောင်မကြားဖူးသေးပါဘူး အဘရာ”

“အခုကြားဖူးသွားပြီ မဟုတ်လားဗျ။ ကြားဖူးရုံတင် မကဘူး။ မြင်ဖူး။ သုံးပူးရအောင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အဲဒီသာသနာငါးထောင်ဆေး တောင့်လေးတစ်ခု လက်ဆောင်ပေးဦးမှာပါ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန် တံခွန်နဲ့ကုက္ကား ကျေးဇူး ပေးစွာတင်ပါတယ် အဘရာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဝေနေယျတွေကို အကူအညီပေးနေရလေတော့ အဲဒီလို ဆေးတော်ကြီးတွေဘာတွေ လက် ဆောင်ထားမှ တော်ကာကျတာ”

“သာသနာငါးထောင်ဆေးဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့ ဖော်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော်ဘေး၊ ဖော်ခဲ့တုန်းက တော်တော်ကို အခက်အခဲ တွေပဲ။ ခုနစ်ရက်သားသမီး ကိုးယောက်ဆယ်ယောက်လောက်နဲ့ မဟာ မြင်တော့ကြီးထဲကိုဝင်ပြီး ရက်ပေါင်းများစွာ သူလိုချင်တဲ့ ဆေးမြစ်တွေ၊ ဆေးခေါက်တွေ ရှာခဲ့၊ ခွာခဲ့ရတာ။ လိုအပ်တဲ့ဆေးပင် တွေပြီဆိုရင်လည်း ဆေးပင်တွေနဲ့ ဘယ်နေသားက ပိတ်ဖြူစကိုကိုင်ပြီး ခံယူတဲ့အခါ ဘယ် နေသားက ဓားနဲ့ခုတ်ပြီး ခွာရမယ်ဆိုပြီး နေ့သင့်နံ့သင့် အချိန်အတိအကျ လုပ်ခဲ့ရတာ”

“သာသနာငါးထောင်ဆေးတော်ကြီးရရှိ မလွယ်ပါလား”

“ဘယ်လွယ်မလဲ ဓာရေးဆရာရဲ့ အဲဒီလို ဆေးဖက်ဝင်သစ်ပင် တွေကို တောထဲမှာလိုက်ရှာတဲ့အခါ ဆရာရေး တပည့်ပါ ကိုးပါးသီလကို ဆည်း စောင့်ထိန်းထားကြရသေးတာဗျ”

“ဘေးလက်ထက်က ဖော်ခဲ့တဲ့ ဆေးတော်ကြီးဆိုတော့ နှစ်ပေါင်း ဆယ်တော်ကြာပြီပေါ့နော်”

“သေချာတာပေါ့ ဆရာလင်းရယ်။ ခုဆိုရင် ဒီဘေးတော်ကြီး တွေ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်နေပြီ”

နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်က ဆေးတော်ကြီးကိုရမည်ဆို၍ ကျွန်ုပ် သူ့ခနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် အကူပြုပေးရမည်အရေးကို တွေးပြီး ဆင်သားနေမိ၏။ ထိုအချိန်တွင် အဘဦးခင်မောင်မီသည် သူ့ရှာကင်အင်္ကျီ

အိတ်ထဲတွင် ထည့်ယူလာခဲ့သည့် ဆေးတော်ကြီးကို ဟိုအိတ်နဲ့ကပ်လုပ်
သည်အိတ်နီကလိုက်ဖြင့် ရှာဖွေနေလေ၏။

“ပါရော ပါခဲ့ရဲ့လား အဘရဲ့”

“ခင်ဗျားကိုပေးမယ့် ချည်ရွယ်ချက်နဲ့ ညကတည်းက ဆေး
ချာချာထည့်ခဲ့တာပါဗျာ။ ကျွန်ုပ်အင်္ကျီကလည်း အိတ်ကပ်တွေကလေး
အသက်ကလည်းကြီးတော့ ဘယ်အိတ်ထဲ ထည့်ခဲ့မိမှန်း မမှတ်မိ
တာချို့”

ပြောပြောဆိုဆို အဘဦးခင်မောင်ရီက သူ့ကျွန်ုပ်အင်္ကျီကို
တွေ့ကို ဟိုနီကပ်သည်နီကပ်ဖြင့် ဆက်ရွှ်နီကပ်ကြည့်ပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လေး
စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်နေရ၏။ အရွာနီကြာမှ ကျွန်ုပ်အင်္ကျီအတွက်
အိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်လက်မအရွယ်ခန့် သတင်းစာစက္ကူဖြင့်ပတ်ထားကာ
အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ထွက်လာလေ၏။ အဘဦးခင်မောင်ရီက ထို
ထုပ်ကလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဖြေလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်ဝင်စား
ဖြင့် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အဘသည် စက္ကူကိုဖြေရာ၌ တော်တော်မှတ်
နိုင်ဘဲ ကတုန်ကယပ်ဖြစ်နေ၏။

“အဘက ပေးရမှာ နှမြောလို့နဲ့တူတယ်။ လက်တွေ့တုန်
တယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က စလိုက်လေရာ အဘဦးခင်မောင်ရီက ...

“ပေးဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတာပဲ ဆရာရယ်။ မနှမြောပါဘူး။ အဘ
ကြီးလို့ လက်တုန်ချင်တာပါ”

ဟုပြောလျက် သတင်းစာစက္ကူထဲမှ ဖြေယူလိုက်သည့် ထပ်
ခန့်ဆေးတော်တုံးကလေးကို ကျွန်ုပ်လက်သို့ လှမ်းပေးလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်
လည်း ရိုရိုသေသေခံယူလျက် အသေအချာကြည့်လိုက်သောအခါ

ဘောင့်သည် ထုလုံးရှည်ရှည်မျောမျောသဏ္ဍာန်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ပိရမစ်လိုလို
တော်လိုလို သုံးမြှောင်ပုံထောင့်ချွန်းလေးနှင့်ဖြစ်၏။ အသာအယာမွှေးရှူ
ကြည့်လိုက်သောအခါ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ဆေးအာနိ
သင်ပြယ်ပုံမရဘဲ သင်းသင်းကလေး ပွေးပွေ့လျက်ရှိလေ၏။

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အဘရယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း ခုနစ်ရက်သာသမီးတွေအပေါ် ထိထိ
ရောက်ရောက် အကူအညီပေးနိုင်မယ့် ခင်ဗျားလိုလူမျိုးကိုပေးရတာ ကျေး
ဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ပိရမစ်အသေးစားကလေးနှင့်တူသော သာသနာ
ဦးထောင်ဆေးတော်ကြီးကို လှည့်ပတ်ကြည့်နေရာက ...

“ဒီဆေးကို ဘယ်လိုသုံးရမလဲ”

ဟု မေးမြန်းစစ်စစ်ကြည့်လေ၏။ ထိုအခါ အဘဦးခင်မောင်ရီ
...

“ဂန္တီရဆရာကြီးကလည်း ... ခက်နေပြန်ပါပြီဗျာ။ ဉာဏ်ရှိ
သလို သုံးပေးဗျာ။ ဆေးတော်ဆိုတာ ပိစွာခရနယကုထုံးထံမှာ အမြင့်မြင့်
သုံးဆေးတစ်မျိုး မဟုတ်လားဗျ”

အဘဦးခင်မောင်ရီ၏စကားကြောင့် ခေါင်းကိုဆတ်ညှိထိထိ
မိ၏။

“ဟုတ်ပါပြီ ... အဘရယ်။ ဉာဏ်ရှိသလိုပဲ သုံးနဲ့ပေါ့”

(မှတ်ချက်။ ။ သာသနာဦးထောင်ဆေးတော်ကြီးမှာ စွာသုံးစွဲနိုင်သည့်
သောကြောင့် နေရာတကာမသုံးဘဲ အရေးပေါ်မှသာ တစ်နှစ်ခန့်
ဖြစ်၍ သုံးပါ၏။)

“ကဲ ... အဘ။ ဆေးတော်ကြီးကိုစွဲ ပြီးပြီဆိုတာ ...

၁၄၄ ● လမ်းဆုံတစ်ခု

ဘေးတော်ဖြစ်တဲ့ ... ဘယ်သူ ..."

"အဘိုးမြတဲ့ ... ဆရာမြလို အများသိကြတယ်"

"အဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီ လူဝင်စားဆရာမြရဲ့အကြောင်း ပြောပြပါဦး"

ကျွန်ုပ်က ပွဲတောင်းလိုက်သဖြင့် အတဦးခင်မောင်ရီသည် နွေးတစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်ကာ လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းလိုက်၏။



မိတ္တူသုတ္တန်ကျမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ထွေပြောက်ရာ

မိတ္တူသုတ္တန်ကျမ်းစာအုပ်ထဲမှာ ထွေပြောက်ရာ နှစ်တော်မင်းကြီးဦးမြတ်သာနှင့် မင်းကြီးကတော် ဒေါ်ရင်ဆိုလျှင် အသံတစ်ခုမှ နယ်တစ်ခုလုံး မသိသူမရှိကြ။ ဦးမြတ်သာနှင့်ဒေါ်ရင်တို့ လက်ဆက်၍ မကြာမြင့်မီပင် သားကလေးတစ်ယောက်ရလေ၏။ မြောင်းမြအောက်သို့သွားရင်း ထိုကလေးကို မွေးဖွားသဖြင့် သူ့ဇာတိချက်ကြောင့် ကလေး အမည်ထည့်ကာ မောင်မြဟုပင် လွယ်လွယ်ခေါ်ခဲ့ကြ၏။

မောင်မြစကားပြောတတ်သည့် အရွယ်မှာပင် သူ၏ပထမဘဝ အကြောင်းကို ပြောပြလေ့ရှိ၏။

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

"ဒလမြို့မှာ ငါ့မယားနဲ့သမီးရှိတယ်။ ငါ့ကိုလိုက်ပို့ပေးပါ။ အသက်နှစ်နှစ်ခန့်ကလေးလေး မောင်မြမှာ ထိုစကားကို မကြာခင်ပင်ပြောလေ့ရှိသော်လည်း လူကြီးများက ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် သူ့အလုပ်ကို ဝှက်ဆီးခုံကြဲချေ။ အထူးသဖြင့် ခုံတော်မင်းကြီးဦးမြတ်သာမှာ အလုပ်ကိစ္စတွေများနေသဖြင့် သားဖြစ်သူ၏စကားကို အလေးမထားနိုင်ချေ။

"မယ်ရင်ရေ ... လာစမ်းပါဦးကွား၊ မင်းသား၊ ငါ့ကို သွားချင်တယ်။ ညည်းပဲ ပူတောနေလို့။ ဒီကောင်ချင်ခြင်းထပ်တာကလေးတစ်မျိုးပဲ။ တခြားကလေးတွေနဲ့ကို မတူဘူး။ ဒီကောင် ဒလဘက်က လူဖြစ်ခဲ့တာတော့ သေချာနေပါပြီကွာ"

ဦးမြတ်သာခေါ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်ရင် အနားသို့ရောက်လာ နောက် ...

"ဟုတ်တယ် ... ကိုမြတ်သာ၊ ကျွန်မကိုလည်း ရှင့်သား စကား မကြာခင်ပင်ပြောလေ့ရှိတယ်"

ဟု ထောက်ခံစကားပြောလေ၏။

"ထူးတော့ ထူးနေပြီကွား၊ မောင်မြဟာ လှဝင်စားပဲ။ သူ့အဖေ တွေ ဒလမှာရှိတာ သေချာသလောက်ရှိတယ်။ ဒီလိုလုပ်ပါလား"

"ဘယ်လိုလုပ်စေချင်လို့လဲ"

"ငါကတော့ ငါ့အလုပ်ကိစ္စတွေ အများကြီးနဲ့ သားမောင် ချစ်ဟက်ဘဝက ကိစ္စတွေ၊ နေရာဒေသတွေကို လိုက်စုစမ်းပေးနိုင် မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ မင်းနဲ့ သားနဲ့ အဖော်တစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ဒေသ သွားပါလား။ သူ့သေသေချာချာပြောပြနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သူ့ဟိုဘက် ဘဝက နေရာတွေ၊ လူတွေကို မြဲရာခံနိုင်မှာပါ"

ခုံတော်မင်းကြီးဦးမြတ်သာ၏ စကားအဆုံးတွင် မင်းကြီး ကတော်ခေါ်ရင်သည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညီတိုက်လိုက်၏။

"ဟုတ်တယ် ... ဒီလောက်တောင် နားပူနားဆာလုပ်လှတာ သွားပို့ပေးလိုက်တာ ကောင်းတယ်။ သားလေးစိတ်ချမ်းသာသွားတာ ပေါ့ရှင်"

ဤသို့ဖြင့် ဒေါ်ရင်သည် မိန်းမဖော်တစ်ယောက်ကိုခေါ်ကာ ဒလဘက်သို့ သားကလေးနှင့်အတူ သင်္ဘောခရီးစဉ်တွက်ခဲ့လေ၏။ ဒလ ဆိပ်ကမ်းသို့ရောက်သည်နှင့် သင်္ဘောဆိပ်တွင် လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေရာ သုံးလေးနှစ်သားအရွယ်ကလေး မောင်မြမှာ ထိုလူကြီးကို အသံဝပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် လှမ်းရွှ်ခေါ်လေ၏။

"ဟေ့ကောင် ... ထွန်းမောင်၊ ဟေ့ကောင် ... ထွန်းမောင်"

ထွန်းမောင်ဟု အခေါ်ခံရသူသည် ကလေးသံကလေးဖြင့် သူ့ နားညှိကို ခဲ့ခဲ့တင်းတင်းခေါ်လိုက်သည့်အတွက် အလွန်အမင်းအံ့ဩ သွားကာ နောက်ဘက်သို့ ရှာခနဲလှည့်ကြည့်လေ၏။ ထိုအခါ အရွယ် မရောက်သေးသည့် မောင်မြကလေးကို တွေ့သွားလေတော့၏။

"ငါ့ကို ဟေ့ကောင် ထွန်းမောင်လို့ခေါ်တာ မင်းလား"

"ဟုတ်တယ်လေ ... ငါခေါ်လိုက်တာ"

"အမယ် ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မင်းကငါ့ကို သိနေသလား"

"သိတာပေါ့ ... ထွန်းမောင်ရယ်၊ မင်းက ငါ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်း သော ယောက်ဖလေကွာ"

မောင်မြ၏စကားကြောင့် ထွန်းမောင်ဆိုသူမှာ ပို၍ပင် အံ့ဩ သွားရလေ၏။

"ဘာပြောတယ် ... မင်းက ငါ့ယောက်ဖ ... ဟုတ်လား"

“ဟုတ်တယ်လေကွာ ... မင်းရဲ့အစ်မ သန်းခင်ဟာ ငါ့မိန်းမပေါ့”

“ဘာ ...”

သုံးလေးနှစ်သားအရွယ်ကလေးက တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးဘဲနှင့် သူ့အစ်မဖြစ်သူ မသန်းခင်၏နာမည်ကိုပါ ရေရွတ်ပြသောအခါ မေါင်းနားယိုကြီးပတ်တင် ခံစားသွားရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကလေးနှင့်ပါလာသူများအား စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မေးခွန်းတွေထုတ်ရလေတော့၏။

“ခင်ဗျားက ဒီကလေးရဲ့အမေလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ကျွန်မက သူ့ရဲ့အမေပါ။ ကလေးရဲ့ စကားမို့ ဓမ္မမယူပါနဲ့ရှင်”

“ဓမ္မမယူပါဘူးဗျား။ တကတည်း အံ့ဩစရာကောင်းလွန်းလို့ပါ။ လူချင်းလုံးဝမတွေ့ဖူးဘဲနဲ့ ကျွန်နာမည်ကိုလည်း တရင်းတနီးပေါ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်အစ်မ မသန်းခင်ကိုလည်း သူ့မိန်းမလုပ်စေပြန်ပြီ။ ဘယ်လိုလဲ ... ဒီကလေးက လှုပ်စားလား။ ကိုဝင်းမောင်သေလို့ ဝင်စားတာလား”

ကိုထွန်းမောင်က စိတ်ဝင်စားစားမေးလိုက်လေရာ ဒေါ်ရင်က မဖြေရသေးခင်မှာပင် မောင်မြက ရင်ကိုကော့လျက် ...

“ဟုတ်တယ် ... ငါ ... ငါလေကွာ။ မင်းယောက်ဖဝင်းမောင်ဟာ ငါပဲပေါ့။ ကဲ ... ထွန်းမောင် ... မင်းမှတ်မိရင် ငါ့ကို မင်းအစ်မ အိမ်ဘက်ခေါ်သွားကွာ။ ပြီးတော့ ငါ့သမီးခင်ဦးကိုလည်း တွေ့ချင်သေးတယ်”

ဟု ဝင်၍ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။

“ကြော် ... လက်စသတ်တော့ မင်းက ငါ့တူမခင်ဦးကိုတောင်

သိနေတာကိုး”

“သိတာပေါ့ ထွန်းမောင်ရယ်။ ခင်ဦးက ငါ့သမီးပဲဟာ”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒီလောက်တောင်သိနေမှတော့ ကိုရိုးသိကြီး၊ ငါ့ မင်းရဲ့မိန်းမ ငါ့အစ်မ ဒေါ်သန်းခင်ဆီ ပို့ပေးရသေးတာပေါ့ကွာ”
ကိုထွန်းမောင်က ပြောပြောဆိုသို မောင်မြကလေးကို ကောက်မုပေ့ချီလိုက်ပြီး ...

“ကဲဗျာ ... အမျိုးတွေ တွေ့နေမှတော့ အိမ်လိုက်ခဲ့ကြပါဘော့”

ဟုဆိုကာ ရှေ့မှလျှောက်သွားလေတော့၏။ ဒေါ်ရင်နှင့်အဖော် ဖြစ်သူလည်း နောက်မှ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်သွားခဲ့ရ၏။ အတော်ကလေးလျှောက်မိသွားသောအခါ လှုပ်စားမောင်မြ ယခင်ဘဝက နေခဲ့ဖူးသည့်အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ အိမ်ပေါ်သို့တက်အက်ချင်း ယခင်ဘဝက ဇနီးသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည့် ခင်ပွန်းသည် သစ်ယောက်၏ခံစားမှုမျိုး မောင်မြရင်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

“နင် ငါ့ကိုမမှတ်မိဘူးလား သန်းခင်”

ဟု မေးလိုက်လေရာ ဒေါ်သန်းခင်မယှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလျက် မောင်မြကိုတစ်လှည့်၊ မောင်မြအမေတို့ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ခင်း နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားရှာလေ၏။

“သူက ဘယ်သူလေးလဲ”

ဒေါ်သန်းခင်၏အမေးကို မောင်မြကလေးက မကျေနပ်စွာဖြင့် မှုတ်မှောင်ဖြုတ်လိုက်လေ၏။

“ငါ့ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား သန်းခင်ရယ်။ ငါ နင့်ယောက်ျား ဝင်းမောင်လေ”

မောင်မြလေးထံမှ စကားသံဆက်၍တွက်လာရာ ဒေါ်သန်းခင်သည် ပါးစပ်ကလေးအဟောင်း ဖြစ်သွားပြန်လေ၏။

“အစ်မနားလည်းအောင် ငါပြောပြမယ်ဟား ဒီကလေးက နင့်ယောက်ျား၊ ငါ့ယောက်ျား ကိုဝင်းမောင် ဝင်းစားတာ၊ ကမ်းနားမှာတုန်းက ငါ့နားမည်ကိုတောင်အော်ခေါ်လို့ ငါတောင် အတော်အံ့ဩသွားတယ်”

“သူက ကိုဝင်းမောင်လား”

“ဟုတ်တယ် ... ငါဝင်းမောင်ပဲ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး သန်းခင် နင့်နဲ့ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့သူက ဘယ်သူလဲ”

ခေါင်းရင်းဘက်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေသော ယောက်ျားကြီး တစ်ဦးကိုပေးလိုက်ရင်း မောင်မြ၏မျက်လုံးများက အိမ်ခေါင်ဘက်သို့ ရောက်သွားပြန်လေ၏။

“ကြည့်စမ်း ... ငါ့ရိုတုန်းက ရွတ်တယ်ဆိုပြီး ထုတ်တန်းမှာ တက်ရည်ထားခဲ့တဲ့ ရှမ်းအိုးစည်ကြီး ခုချိန်အထိ ရှိနေတုန်းပဲ။ ပြုတ်စလိုက်ပါတော့ သန်းခင်ရယ်၊ ခုချိန်လောက်ဆိုရင် အိုးစည်ကြီးကို သိုလှောင်ထားတဲ့ကြိုးတွေ ဆွေးကုန်ရောပေါ့။ ပြုတ်ကျပြီး ကလေးတွေတော့ တွေ့ ထိကုန်ပါဦးမယ်”

ဟုပြောလိုက်ပြီးမှ စောစောက သူပေးထားသည့်ပေးခွန်းအသို့ စိတ်ပြန်ရောက်သွားပြန်လေ၏။

“ပြောလေ ... သန်းခင်၊ သူက ဘယ်သူလဲ”

“သူက မသန်းခင်ရဲ့ နောက်ယောက်ျားပေါ့”

ဒေါ်သန်းခင်က အပြောရခက်နေစဉ် ကိုတွန်းမောင်က ဝမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

“ဘာ ... သန်းခင်က နောက်ယောက်ျားယူတယ် ... ဟုတ်တယ်”

မောင်မြ၏မျက်နှာသည် ရွာတော့မည့်မိုးကဲ့သို့ ညိုနိုင်းသွားလေတော့၏။ ခဏခနဲပြီးနောက် သက်ပြင်းရွက်လျက် ...

“သူကြည့်ရတာ လှနဲ့ထိုးချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာတယ်။ ငါ့ညီသမီးခင်ဦး ဘယ်မှာလဲ”

မောင်မြပေးနေစဉ်မှာပင် နောက်ပေးဘက်မှ မိန်းမတစ်ယောက် ချက်လာ၏။

“နင် ငါ့သမီးခင်ဦးမဟုတ်လား”

မောင်မြက မေးလိုက်လေရာ ခင်ဦးယောင်နုနုဖြစ်နေစဉ် ငါ့ညီသမီးမောင်က ...

“ဟုတ်တယ်။ ဒါ ... ကိုဝင်းမောင်ရဲ့သမီး ခင်ဦးပဲ”

ဟု ဝင်၍ပြောပြလိုက်လေ၏။

“ကဲ ... ခင်ဦး။ အဖေကိုချီး နင်အိမ်ထောင်ကျပြီးပြီ မဟုတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲ ... အဲ ... အင်း ... ဟုတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ကျပြီးပြီ”

“ဒါဆို ငါ့ကိုချီး နင်တို့အိမ်ကို ဒေါ်သွားပေတော့ နောက်ယောက်ျားယူထားတဲ့ နင့်အဖေရဲ့မျက်နှာကို ငါ့ကြာကြာမကြည့်ရင်ဘာကြောင့် ... ဟဲ့ ... ငါ့မေ့နေလို့။ ဒီမှာ သန်းခင် ... ငါ နင့်ယောက်ျားအထုန်းကစုထားတဲ့ ငွေလေးခြောက်ရာ ငါဖတ်တဲ့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တန်းအုပ်ကြီးထဲ ညှပ်ထားတယ်ဟဲ့”

မောင်မြတစ်ဖြစ်လဲ ဦးဝင်းမောင်က သူ့ဟိုဘဝကမိန်းမ ခေါ်

သန်းခင်ဘက် လှည့်၍ပြောလိုက်သောအခါ ဒေါ်သန်းခင်သည် မျက်နှာ
လေးအပိုင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။

“ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်ကျမ်းစာအုပ်ထဲ ငွေခြောက်ရာညှပ်ထားတယ်
ဟုတ်လား”

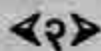
ဒေါ်သန်းခင်က အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် အားတက်သရောအ
လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါ သွားရှာကြည့်ပြီး နင်သုံးချင်ရာ
လိုက်တော့”

မောင်မြလေးက ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်လေရာ ဒေါ်သန်းခင်
သည် ချက်ချင်းပင် ထိုင်နေရာမှထ၍ စာအုပ်စီရိုရိုရာသို့သွားကာ ပဋိ
သမုပ္ပါဒ်စာအုပ်ထူထူကြီးကို လှန်လှောကြည့်လေတော့၏။ ထိုအခါ မောင်
မြလေးပြောသည့်အတိုင်း ငွေခြောက်ရာကို တွေ့ရလေ၏။ (ထိုအခါ
က ငွေခြောက်ရာမှာ တန်ဖိုးအတော်ရှိလေ၏။)

“အင်း ... ဒီကလေးဟာ ကိုဝင်းမောင်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ
မယုံလို့ မရတော့ဘူး”

ဟူ၍ ဒေါ်သန်းခင်က မှတ်ချက်ချလိုက်လေတော့၏။



ဤကဏ္ဍ၏အကြောင်းအရာ

ထို့နောက် ဟိုဘက်ဘဝက သမီးဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် မခင်ဦးသည်
မောင်မြလေးကိုချီးမြှောက် သူနေထိုင်သည်အိမ်သို့ ဒေါ်လာခဲ့ရလေ၏။
မောင်မြ၏ ဝိဝေဒနာအခေါ်လည်း နောက်မှလိုက်ခဲ့ကြရ၏။ ထို့နောက်
မောင်မြသည် မခင်ဦး၏အိမ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ...

“အင်း ... ငါ့သမီးမဟုတ် နေရတာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ပါလား။
ဗုဒ္ဓမရှိဘူး။ နောက်ကို အဖေ မင်းတို့မိသားစုကို ထောက်ပံ့မယ်”

ဤသို့ဖြင့် မောင်မြတို့မိသားစုသည် ဒလမှ ဟင်္သာတသို့ ပြန်ခဲ့
ကြ၏။ မောင်မြသည် ဟင်္သာတတွင်နေထိုင်ကာ ကြီးပြင်းလာရသော်
လည်း ဒလတွင်ရှိနေသော ဘဝဟောင်းကမိသားစုကို အမြဲမပြတ်သတိရ

နေလေ့ရှိ၏။ ထို့နောက် မောင်မြဘဝတွင် မိခွားဆေးပညာ၊ ဝိဇ္ဇာဝေဒနာဆေးပညာများကိုလိုက်စားပြီး ဆရာကြီးတစ်ဆူဖြစ်လာလေ၏။ ဝင်ရံရလာသည်နှင့် ဆရာမြသည် ဟိုဘက်ဘဝက သမီးခင်ဦးရှိရာ ဝေဒနာသွား၍ ငွေကြေးထောက်ပံ့သည့်အလုပ်ကို လုပ်လေ၏။

ဘဝသံသရာ ရှည်လျားပုံများ မနေမနား တစ်သွားထည့်သွားနေရာမှ ဆရာမြတို့ဆိုလျှင် နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် ကြည့်ခြင်းဖြစ်၏။ ဟိုဘက်ဘဝကသမီးကို သံယောဇဉ်ကြီးရှာ၏။ နှမ်းပါးနေသောထမ်းကို ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ထောက်ပံ့ဖြစ်လေ၏။ သူ့ဝင်ငွေထဲမှ ဖွဲ့ကမ္ဘာစုဆောင်းပြီး အချိန်အား၊ အချိန်နားကလေးရသည်နှင့် ဝေဒနာအပြေးအလွှားသွားရောက်ကာ တတ်နိုင်သမျှ ထောက်ပံ့ခဲ့ရှာ၏။

ဆရာဦးမြသည် ဆေးဆရာအလုပ်သာမဟုတ်။ အလွှာအသစ်သည်အခါ၊ သူ့ကိုအပ်နှံသည့်အခါ ဩဘာစာဖတ်သည့်ဆရာလည်း ထုတ်၏။ သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့အကြောင်း၊ နှစ်ဖက်သောမိဘတွေ့မျိုးရမှုအကြောင်းကို သူ့ကိုယ်တိုင် ရတုပိုစ်စုံရေးသားဖွဲ့ဖွဲ့၍ ဩဘာစာဖတ်သည့်အခါ အသံနေအသံထားကောင်းကောင်းဖြင့် ဖတ်ရှုချီးမြှင့်တတ်လေ၏။ ဟင်္သာတမြို့တွင်ကွင်းပေသည့် ထိုခေတ်တို့အခါက အလှူ မင်္ဂလာခေတ်များတွင် ဆရာမြပေါ်၍ဖြစ်၏။ ဆရာမြဩဘာစာဖတ်သည့် မင်္ဂလာခေတ်မှ မင်္ဂလာပိုရှိသည် ထင်ကြ၏။

ဆရာမြ၏ ရတုပိုစ်စုံဖတ်သည့် အလှူပွဲတော်မှ ပို၍လှူညှိကုသသည် ထင်ကြ၏။ ဆရာမြကလည်း ထိုကဲ့သို့ နေနေရာမှ ဖတ်နေရာစားဝင်၊ အိပ်ပျော်ကာ ကျန်းမာစေကောင်းလေ၏။



<၄>

ဦးတို့ကိုလွင်
မန္တလေးတိုင်းဒေသကြီး
ရမ်းဇူး ၀၉-၄၂၀၉၅၅၀၄၄

သွားသော် မသက်လော

“ကျွန်တော်အဘေးတော် ဆရာမြရဲ့ ဆေးနည်းအတော်များများနဲ့ နည်းအတော်များများကို ကျွန်တော်ရလိုက်ပါတယ်”

အဘဦးခင်မောင်မိုက် ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အမြောက်သွားမိရသေး၏။

“လုပ်ပါဦး အဘဇနီး၊ အဘဇနီး ဆရာမြရဲ့ဆေးနည်းတွေထဲက အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးနည်းလေးတွေ ပေးပါဦး”

“ဝမ်းသွားရင် ကုတဲ့ဆေးကတော့ အလွယ်ဆုံးပဲဆရာ”

“လွယ်လေ ကောင်းလေပဲပေါ့ အဘဇနီး”

“ဒီလိုဗျာ ... ဝမ်းသွားနေရင် ရေတစ်ခွက်ကို အရင်ခပ်ရ လိုက်ရမယ်ဗျာ။ ပြီးတော့မှ အဲဒီဖန်ခွက်ကို ပါးစပ်နားတွေပြီး ဆေး သလို ... ‘ဥ ... င ...’ ဆိုပြီး ခုနစ်အုပ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကိုရ ခွတ်ပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါး တစ်ခေါက်ခွတ်ရမယ်။ ပြီးရင် ဝမ်းသွားတဲ့ ကိုတိုက်။ ချက်ချင်းပျောက်ကရော။ ဝမ်းကြီးရောဂါတောင် ပျောက် တယ်”

“တယ်ဟုတ်ပါလား ... ‘ဥ ... င ...’ ဆိုပြီး ခုနစ်ခေါ် ခွတ်ရုံပဲ။ ဟုတ်လား ... အဘ”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော်တော့ လက်တွေ့မကြာခဏ တွေ တယ်”

ဤသို့ဖြင့် အဘဦးခင်မောင်ရီထံမှ လွယ်လွယ်ကလေးနှင့် ရောက်သော ဝမ်းသွားပျောက်ဆေးတစ်ခုကို ရလဒ်ကိုလေ့မ်း။



<၅>

အသက် ဝိရင် ခေပဲ

အဘဦးခင်မောင်ရီ၏ဘေးတော် လူဝင်စားဆရာမြ ချန်ထားခဲ့ သောနည်းထဲတွင် ကောင်းသောနည်းကလေးတစ်ခု ရှိပြန်၏။ ထိုနည်းမှာ ငှက်ဖျားရောဂါပျောက်စေသောနည်းဖြစ်၏။ ငှက်ဖျားရောဂါသည်လည်း ဤမပြည်တွင် နှိပ်စက်ကာလှူပြုလေ့ရှိသော ရောဂါဆိုးထဲတွင် ရှေ့တန်းက ဝင်နေသည့် ရောဂါဆိုးတစ်ခုဖြစ်၏။

ငှက်ဖျားရောဂါသည် နေ့စဉ် တက်ဖျား၊ ကူးဖျား ရောဂါတစ်မျိုး ဖြစ်သည့်အပြင် အခန့်မသင့်ပါက ဦးနှောက်ထဲသို့ ရောဂါဦးပျားဝင်ရောက် ကာ အသက်အန္တရာယ်ထိရောက်နိုင်သည်အထိ ပြင်းထန်သည့်ရောဂါဖြစ်၍ ထိုရောဂါဖြင့် လူပေါင်းများစွာ သေကြေပျက်စီးခဲ့၊ ပျက်စီးဆဲရှိ၏။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ဘေးတော် ဆရာပြုကတော့ ငှက်ဖျားရောဂါ
ဝေဒနာရှင်တွေကို ခြေပြား၊ ဒါ၊ မဟုတ် ခွေးပြား၊ သတ္တုပြားတစ်ခုမှ
မှာ ၈. ၄. ၈. ၈. အဲဒီ ၈. ၄. ၈. ၈. ကိုလိပ်ပြီး လည်ပင်းမှာ ကြိုးနဲ့
ဆွဲထားပေးလိုက်တာပဲ။ အဲဒီငှက်ဖျားရောဂါလည်း ပြေးတာပဲ”

“လှုပ်စားဆရာမြရဲ့ နည်းတွေကလည်း အတော်ပဲ
နော် အဘ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါတောင် ကျွန်တော်မေ့နေတာတွေ အ
ကြီးရှိသေးတယ်”

“အဲဒီလက်ဖွဲ့လုပ်တဲ့နည်းလေးလည်း ပေးဦးလေ ... အ
ရဲ့”

“ပေးရမှာပေါ့ဗျာ ... ကျွန်ဘေးတော် လှုပ်စားဆရာမြ
ပညာကို သေချာမယူကြေးဆိုတဲ့စကား ထားခဲ့တယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း
တတ်သမျှပတ်သမျှ ပညာတွေအားလုံး တပည့်တွေ သားမြေးတွေ
ပေးခဲ့တာပါပဲ”

ဤသို့ဖြင့် အဘဦးခင်မောင်ရီသည် စာရွက်ဖြုတ်ကလေးတစ်
ပေါ်တွင် ဂဏန်းများကိုရေးလျက် ထိုဂဏန်းများကို ‘အသောက်
ခဲမံ’ ဟူသော ဝါဠိစာသားများပတ်ပိုင်း၌ ရေးလိုက်လေရာ အဘ၏
အတိုင်း တွေ့ရလေတော့၏။

	အ	သော	က				
	၁	၂	၃	၄	၅	၆	၇
၈	၈	၉	၆	၅	၄	၃	၂
			၁	၂			

စိတ်ကူးသစ်စာပေ

“အဲဒီအတိုင်း ခြေပြားပေါ်မှာရေးပြီး လည်ပင်းမှာဆွဲလိုက်
တာနဲ့ ငှက်ဖျားဆိုတဲ့ရောဂါဟာ နှင်နေတော့၊ ငါသွားတော့ဆိုပြီး ထွက်
ပြေးသွားရတော့တာပဲ ကိုယ့်ဆရာရေ”

“တယ်လည်းအပြောဝဲကောင်းပါလား အဘရဲ့”

“အပြောကောင်းရုံတင်ကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ တကယ်
ထက်ပစ္စည်းကလည်း အတော်ကိုဟန်ကျတဲ့ ကျန်းမာရေးအစီအရင်တစ်မျိုး
ခဲများ ကျွန်တော်လည်း မကြာခဏ ဒီနည်းနဲ့ အကူအညီပေးခဲ့ဖူးပါ
အယ်။ စာရေးဆရာလည်း ဒီနည်းကိုသုံးပြီး ခုနစ်ခုလားသမီးတွေကို
ကူညီကယ်တင်ပေးဖူး။ ဒီနည်းက ဟန်ကျပါတယ်။ သူ့ဘာသာ နိုင်ငံခြား
ဆေးနဲ့ပဲကုကု၊ မြန်မာစိရောဂါနည်းနဲ့ပဲကုကု ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုယ့်လက်ဖွဲ့
ကလေးကိုသာ လည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးလိုက်ရုံပဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ဤနည်းဖြင့် လှုပ်စားဆရာမြ၏ ငှက်ဖျားပျောက်
စေသော အစီအရင်ကလေးတစ်ခုကို ရရှိခဲ့ပြန်လေ၏။



သို့ဖြစ်၍ သူ့နာမည်မောင်ထွန်းကြိုင်၏ အရှေ့တွင် 'ပိဋကတ်' ဆိုသောဝိသေသ အထူးတပ်ကာ 'ပိဋကတ်မောင်ထွန်းကြိုင်' ဟူ၍ ခေါ်တွင်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။ သို့သော် မောင်ထွန်းကြိုင်၏ ပါဠိစာပေများအလွတ်အဆတ်ဆိုဟောကြားနိုင်သည့်ကာလသည် များစွာမကြာလှပေ။ သူ့အသက်ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ်တွင် အားလုံးမေ့ပျောက်ကုန်သည်ဟုဆို၏။ တရားတွေ လုံးဝမဟောနိုင်တော့ဘဲ သာမန်ဆယ့်ငါးနှစ်သားအရွယ်နှင့် မထူးခြားတော့ဘဲရှိခဲ့သည်ဟု ကြားရ၏။

ယခု အဘဦးခင်မောင်ရီပြောပြသည့် လှုပ်စားဆရာမြို့ကား သူ့ယခင်ဘဝက တော်စပ်ခဲ့သည့် ဆွေမျိုးရင်းချာများကို အချိန်မရွေး နေထိုင်နေသကဲ့သို့ ယခင်ဘဝက သင်ကြားခဲ့သည့် စာပေဗဟုသုတများ သည်လည်း ဆက်လက်ပါရှိကာ အရေးကြီးလျှင်ကြီးသလို အသုံးချနိုင်၏။ သူ့ဆုံးပါးပြီး နောက်ယောက်ျားယူခဲ့သည့် ဝေဒနာသည်ကို စိတ်နာနာဖြင့် လှည့်မကြည့်ခဲ့သော်လည်း သမီးဖြစ်သူအား တစ်သက်လုံးပံ့ပိုး ကူညီသွားခဲ့သည်ဟု ဆို၏။

ထို့အပြင် လှုပ်စားဆရာမြို့သည် ဗေဒင်၊ နက္ခတ်ပညာဘက်၌ သည်း တစ်ဖက်ကမ်းဝတ်ခဲ့ကြောင်း အဘဦးခင်မောင်ရီပြောပြဖူး၏။

“ဟင်္သာတဘက်မှာ တာတွေတာတွေ ဖို့တဲ့အခါ ဆရာမြို့က ကာမုမပြောဘဲ သူ့ဘာသာတွက်ချက်ပြီး ဝေဒထားတဲ့စာရွက်ကို စာအိတ်အောက်အိတ်နဲ့ချိတ်ပိတ်ပြီး သိမ်းထားတယ်။ နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာတဲ့အခါ ခုနဲ့ဖို့ထားတဲ့တာကြီးကျိုးတော့မှ ဆရာမြို့က သူ့ စာအိတ်ထဲထည့်ပြီး ချိတ်ပိတ်ထားတဲ့စာရွက်ကို ဖောက်ဖွင့်ပြီး ပြတယ်”

“ဘာတွေဝေဒထားတာလဲ”

“တာဖို့စဉ်က နက္ခတ်အခြေအနေ၊ ဗြဟ္မာသွားဗြဟ္မာလာကိုကြည့်



ယေဉ်ကုဏ္ဍနို့ ရေးခဲ့သူ

ကုဏ္ဍနို့တို့ဝင်ငယ်ငယ်ကပင် လှုပ်စားတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဟိုလူပြော သည်လူပြောဖြင့် ကြားခဲ့ဖူး၏။ နောင်အခါ စာတွေ့စာတွေ့ထဲတွင်လည်း ဖတ်လာခဲ့ရ၏။ ထိုသူကား ပိဋကတ်မောင်ထွန်းကြိုင်ဆိုသူပင်တည်း။ ပိဋကတ်မောင်ထွန်းကြိုင်သည် လေးငါးနှစ်သားအရွယ်တွင် ဘုရားဟော စာပေပါဠိတော်များကို အလွတ်ရွတ်ဆိုပြနိုင်ခဲ့၏။ ပိဋကတ်သုံးပုံတတ်ကျွမ်းသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး ဝင်စားသည်ဟု ဆို၏။ ထိုကဲ့သို့ လေးငါးနှစ်သားအရွယ်မှာပင် တရားတွေဟောနိုင်သည်ဟုလည်း ပြောကြသည်။

ပြီး ဟောကိန်းထုတ်ထားတာလေး အဲဒီတာ ဘယ်နှစ်၊ ဘယ်လ၊ ဘယ်
ရက်၊ ဘယ်အခါမှာ တာကွီးလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်
ထားတာ၊ တာလုပ်ခါစမှာ ဒီဟောကိန်းက ကြိုပြီးထုတ်လို့မှ မကောင်း
ဘဲလေ”

“အင်းလေ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ခြောက် ... ဒါနဲ့ အဘရဲ့အထေး
ဆီက နုကွတ်ခေဒင်ပညာလေးဘာလေး မရလိုက်ဘူးလား”

ကျွန်ုပ်၏အမေစကားကြောင့် အဘဦးခင်မောင်ရီက မေါင်
ယမ်းခါလိုက်၏။

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ခုနစ်နှစ်သားပဲ ရှိသေးတယ်
လေရာ”

“အင်းလေ ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ဘေးတော်ကို မိဘယ်ဆိုတာ
တောင် မဆိုလှဘူး၊ အဘက အတော်ကုသိုလ်ကြီးပေလို့ပဲ”

“ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်တဲ့နေရာမှာတော့ မပြောနဲ့၊ ဘယ်
ဘယ်ဝါဟာ ဘယ်ရောဂါနဲ့ ဘယ်နှစ်၊ ဘယ်လ၊ ဘယ်နေ့မှာ ကံဆိုး
မယ်ဆိုတာကိုပါ ကြိုတင်ပြောနိုင်တဲ့ ဆရာကြီးပဲ”

“မိဆို သူသေမယ့် အချိန်တွေ နေတွေကိုလည်း ကြိုပြီး
ကိန်းထုတ်ခဲ့မှာပေါ့နော်”

“သေရာတာပေါ့နား၊ သူ ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန်မှာ သေမယ်
တာကို သုံးလေးလကတည်းက ကြိုပြီးပြောနိုင်ခဲ့တယ်လို့ ကြားရတယ်
ပဲ။ ပြီးတော့ သူသေတော့မယ့် ရက်ပိုင်းရောက်တော့လည်း တည်တည်
ငြိမ်ငြိမ်ပဲ။ သူသေခါနီးမှာ ရေရိုးချိုးတယ်၊ သန်သန်ပြန်ပြန် အထဲ
အစားတွေ ဝတ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဘုရားကိုလည်း သေသေရာရာ
လိုက်သေးသတဲ့”

“ပညာရှိများ မရဏမင်းနဲ့ရင်ဆိုင်တာ သိပ်ပြီးတည်ငြိမ်တာပဲ
နော် အဘ”

“ဟုတ်တယ် ... ဘုရားရှိခိုးပြီးတော့ ငါအိပ်လိုက်ဦးမယ်ဆို
ပြီး အိပ်ရာထဲလို့လိုက်သတဲ့။ ပြီးတော့ မလှုပ်မယှက် အိပ်နေရာက
အသက်ပါ ထွက်သွားတာတဲ့။ နာခြင်း၊ ဖျားခြင်း၊ ညည်းညူခြင်းတွေ
ဘာမှမလှုပ်ဘူးလို့ ဆိုတယ်။ အိပ်ရာက ပြန်နိုးမလာတော့မှ ကျွန်တော်
ရဲ့အတွေးက သူ့ယောက်ျား ကြိုတင်ပြောထားတဲ့ နေ့ရက်နဲ့အချိန်ကို
သတိရသတဲ့”

အဘဦးခင်မောင်ရီက လှောင်စာဦးမြစ် တဝကျွေးကောင်းပုံကို
ပြောပြသောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ခပ်ငယ်ငယ်က ကြားဖူးသည့် အဘွားအို
ကြိုတင်ဟောကိန်း တဝကျွေးကောင်းပုံကို သွားအမှတ်ရမိ၏။ လူပြော
သူပြောကို မှတ်သားထားမိသည့် အချက်ကလေးပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထို
အဘွားကြီးသည် အသက်ကိုးဆယ်ကျော်သည်အထိ အနာရောဂါငယ်
လို့ မည်မည်ရရမရှိ။ သန်သန်မာမာ၊ စားနိုင်သွားနိုင် ဖြစ်၏။ သူလုပ်နိုင်
သည့် တစ်ပိုင်တစ်နိုင်အလုပ်မျိုးကိုလည်း အိမ်သားများအား ပိုင်းဝန်း
လုပ်ကိုင်ပေးသွားဖြစ်၏။

သူသေမည့်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ အဘွားအိုသည် ရေရိုး
ချိုးလျက် သနပ်ခါးများ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလိမ်းကာ ရွာထဲရှိ ငွေမျိုးသား
ချင်းများအိမ်သို့ တစ်အိမ်တက်၊ တစ်အိမ်ဆင်းဖြင့် သွားရောက်လည်ပတ်
ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ ငွေမျိုးသားချင်းများက အဘွားအိုအား စားသောက်
ဖွယ်ရာများဖြင့် တည်ခင်းကျွေးမွေးကြ၏။ အဘွားအိုကလည်း ငြိမ်ရည်
ဇွက်ရည် စားသောက်ခဲ့လေ၏။ အတော်လည်ပတ်ပြီးသောအခါ နေဝင်
ပြီဖြစ်၍ သူ့နေထိုင်ရာအိမ်သို့ ပြန်ခဲ့၏။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်နှင့်

ဘုရားရှင်အား ခေရုမ်း၊ ပန်း၊ ဆီမီး စသည်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကာ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားရှိခိုးလေ၏။

ထို့နောက် ဘုရားရှိခိုး၊ အမှုအတန်းဝေပြီး ဘုရားစင်ရှေ့တွင်ပင် ဘုရားဝတ်ချနေသည့်ပုံစံလေးဖြင့်ပင် ကွယ်လွန်နေသည်ဆို၏။

“အင်းပေါ့ ... စာရေးဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့၊ ခင်ဗျားတို့လည်း လှောင်စားဆရာပြုတို့လို မရဏသေမင်းကို ဣန္ဒြေရရ ရင်ဆိုင်ဖို့ လေ့ကျင့်ထားရမှာပေါ့။ မလွဲမသွေကြုံရမယ့်တရား မဟုတ်လား”

အဘဦးခင်မောင်မီက မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ပတ်နာရီကိုမြှောက်ကြည့်လိုက်ရာ မနက်ဆယ်နာရီကျော်နေပြီ ဖြစ်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ လမ်းသစ်ရိပ်သာရှိ တံခံပင်ရိပ်အောက် ‘အစေ့အိမ် တော့စီနီ’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးမှ ထပြန်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“လှောင်စားဆရာပြုအကြောင်း ပြောစရာ တစ်ခုကျန်နေသေးတယ်”

အဘဦးခင်မောင်မီက ပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ ထိုင်ရမယ့် ထရုမလို ဟတ်ကောကြီး ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဘာများလဲ အဘ”

“ဪ ... ဆရာပြုက သူမသေခင် သူသေရင် ဝေယျံကျွန်တို့ ဂုဏ်ပိုင်ခံကို သူ့တပည့်တွေကို နေပေးခဲ့သေးတယ်ဗျ”

“လူသေတာလည်း ဝေယျံကျွန်တော့လား”

“ကျွန်တော့်အဘေး ဆရာပြုက သာမန်လူမဟုတ်ဘူးလေဗျာ။ ဆေးဆရာ၊ ခေတ်နက္ခတ်ဆရာဆိုတော့ တပည့်တွေတပန်းတွေ တစ်ပုံကြီးပေါ့။ လွှမ်းသွတ်တမ်းတတဲ့လူတွေက ဝေယျံကျွန်ကြတာပေါ့။ ဒါတင်

မကသေးဘူး။ သူ့အတွက် လွှမ်းစေတီလေးပါ တည်လိုက်ကြသေးတယ်ဗျ”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လှောင်စားဆရာပြုအကြောင်း အထက်ပါအတိုင်း ကြားသိမှတ်သားခဲ့ရလေတော့၏။ ။



ဝေယျံကျွန် သမ္မတလံ
လင်းရောင်တင်